UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ambrosius Calepi/||nus Bergomates: professor de||uotus ordinis Eremitarum sancti Au/||gustini: Dictionum latinarum e greco || pariter diriuantiu[m]: earu[n]de[m]q[ue] interpre/||tationu[m] collector ...

Calepino, Ambrogio

[Wien], 1512

VD16 VD16 C 227

L

urn:nbn:de:hbz:466:1-97871

Visual Library

ctare. Uir. Iuuat arua videre. Hui⁹ cōpoſitū eſt Adiuuo: qđ eſt iuxta vł valde iuuo. Hiero. Orationū ita ꝗ veſtraꝝ adiut⁹ auxilio. Hinc fit aliud cōpoſitū Coadiuuo. Frequētatiuū eſt iuto as: a quo adiuto. Ter. in An. At te adiutare oportet adoleſcentuli cauſam.

Iuuamē/iuuatio ⁊ iuuamētū: idē ſignificāt. ſ. auxiliū.

Iuuencus ⁊ iuuenca: non tm̄ de boue/ſed de hoīe quoꝗ iuuene intelligunt. Unde fit ꝑ diminutionē iuuenculus et iuuencula. Hora. Te ſuis matres metuūt iuuēcis: te ſenes proci miſereꝗ nuper ỽgines nuptę. Ouidi⁹. Graia iuuenca venit.

Iuuenis: a iuuādo: ꝙ ea ętas maxime ſit apta ad laborē tolerandū. Et a iurecōſultis iuuenes dicunt ꝗ adoleſcētiā exceſſerūt ętatē: quoad incipiāt inter ſeniores numerari. Hinc format cōꝑatiuū Iunior. Colł. tm̄ dixit: Iuueniori examini ſolet accidere.

Iuuenile adiectiuū: ſignificat qđ ē iuuenis: vt ętas iuuenilis: a ꝗ iuueniliṫ aduerbiū: qđ ē more iuuenū. Ci. i Cato. Et Annibalē iuueniliṫ exultātē patiētia ſua molli(ebat.

Iuuenalis: etiā adiectiuū: a Iuuene. Pli. Sulpitius galba: iuuenalē famā apud principē popinaꝝ pęnis auparet: iuuenalē appellauit diē: quaſi a iuuenili ętate peculiariter celebrandū. Sue. de Cali. Adiecit diē ſaturnalib⁹/appellauitꝗ iuuenalē. Eſt et Iuuenalis nomen propriū.

Iuuenalia: erāt ludi ꝗ ꝓ ſalute iuuenū celebrabant. Sidoni⁹. Iā ỽo iuuenalib⁹ pactis: quē te ꝑbuerꝭ ſeꝗnte i ęuo chartꝭ poſteriorib⁹ loꝗmur. Erāt ⁊ ſolēnia iuuenalia: cū Dianę ſimulachra ⁊ imagūculę dicabant.

Iuuent⁹: ętas iuuenilis: ꝗ ⁊ iuuenilitas ⁊ iuuenta dicit. Sał. Ibiꝗ iuuētutem ſuā exercuit. Aliqñ ſignificat multitudinē iuuenū. Ser. ſulpiti⁹. Licitū eſt tibi credo ꝓ tua dignitate ex hac iuuētute geneꝝ eligere. Aliqñ ponit ꝓ dea ꝗ ꝑeſſe putabat huic ętati. Hęc ē Hebe Iunonis filia ⁊ Herculł vxor: ꝗ etiā Iuuētas a nōnullis dicit/quēadmodū libertas.

Iuueneſco. iuuenis fio. Lact. lib. vij. Deniꝗ cōfirmatis virib⁹ cępit iuueneſcere.

Iuxta: qñ ꝑpoſitio eſt/ſemꝑ ſeparat: et ſignificat apud/ꝓpe. Uir. lib. iij. Humił volat ęquora iuxta. Plau. Iuxta te ſū: tu pie tuearis oportet. Aliqñ ſignificat ſimul/ꝯiūctim. Uar. de vi. pa. Cū interea lucubrando faceret iuxta ancillas lanā. i. ſimul cū ancillis. Qñ ỽo aduerbiū: ſignificat ęque/ſiłr/eodē mō. Plau. Dixi tibi mater: iuxta mecū rē tenes: id eſt ęque mecū. Sał. in Iug. Hyemē atꝗ ęſtatē iuxta pati.

Iuxtim aduerbiū: ſignificat ꝓpe. Sueto. in Tibe. Magiſtratib⁹ pro tribunali cognoſcentib⁹ plęrūꝗ ſe offerebat conſiliariū: aſſidebatꝗ iuxtim vel ex aduerſo in parte primori.

I Ante X

Ixion: nomen ꝓpriū fratris Phlegię. Ixon: auis de vulturis genere alba/⁊ minor vulture. Suidas: ιζοσ ω χρωρίαι εισ αγεισιρ πΓερωρ.

Kyrie eleyſō: id eſt dn̄e miſerere ſūt duę dictiōes. nā κυρίοσ ωκυριε in vtō. i. o domine: ſed per k ſonus gręcus eſt pronunciandus: quod per c latini nō potuerunt: ideo in abecedario k inſeruerunt neceſſitate: altera pars eſt verbum: ελε εω και καρομιζεται οῦ Γοσ μελλωρΓε λεησω αοριστοσ Δε ελεησ ά και προσΓακΓικωσ ελεσορ ελεησ αΓω. Sed ne tot vocaliū fiat colliſio: excludit ε: ⁊ ꝑ apoſtrophō dicit κυρι et ελεησορ: et ideo ſacerdotes ad miſſaꝝ debēt ꝓnūciare ꝑ κ gręcū/⁊ nō ꝑ c latinū: nec maieſtati diuinę derogēt: quod ſi ante principē ſęculi facerēt quāto infiniti⁹ ante deū: quē tangentes deberēt vſꝗ ad vngues pedū contremiſcere.

Labor: opera: defatigatio. Uirgilius. Nec me labor iſte grauabit. Dicit etiā labos/ſicut lepos/arbos/honos.

Laboro ras. penul. prod. fatigor/et cū labore ago. Seneca. Iugiter fodiendo laborat. Unde et per tranſlationē laborare ꝓ male habere ſumit: propter quod laborare febre: laborare podagra dicimus. Plini⁹. Succus eius podagra laborantibus ꝓdeſt. Aliquādo ꝓ Angi et ſollicitū eſſe. Ci. D. Bruto. Senatū populūꝗ romanū de te laborare nō ſolū ſalutis ſuę cauſa/ſed etiā dignitatꝭ tuę. Aliqñ ꝓ conari ſicut ei⁹ compoſitū Elaboro. Aliqñ pro componere/colere. Uirgł. Arte laboratę veſtes. i. compoſitę. Et laborat⁹ ager dicit cult⁹. Hui⁹ verbi compoſita ſunt: Elaboro: quod ſignifitat conor. Cice. Nihil mihi ita elaborandū eſt/ꝗ vt conſilia nemo intelligat. Illaboro: labore vaco. Uñ Illaboratū: qđ ita ſecernit ab inelaborato: ꝙ Inelaboratū dicit qđ nō ſatis artificio excultum eſt. Illaboratū ỽo qđ ſine labore factū videtur. Illud vitio dari ſolet/hoc laudi. Quintꝭ. de Cic. Cū interim hęc om̄ia quę vix ſingula quiſꝗ intēſiſſima cura conſequi poſſet/fluūt illaborata: et illa qua nihil pulchri⁹ auditu oratio eſt: ꝑ ſe fert tā fęliciſſimā facultatē.

Laborioſus homo dicit laboris multū ſuſtinēs. Cicero pro Celio. Uos laborioſos exiſtimet: quib⁹ ocioſis nec in cōmuni quidē ocio liceat eſſe. Laborioſus ager in quo laborat: ꝙ in eo laborem capiam⁹ neceſſe eſt. Cecił. Duꝝ rus fugite laborioſū. Laborioſum opus difficile: ⁊ quod non ſine labore perficit. Hinc laborioſior ſiſſimus. Et aduerbiū laborioſiſſime: qđ eſt cū maximo labore. Hiero. Sic Plato ęgyptū laborioſiſſime peragrauit.

Laborię arum. Italię pars illa quę vulgo Terra laboris dicit. Et laborinus campus nobilis in cāpania: in quo adeo pinguis terra eſt/vt ſtipulā tātę craſſitudinis faciat/ꝙ ea incolę ꝓ ligno vtātur: ſic dictus/ꝙ ingēs labor ſit in eo: colendo quippe ſolū habeat arduū opere difficile cultu bonis ſuis. Plini⁹ lib. xviij. Quantū autē vniuerſas terras campus cāpanus antecedit: tantū ipm pars eius ꝗ laborię vocant. Finiūtur laborię via ab vtroꝗ latere cōſulari: ꝗ a puteolis ⁊ ꝗ a cumis capuā ducunt.

Labo bas. ruo/et repente cado. Tranſlatio ab arbore ſucciſa: quę multis ferri ictibus ſucciſa: tandem incipit caſum ruinamꝗ minitari. Oui. lib. xj. Metaꝫ. Iāꝗ labant cunei ſpoliataꝗ tegmina cerę. Uirgił. Labat ariete crebro ianua.

Labaſco is. labās fio. Terē. in Eu. Labaſcit vict⁹ vno verbo ꝗcito. Repit ⁊ labaſcor deponēs ꝓ ꝑmitiuo. Uar. libro rerū di. Poſtꝗ vidi minima labaſcimentem infirmā populi.

Labor eris. lapſus: ſignificat leniter ſenſimꝗ deorſum eo/ruo/deficio/morior/fallor. Cicero. Nō quaſi vnū ex hac vrbe miſſum: ſed quaſi de cęlo delapſū in hanc vrbem intuent. Lactā. libro. vj. Aut hoſtili aliq̄ impetu diruunt: aut certe vetuſtate ipſa diſſoluta labūtur. Hiero. Multi ꝓpter ignorantiā hiſtorię labunt errore. Liu. lib. j. Labēte deinde paulatim diſciplina id eſt deficiēte. Labi etiā dicunt hi ꝗ i lubrico figētes veſtigia in terrā ruunt. Unde lapſus. Hui⁹ cōpoſita ſunt Allabor/collabor/delabor: deorſū labor. Dilabor/elabor/illabor/itrolabor. Colł. li. ij. Ne ꝯcludat

humoꝛis illapſus atq; exitus. Interlaboꝛ:ĩ medio la
boꝛ. Pꝛelaboꝛ:añ laboꝛ. Col.lib.xij. Pꝛelabẽtis vo
tpis fuga q̃ ſit irregabil' q̃s dubitet?. Pꝛolaboꝛ:vl/
tra laboꝛ. Lact.lib.vij. Hinc iã ꝓlapſi ſũt ad delira/
mẽta. Perlaboꝛ:ꝑ mediũ laboꝛ. Relaboꝛ:rurſus la/
boꝛ. Aug⁹ lib.viij. Cõfeſſ. Nec relabebar tñ ĩ pſtina.
Sublaboꝛ:latẽter aut q̃ſi laboꝛ. Uirg.lib.j. Geoꝛg.
Sic oĩa fatis In peius ruere ac retro ſublapſa refer/
ri. Et hec habẽt penultimã ꝓductã.

Lapſus lapſus.ruina. Transfertur quoq; ad eos qui nĩ
mia infirmitate vel impꝛudẽcia deliquerunt. Item la/
pſus:ſerpentiũ pꝛogreſſus dicit. Uirg. At gemini la
pſu delubꝛa ad ſũma dꝛacones Effugiunt. Et lapſus
currus vocat. Idẽ. Pedibuſq; rotaꝝ Subijciũt la/
pſus. Lapſus a.um.participiũ eſt.

Lapſio:idem quod lapſus:pꝛo ruina. Ambꝛo. Hieri/
co figura huius mũdi:in quã de paradiſo/hoc eſt hie
ruſalem illa celeſti eiectus Adã pꝛolapſione pꝛeua/
ricationis deſcẽdit.

Lapſo as.frequentatiuũ. Aug⁹ lib.iiij. Cõfeſſi. Uidiſti
de lõginquo lapſantẽ in lubꝛico:ꝛ ĩ multo fumo ſcin/
tillantẽ fidẽ meã.

Labile:quod facile labitur.

Labes:ruina ſeu dedec⁹:a lapſu. Uirg. Hinc mihi pꝛi
ma mali labes. Qñq; dicit macula q̃ caſu ſubito le/
nia ificit. Tractũ ab oleo ve alio liq̃re/q ĩ veſtẽ lapſa
eã ſedet. Trãffert ĩ hoĩes vitupatiõe dignos. Oui.
Lataq; ſit vite labe nouerca tue. Ci.li.iij.offi. Hunc
tu quas ↄſciẽtie labes ĩ aĩo cẽſes habuiſſe?que vulne
ra? Hui⁹ dimĩnutiuũ eſt labecula.

Labefacio:rũpo/deſtruo. Terẽ.ĩ Adel. Oẽs dẽtes la/
befecit mihi:ꝑterea colaphis tuber eſt totũ caput.

Labefacto as.frequẽtatiuũ. Col.libꝛo.ij. Igitur in ope
re boues arcte iunctos habere cõuenit: quo ſpecioſi
us ingrediãtur ſublimes:et elatis capitibus ac min⁹
colla eoꝛũ labefactentur. Cice.in Cato. Qđ ſi legere
vel audire velletis externas maximas reſpu.ab ado/
leſcẽtibus labefactatas:a ſenibus ſuſtẽtatas et reſti/
tutas reperietis.

Labicanũ:dicit villa labicana. Sic ager labicanus di/
cit qui eſt ĩ Italia. Hinc populi labici dicti ſunt: de q̃
bus Uirg.lib.vij. Et picti ſcuta labici. Liui.li.ij. La
bicos pedũ vi cepit. Glauc⁹ Minois fili⁹ labic⁹ dict⁹
eſt a ſcuto militari qđ oſtẽdit ĩ Italia: απο Της λα
βισ:quã latine anſã vocamus ꝛ manubꝛiũ. A Sue/
tonio ĩ Ceſare:dictũ eſt abſolute ĩ labicano: ſicuti in
Foꝛmiano/in Tuſculano.

Labia et labꝛa ꝓ eodẽ accipiũtur. Perſius. Nec fonte
labꝛa pꝛolui caballino. Terẽ.ĩ Eu. Labijs demiſſis.
Hinc Labeones et labꝛones:q̃ labꝛa maioꝛa habẽt.
Accipiuntur interdũ ꝓ marginibus et extremis oꝛis
fluminis/lac⁹/fontis/ꝛ huiuſmodi:que leni aque mo'
tu perluũtur. Hinc labꝛa oꝛũ/vuaꝝ/ꝛ aliaꝝ reꝝ extre
mitates vocamus. Hiero.in Exo. Facieſq; illi labꝝ
aureũ per circũitũ. Eſt ꝛ labꝛum ſeu labiũ genus va/
ſis:qđ vulgo Tinaciolũ dicimus:ad lauandũ aptũ:q̃
ſi lauabꝝ. Cice. Terẽ. Labꝛum ſi ĩ balneo nõ eſt/ fac
vt ſit. Uirg. Sicut aque tremulũ labꝛis vbi lumen
ahenis. Sole repcuſſum aut radiãtis imagine lune.
Hiero.in Exo. Facies ꝛ labiũ eneũ cũ baſi ſua ad la/
uandũ. Hinc labꝛa ſeu labia vinaria:lupinaria ꝛ ole
aria dicunt:ĩ quibus lupini cõdunt:ꝛ in q̃ vina ĩ lacu
oleũ e coꝛtina trãfferũtur. Cato. Oleũ in labꝛũ pmũ
indito. Pꝛeterea labꝛa plagaꝝ/vulnerũ/fiſtularumq;
extremitates appellãtur. A labꝛũ ĩ pmo ſignificato fit
Sublabꝛo:de quo infra.

Labellũ dimi.a labꝛũ. Pli. Cinereq; in labell' aqua ad/
dita cõfricãt manu/ꝛ cõſidere patiũtur.

Labiolũ cũ accẽtu in antepe.dimi.eſt a labium.

Labeo:nomẽ iuriſcõſulti:a labioꝝ magnitudine ſic di/
cti. Quicũq; eñ magna labia habẽt: labeones et la/
bꝛones cognominãtur.

Labꝛuſca:genus vitis agreſtis/que erratica dicit: q in
terre marginibus ꝛ ſepibus naſcat.

Labina pe.pꝛo.lubꝛicũ dicit. Hiero.ad amicũ egrotũ.
Sicuti aliquẽ ſecuris inceſſibus gradientẽ repẽtino
caſu:aut marmoꝛis leuitas/aut labina pauimẽti ſub/
uerſa pedũ tutela cõtoꝛſit. Eſt etiã hoc noĩe vicus int
Cremonã ꝛ Ueronã duabus cladibus romanoꝝ no
tus:qui antea Bebꝛiacus dicebat.

Labyrinthus per y. et per th. Nam grece λαβυριν/
θοσ dicit locus viaꝝ ambagibus inflexus. Fuerunt
autẽ q̃ttuoꝛ labyrinthi ĩ quattuoꝛ mundi partib⁹. In
egypto pꝛimũ ĩ heliopoli vñ exemplar ſumpſit eius
quẽ in creta fecit Dedalus. Terti⁹ ĩ Lẽno. Quartus
in Italia quẽ ſibi extruxit Poꝛſẽna rex etrurie ſepul/
chꝛi cauſa. Famoſioꝛ Creticus ꝑplexis parietib⁹:vbi
minotaur⁹ incluſus fuit. Fuit ſtructura ꝓ magna ſui
parte ſubterranea: ambagibus adeo implexa/ vt ne/
mo q̃ intraſſet/poſſe inde exire diceret.

Lac:ſuccus maternus quo aĩalia nutriunt:dictũ a laci/
endo:q admotis mãmis infantes alliciuntur. Uirg.
Et lac ſubducit agnis:vel qꝛ γαλακ grece.

Lactes plurali tm̃ numero genere femĩo ſm Pꝛobum.
Pꝛiſcian⁹ vo hec lactis declinat. Titi. In ferentina
craticula cerebellũ lactis agnina. Sunt autez lactes
graciliora inteſtina:que tria ſunt:tenue/ieiunũ/pillu/
ros:que inuoluũtur meſenterio: vt a ſpine contactu
duro munitioꝛes magiſq; ſeptos reddat. Dicte la/
ctes/aut ꝓpter mollicie/aut pꝛopter candoꝛem pin/
guedinis. Nam a lacte denominãtur. Pꝛobus. La/
ctes ſunt loca in lateribus ſub vmbilico pubetenus:
adeo delicata vt plagã ferre nõ poſſint. Pli. videtur
ſentire lactes tm̃ ĩ ouibus ꝛ hominibus eſſe. Sic eñ
libꝛo.xv.ſcribit. Ab hoc vẽtriculo lactes ĩ oue et ho/
mine ꝑ quas labitur cibus. Sũt etiã q̃ dicãt eſſe mẽ/
bꝛanas/que et omẽta:quibus coherẽt inter ſe inteſti/
na. Et hi moti ſunt ꝓpter pinguedinẽ:cũ omentũ nõ
ſine pinguedine ſit. Pli.lib.xj. Uẽtriculi atq; inteſti/
na pingui atq; tenui omẽto integũtur. Quidã ꝓ inte
ſtinis pinguib⁹ accipiũt. Uñ Perſi. Emeris auricu/
las pulmone et lactibus vnctis. Plautus in Cur.ac/
cepiſſe videtur ꝓ inteſtinis gracilioꝛibus ꝑ que labit
cibus q cibũ alliciãt. Ita tibi inquit vacuitate venio
laxis lactibus.

Lactidiaci ſunt:q̃ circa vmbilicũ calce ꝑcuſſi ſunt: qꝛ ea
ꝑs delicata ꝛ mollis eſt:aut qꝛ inteſtina circa vmbili
cũ eſſe noſcũtur.

Lactarius a.um.quod ex lacte eſt cõfectũ:vulgo lactici
niũ dicit/vt opus lactariũ. Qñq; lactarium dicit qđ
ex ſe lac ꝓducit. Pli. Tithymallũ noſtri herbã lacta/
riã vocant:alij lactucã capꝛinã. Uar. Dandũ bub⁹ lu/
pinũ ꝛ lactarijs medicã ꝛ cytiſum.

Lactarius rij. qui cibos ex lacte conficit. Spartianus
in Heliogabalo. Dulciarios ꝛ lactarios tales habu
it:vt quecũq; coqui de diuerſis edulijs exhibuiſſent:
vel ſtructoꝛes vel põmarij illi modo de dulcib⁹/ mõ
de lactarijs exhiberent.

Lacteus a.um.quod ex lacte eſt:quãdoq; candidũ/ſua/
ue/ſucculentumq; ſignificat:vt Colla lactea. Et lacte
us:qui lacte alitur.

Lacticinia:cibi ex lacte facti.

Lactiphagi:q̃dã ſcythie ꝓpli:q̃ ꝛ Galactophagi dicunt.

Lacteo es.lac ſugo:quod ꝓpꝛie filioꝛum eſt. Hiero.in
Deutero. Iuuenẽ ſimul ac virginẽ:lactentẽ cũ homi/
ne ſene. Hinc Lacteſco is.

Lacteſcere:eſt in lac cõuerti/ſeu lacte impleri. Cic.lib.
iij.de natura. Oĩs fere cib⁹ matrũ lacteſcere incipit.
Pli.lib.xj. Aſine pꝛegnãtes cõtinuo lacteſcũt. Uir.
lib.j.Geoꝛ. frumẽta lactẽtia dixit.i.lacte plena.

Lacto tas. lac pꝛebeo: quod pꝛopꝛie matrum eſt. Per
tranſlationem ſignificat aliquem per blanditias alli/
cio atq decipio. Terē. in An. Niſi me lactaſſes amā
tem falſa ſpe pꝛoducens. Hinc Ablacto: quod eſt la/
lacte remoueo.

Lactuca: a lactis copia dicta eſt ꝙ abundātia lactis ex/
uberet. Plini⁹ libro. xix. Que Diconis vocatur a co
pia ſopoꝛiferi: q̄q omnes ſomnū parere credantur:
apud antiquos Italię hoc ſolum genus charum fu/
it: et ideo lactucę nomen adeptę. Lactucarum plura
ſunt genera. Sunt em̄ lactucę Cecilię/ Capadoces/
thateſiacę/ paphia ſiue cypꝛia/ et ſeſſilis. Lactucarū
criſpas cappadocas vocāt. Seſſiles: quę latę per ter/
ram diffunduntur.

Lactucula: q̄uis videatur diminutiuū a lactuca: tamē
alia eſt herba habens lac.

Lacticiniȷ̄: ſunt cognomina romanoꝛū pꝛocerum/ a la/
ctucis deducta.

Lacio cis. lacui et lexi/ ſm̄ Priſcianū lacitum et lectū:
ſignificat in fraudem duco: a Lax: quę fraus dicitur.
Huius compoſita ſunt: Allicio: delicio/ elicio/ illicio
oblicio/ pellicio. Ex quibus fiunt frequentatiua: Al/
lecto/ delecto/ electo/ illecto/ oblecto/ perlecto. Et pꝛi
mitiua quędā habent duo p̄terita ⁊ duo ſupina/ quē/
admodū lacio: q̄uis nōnulli ab elicio elicui ſolum ve
lint foꝛmatū eſſe. Nā electo tas. a ſupino electū: qd̄
ab elexi foꝛmatur: cum al's a pꝛęterito elicui fiat ſupi/
num elicitū: a quo Elicito tas. Plau. in Aſi. Ibo ad/
uerſum atq electabo quicq̄d illud ſit. Terē. i Phoꝛ.
Is ſenem per epiſtolas pellexit/ modo nō montē au
ri pollicens. Liu: in Laudania. Te illo aſiatico oꝛna
tu fluens pellicuit.

Lacer/ et lacerus a. um. pe. coꝛ. dilaniatus. Lacer a ve/
teribus dicebatur: qui auribus curtatus erat: illacex
quodcūq coꝛpus imminutū.

Lacero as. dilanio/ ſepius vulnero: et quaſi per mēbꝛa
diſcindo: tractum a laniȷ̄s: qui diſcindēdo coꝛpoꝛa di
laniāt. Virgil'. Quid miſerum ęnea laceras. Huius
verbi cōpoſita ſunt: Dilacero: quod eſt deoꝛſū lace/
ro. Plau. in cap. Qui me meāq rē quod in te vno fu
it: tuis ſceleſtis falſidicis fallaciȷ̄s dilacerauiſti. Dila
cero: varie lacero. Lactan. lib. j. In quibus ipſe poſt
ea dilaceratus ⁊ carptus eſt.

Lacerna: viril' veſtis fimbꝛiata ⁊ fere militaris: quę gręce chlamys nominat': dicta ꝙ capitio minoꝛ ſit a lace/
rādo. Lacerū em̄ dicimus quicq̄d coꝛpoꝛe imminutū
eſt. Hęc vtrinq indui poterat et ex vtraq p̄te reiȷ̄ci.
Iuue. Criſpinus tyrias humero reuocāte lacernas.
Erant apud veteres lacernę: albę quibus vtebant' in
ſpectacul': erāt coccinię/ erant militares. Et a lacerna
fit lacernat⁹/ ſicut a tunica tunicatus.

Lacena: etiā genus veſtimenti.

Lacerta: ſerpentis genus: cuius duo ſunt genera. Alte
ra eſt maioꝛ: et Lacerta viridis dicit'. Altera minoꝛ:
hāc Zygnida quidā: aliȷ̄ Calcidem vocāt. In vtroq
genere maſculino lacert⁹ dicit': dictus ꝙ pedes habe/
at ad ſimilitudinē noſtroꝝ lacertoꝝ. Virgil'. Nūc vi/
rides etiā occultāt ſpineta lacertos. Pli. lib. viȷ̄. La
certi Arabię cubitales.

Lacertus: ſerpētis genus: de quo modo. Itē genus pi/
ſcis idoneus ad ſalſamenta. De quo Mar. Cum ſa/
xetani ponitur tibi cauda lacerti. Et in homine bꝛa/
chiū dicitur a cubito ad manus vertebꝛa. Ouid. lib.
j. Metam̄. Laudat digitoſq manuſq Bꝛachiaq et
nudos media plus parte lacertos. Et quoniā lacer/
ti muſculoſi ſūt ⁊ cōpacti: pulpaſq habēt duras. Ex
ſe lacertus foꝛmauit adiectiuū Lacertoſus ſa. ſum. ꝓ
toꝛoſo/ robuſto ac valido. Col'. lib. viȷ̄. Feminibus la/
certoſis/ cruribus cōpactis. i. dura carne ⁊ toꝛoſa ner
uoꝛūq collecta catenis.

Lacedęmon cū diph. in penult'. Iouis filius: a quo hęc
Lacedęmon vel Lacedęmonia ſm̄ latinos Pelopo
neſi vꝛbs Menelai regia: cui⁹ ciues lacedęmones et
lacedęmoniȷ̄ dicunt'. Vege. lib. iȷ̄. Athenięſes ⁊ lace
dęmones ac macedonas rex potitos. Virg'. lib. vȷ̄.
At nō ſic phꝛygi⁹ penetrat lacedęmona paſtoꝛ. Hęc
alio noīe Sparta dicta eſt.

Laconia, ꝓuincia in Peloponeſo: quę ⁊ Oebalia ⁊ La/
cedęmonia ab aliquibus dicit'. Hinc lacon maſc. ge/
neris/ et lacena fę. Nec inuenitur lacen⁹ ꝓ laconico:
habetq lacęna diph. in pe. Virgil'. Nec tibi tyndarī
dis facies inuiſa lacęnę. Statius lib. vi. Theb. Tan
dē inſpiratus mida de plębe laconū. Hinc et Laco/
nicus a. um. vt Ager laconicus. Sil'r Lacon⁹ a. um.
Virgili⁹ lib. iiȷ̄. Virginibus baccata lacęnis. Pau/
ſanias autē lib. ȷ̄. σπαρθη δε θυγατηρ του ευρω
του εθθε ονομα πολεωσ πελο ποννησου
αμηκλασ δε ηυιοσ του λακεδαιμονοσ γε
νομενων δε αμυκλα παιδων υακινθεν μεν
νεωτατον του ειδοσ καλλιστον.

Laconicum ſubſtantiuum ponitur pꝛo loco oꝛbiculari
ambitu in ſe recuruo in balneis/ in quibus ſudoꝛ eli/
citur ſicco caloꝛe: vt docet Celſus lib. ȷ̄. Et Vic. lib.
v. pꝛęcipit laconicū ſudationeſq coniungi debere te/
pidario. Eſt em̄ foꝛnacula ex terra et tegulis māma/
tis addito tomento cōcinnata: quę incluſo igne p̄ ſpi
racula parua caleſīt per pꝛęfurniū. Hanc ſub nomine
hypocauſti multi ſignauere: Nam hypocauſtum va
poꝛariū interpꝛetamur. Frequentabatur laconicū a
crudis vti per deſudationem extruderetur/ quicquid
excrementitiȷ̄ ⁊ ſudoꝛifici humoꝛis. Vnde Col'. in ꝓ/
logo. Mox deinde vt apti veniamus ad ganeā quo
tidiā cruditatem laconicis excoquim⁹: ⁊ exuto ſudo/
re ſitim quęrimus. Dictū laconicū: ꝙ eo lacones pe/
culiariter vterentur.

Lacon conis pe. pꝛodu. qui ex Laconia eſt. Gręce λα/
κων. Quo nomine etiam ſignificatur celer. Et Lacę
na fęminini generis.

Laydes peu. cōis. philoſophus cyreneus: qui Athe/
nas ꝓfectus/ nouę academię pꝛinceps extitit. Arche/
ſilęq ſucceſſoꝛ appellatus eſt Oeconicus: q2 rei fami/
liaris curā magnā habebat.

Laceſſo ſis. laceſſiui/ et laceſſi per ſyncopen/ et laceſſiſ/
ſe ꝓ laceſſiuiſſe: et laceſſerūt ꝓ laceſſiuerunt. Cicero.
Hos ego ſermones qui et multi ſunt: ⁊ tuā exiſtima/
tionē vt ſentio/ nō offendūt: laceſſiui nunq. Lactā. li/
bꝛo. v. Omitto eos qui pꝛioꝛibus eā tempoꝛibus ne
quicq laceſſerunt. Significat autē Laceſſere/ lacera/
re/ ſiue ad lacerādū ire. Sal'. Pꝛidie legiones in mō/
te poſitas laceſſiuit. Generatim tamē pꝛouocare ad
quicq faciendum: vel ad irā vel ad certamen ſignifi/
cat: vt fit cū quis laceratur/ pulſatur vel tangitur: ſiue
impellitur ſcripto/ voce/ verbo/ facto. Cice. Coꝛnifi.
Sic igitur facies: meq amabis: et ſcripto aliquo la/
ceſſes. Ego em̄ reſpondere facilius poſſem q̄ pꝛouo/
care. Virgil'. Efficiā poſthac ne quēq voce laceſſas.
Sal'. Poſtremo diſſimulādi cauſa/ ⁊ ſiue expurgādi
ſicut iurgio laceſſitus foꝛet/ in ſenatū venit. Col'. li. ȷ̄.
Nōnunq ſtimulo laceſſat iuuencū: quē reſte tractū
calcitroſum etiā reddit.

Lachanū pe. coꝛ. dictio gręca λαχανον: qua oīe ge
nus holeris cōpꝛehendit'. Hoꝛa. Ad poꝛri et ciceris
refero lachaniq catinū.

Lachonopoles pe. pꝛo. holerū venditoꝛ. Lachanopo/
lion: locus vbi vendunt' holera.

Laganū ꝟo per g aliud ſignificat. Sūt em̄ Lagana (vt
inquit Acron) quędā quaſi mēbꝛanulę ex farina ⁊ aq̄
quę iure pingui coctę et caſeo/ pipere/ croco/ cynna/
momoq conditę in cibis dantur.

Lacheſis penult'. coꝛre. vna ex parcis eſt quę de nobis

fortitur. Nam ſorticēs latine interpretari poteſt. De
hac in dictione Atropos dictū eſt: Michalus autē
grāmatic⁹ λαχεσισ Δε λεγεται απω του λαγ/
χανειν φυεται γαρ αυηρ συν τω κληροευχερ/
σιν πραξομενων.

Lacinię ſunt in veſtimēto partes extremę ⁊ ceſurę par/
ticulatim conciſę decoris cauſa: vulgo frappę dicun/
tur. Unde laciniata veſtis: ⁊ aduerbiū Laciniatim
qđ ſignificat particulatim ⁊ per flexuras. Apul. Nō
laciniatim diſperſo/ſed cuneatim ſtipato cuneatu dif
ficultates illas trans abiremus. Colu. lib. viij. iubet
pecus ęgrotum diſtribui in lacinias .i. in particulas
ſeparari/vtt facilius conualeſcāt. Nam diſcreta ani
malia ⁊ in partes diuiſa/in lacinias ſegregara dicū/
tur. Item lacinia genus fungorum qui ſubrufi circa
caſtanearum radices erumpunt.

Laciniosus a. um. accipit pro flexuoſo ſinuoſoq;. Hie
ro. ad Theophilū: Laciniosus contra nos ſermo p/
tractus eſt. Ab eodē diſputatio laciniosa dicit pror
tuoſa ⁊ implicata. Ab Apuleio. Cōuallis lacinioſa.
Et Alexandria fuit lacinioſa/anguloſa procurſu.

Laciniū/pmontoriū italię inter Adriaticū ⁊ Ionium a
quodā latrone ibi ab Hercule interempto q̄ lacini⁹
vocabat: q: boues fuerat predatus.

Lachryma a greco qđ illi Δακρυον vocant d in l mu/
tata: ſicut ⁊ l in d mutat: vt Medius fidius idem p
iouis filiū: ⁊ meditor pro melitor. Sunt tn̄ q̄ negent
hoc nomē grecū eſſe/ſed latinū tm̄: vt ſint lachrymę
dictę quaſi lacerrimę: quoniā ex animi laceratione la
chrymę cieantur. Uſus tamē obtinuit: vt cum h ſcri/
batur. Cuius diminutiuū eſt lachrymula. Teren. in
Eu. Una me hercle falſa lachrymula.

Lachrymabile/dignū lachrymis: cuius contrariū eſt il
lachrymabile.

Lachrymo as. effundo: qđ ad vites etiā trāſfertur La/
ctā. Caudice deſecto lachrymat ſua gaudia palmes.
Cuius compoſita ſunt Collachrymo. Teren. in an.
Triſtis interim nō nūq̄ collachrymabat. Delachry
mo/deorſum lachrymo. Col. lib. v. Ut in terrā poti
us deuexa q̄ in germine delachrymet. Illachrymo/
valde lachrymo. Uirgi. lib. j. geor. Et męſtū illachry
mat templis ebur. Suplachrymo. Col. lib. v. Opti/
mum eſt igitur medio fere internodio ſubſidiariū tō
dere palmitem deuexamq; refectionē facere poſt gē
mam ne ſuperlachymet ⁊ germinantē cęcet oculū.
Eſt ⁊ lachrymor depon̄es ſignificatiōis actiuę. Hie/
ro. Mihi narrare ante pręſepiū/vbi plurimū lachry
mata es non debueras.

Lacus ſecundę ⁊ quartę declinationis/locus profund⁹
cum aquis perpetuis ibidem natis qui efficit riuos ⁊
flumina. Stagnū temporalē ibi aquā ſtagnantē ha/
bet/quę plerumq; hyeme colligi ſolet: ęſtate ſiccari.
Item lacus dicitur locus qui cōtinet muſtū prelo ex
vinaceis expreſſum ⁊ tranſmittit vt in dolia cōdatur.
Nam prelum proprie trabs eſt qua calcantur vuę.
Col. Anteq̄ prelo vinacea ſubijciantur de lacu q̄ re
centiſſimū addito muſtum in amphorā nouā: eamq;
oblinito ⁊ implicato diligēter Ouid. in faſ. Pręmia
de lacubus proxima muſta tuis. Pli. Ipſe vindemi/
as colligo/ſi tamen colligere eſt nōnunq̄ decerpere
vuā: torculum inuiſere/guſtare de lacu muſtum. Grę
ce. λακκοσ: latine lacus. Unde Leneus bacchus ⁊
Lenobates/vuę calcator. Itē lacus in ędificijs plana
trabs vel tabulatū quo tectorū ac camerarū ſupiora
ornantur. Lucil. Reſultanq; ędeſq; lacuſq;. Similit
lacus carcer. Hieron. in gen. Innocēs in lacū miſſus
ſum. A lacus fit diminutiuū lacuſculus. Col. Opor/
tet hr̄e lacuſculos tā multos q̄ poſtulabit mod⁹.

Lacuna pe. pro. a lacu fit: ⁊ eſt aquę collectio quā alij la
mam: alij luſtrā nomināt. Uirgil. lib. j. geor. Pręſer/
tim incertis ſi menſibus amnis abundans: Exit ⁊ ob
ducto late tenet omnia limo. Unde caue tepido ſu/
dant humore lacunę. Ubi Ser. Lacunę ſunt foſſę in
quibus collecta aqua ſtare conſueuit. Lacuna etiam
dicitur foſſa ad ſiccandos agros parata. Idem ⁊ to/
tę ſolidā in glaciē vertere lacunę. Item vallecula ſu/
perioris labri per ſimilitudinē lacuna vocat a Lactā
tio. Huius diminutiuū eſt lacunula.

Lacunar penul. pro. diminutiuū a lacus: ⁊ accipit pro
trabe. Sue. in nero. Lacunaria quę noctu ſuper dor
mientē laxata machina deciderēt parauit. Hoc etiā
laquear ⁊ laqueariū per antiſtichon. Uirgi. Depen/
dent lychni laquearibus aureis.

Ladon/fluuius archadię. de quo Ouiđ. lib. j. met. Do/
nec arenoſi placidū ladonis ad amnē venerat. Aph/
thonius in rhetoricis Δαφνην Δε θυγατεραφησ
ιτου λαδωνοσ ποταμου και καλλισ ηνοτι.

Ladanum eſt quoddā pingue lade herbę inſidēs. Hęc
autē herba naſcitur in cypro.

L Ante Ae

Lędo is. ſi. ſum. cum ę diph. ſignificat ꝯtumelia afficio:
ſumptum a grecis qui lędoriā contumeliā vocāt: ſed
per ę. Transfert tn̄ ad omne genus offenſiōis. Et cō/
ſtruitur modo cum accuſatiuo. Uirg. Ab te ne frigo
ra lędant. Modo cum datiuo. Teren. Ille clemens
placidus nulli lędere/arridere omnibus. Huius cō
poſita ſunt: Allido/collido/elido/illido/oblido: quę
habent penul. pro. de quibus locis ſuis.

Laertes/nomen patris Ulyſſis: ſed tamē laertius/nō
autē laertes ae poſſem multos auctores citare: ſed
ſufficiat Sophocles in tragędia illa q̄ maſtigaphο/
ros inſcribitur αει μενω παι λαερτιου Δε Δορ/
κασε πειραν τινε λθρων αρπασ αιθηρωμε/
νον.

Laerte es. nomen vrbis Cilicię.

Laertius/nomē hiſtorici q̄ de phorū vita ſcripſit.

Lęmergia cum accentu in pe. a noſtris ingluuies dicit
lęmargus guloſus.

Lęna/veſtis lanea: vt Uarro ait habitus duplicis ⁊ au
guralis amictus q̄ ſup cętera veſtimēta imponebat.
Nonius docet eē veſtē militarē. Uirgi. Tyrioq; ar/
debat murice lęna. Gręci chlenā dicūt: vbi ch abijcit.

Lętus homo/qui hilaritatē quā intus habet etiā vultu
oſtēdit a latitudine mētis: vt quidā putāt. Nam qui
gaudiū aſpectu promunt dilatare quodā modo faciē
videntur. Uirgi. Imperio lęti parēt. Lętas oues di
cimus q̄ bona ſunt corporis habitudine atq; pingue
dine. Inanimata vo lęta dicunt quę aſpectu homies
lętificant: vel quę pinguia ſunt. Uirgil. Quid faciat
lętas ſegetes: Et lętū lęgumen: id eſt fertile. Idem:
Unde prius lętum ſiliqua quaſſante legumen. Lęta
vo prata lęta domus quę lętos nos faciunt. Letum
ſine diph. ſignificat mortem.

Lętor/gaudeo delectationē capio/ſed extrinſecus cum
gaudere ſit intrinſecus: q̄uis ſępe cōfundantur. Te/
ren. in heau. Ego non tam meapte cauſa lętor q̄ illi⁹
quā ego ſcio honore quouis dignā. Conſtruitur mo/
do cum ablatiuo/modo cum genitiuo. Uirgi. lib. xj.
Nec veterū memini: lętor ve malorum. Modo cum
datiuo: vt Mihi gaudeo: tibi lętor. Modo abſolu/
te. Ambro. Fides dominica lętabatur. Hinc fit com
poſitum Collętor/ſimul lętor.

Lęto as. lętū facio. Actius: Et te vt triplici lętarem bo
no. Eſt ⁊ leto as. ſine ę in alio ſignificato.

Lętifico as. lętum facio. Plau. Ita meū cor hęc anus
lętificauit modo.

Lętiſco is. lętus fio. Siſen, libro. iiij. Utrum ne dij cul/
tu erga ſe mortalium lętiſcant: an ſupernę gētes hu/
mana negligant.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Leticia/eſt exultatio animi gaudio efferuentiore ꝓpter euentũ rerũ experitarũ. Cice. Leticia/opinio recens boni pſentis in quo efferri rectũ videat.

Letitudo/idem qđ leticia. Actius: Quãta in venando effectus eſt letitudine.

Letabile/idẽ qđ letus a quo Illetabilis/ nõ let⁹ triſtis.

Letamen/fimus qui per agros iacitur/ꝙ letas: id ẽ pingues ſegetes faciat.

Leuis ⁊ hoc leue cum diph. ſignificat qđ tactu aſperũ non eſt/idcꝫ auctores dicunt inoffenſum lubricũ ⁊ tenerum: vt ſunt oua volucrum. Perſius: Troſul⁹ exultat tibi ꝑ ſubſellia leuis. Hiero. in ge. Noſti ꝙ Eſau homo piloſus ſit ⁊ ego leuis. Leuis ſine diph. aliud ſignificat.

Leuitas eſt aſperitati cõtraria. Martian⁹: Lunarẽ circulũ ingreſſa virgo cõſpicat globoſum qdẽ/tenerũcꝫ corpus e ſuperni erroris leuitate cõpactũ inſtar ſpeculi pendentis. Apul. de Socratis demonio leuorẽ ſiue leuitatẽ/cum dixiſſet adiecit lubricã.

Leuor/idem quod leuitas: hoc eſt cõplanatio ⁊ terſitudo. Pli. Spectãtur in chartis tenuitas/denſitas/ cãdor/leuor.

Leuigo as. pe. cor. cõplano/polio/quaſi leue ago. Pli. Sũnt qdã in eo genere molliores q̃ ⁊ cote leuigant. Idẽ lib. xiij. Scabricia charta leuigat dente.

Leuo as. idem qđ leuigo. Sta. lib. j. the. Pars teretes leuare manu ac diſponere menſas.

Lagari verſus/dicũtur qui medio claudicant pede/ ſicẽ Myuri qui poſtremo ⁊ acephali qui a breui ſyllaba incipiunt:

Lageos/vua que ⁊ leporaria dicit. Virgil. lib. j. geor. Et paſſo pſytia vtilior tenuiſcꝫ lageos.

Lagois pe. pro. genus auis que leporinas habet carnes. Nam λαγοσ apud grecos lepus eſt. Eſt ⁊ genus piſcis Hora. in Ser. Nec ſcarus aut poterit peregrina iuuare lagois.

Lagotrophia/leporaria loca/in quibus lepores aluntur: vt eſt apud Col.

Lagena cum e diph. genus vaſis teſtacei /non tam ad aquã q̃ vinũ ⁊ alios vſus accõmodatũ. Hiero. in li. Reg. Alius portans lagenã vini. Col. Omnis ſpurcitia cum ſpumis eximat q̃ decocta cũ iam craſſa fuerit q̃ defrutũ refrigeret ⁊ bene picatis lagenis cõdatur. Et lib. Judicũ: Ceperũt buccinis clangere ⁊ cõplodere inter ſe lagenas. Fiebãt lagene ope figulino vt oſtẽdit Eſaias/cum ait: Et cõminuunt ſicut cõteritur lagena figuli ꝯtritione qualida: ⁊ nõ inueniet de fragmentis eius teſta in qua portet igniculus de incẽdio: aut hauriatur parũ aque de fouea.

Laguncula diminutiuũ/parua lagena. Hiero. in Eſaia Decem iugera vinearũ faciẽt lagunculã vnã: q₂ triginta modij ſementis faciẽt modios tres.

Lagophthalmos/dicit in oculis cum ſuperior palpebra non deſcendit. Cui vitio contrariũ eſt Ectropiũ cum inferior palpebra parũ ſurſum attollit: nec cum ſuperiore cõmittit. Dictũ a leporibus qui aptis oculis dormire conſueuerunt.

Laganõponos iliorũ dolor qui ſane alius eſt qui laterum: hoc eſt pleureſis. Ilia eñ greci vocant λάγωνασ ⁊ κενεῶνασ.

Lais idis. nomen propriũ famoſiſſime meretricis que a ſcriptoribus Corinthia dicta eſt: q₂ corinthi habitauit. Ad quã ꝓpter pulchritudinẽ ditiores hoĩes ex oĩ grecia ꝯueniebãt: nec qſpiã admittebat niſi qui dabat qđ popoſcerat. Oui. Multa lais amata vir.

Laicus a. um. pe. cor. qđ cõmune eſt ⁊ nõ ſanctũ. Hiero. lib. j. Reg. Non habeo laicos panes ad manum ſed tñ panem ſanctum.

Lallare/quidã dicunt eſſe more infantiũ blandiuſculis vocibus loqui. Alij lallare/ proprie dicuntur infantes qui irati matrum mãmas ſugere rẽnuũt.

Lame/rupium fracture.

Latmius/mõs Ionie notus fama Endymionis: a quo ⁊ ipſe Endymion/latmius eſt dictus. Oui. lib. iij. de arte. Latmius endymion nõ eſt tibi luna rubori.

Lamie/mulieres que ſtrigũ inſtar infantiũ ſanguinẽ ſugunt: ſiue ipſe ſtriges. Hora. Neu pranſe lamie puerum viuũ extrahat aluo. Apul. lib. j. de aſi. At ille colore ſpurciſſimi humoris ꝑcuſſus quo me lamie ille infecerant/aſpernat. Item lamie dicebãtur nobili familia orte. Erat eñ rome qdã familia nobilis eliorũ a Lamo Auriphatis patre ⁊ Leſtrigonũ rege q̃ formijs regnauit ortũ habens. a quo Lamiacus ca. um. vt bellũ lamiacũ: vt apud Hiero. cõtra Joui. Vnde ⁊ lamie cognomen nobilibus inditũ eſt: qđ vulgo lamiũ genus vocabatur. Hora. Heli vetuſto nobilis ab lamo. Ju. Hoc nocuit lamiarũ cede madenti. Lamia etiã inſignis meretricis nomẽ fuit. Et lamia animal eſt/faciem pretendẽs muliebrẽ: ab inferiore parte pedes equinos. Vnde apud Hiere. prophetam. Sed ⁊ lamie nudauerunt mãmas/lactauerunt catulos ſuos. Et in Eſaia. Ibi cubauit lamia ⁊ inuenit ſibi requiem.

Lamina pe. cor. vide in dictione Bractea.

Lambrus/fluuius in Ciſalpina Gallia: quam Padus defert in mare adriaticum: vt ait Pli. A quo Lambrani dicti ſunt eius acole. Sue. in Ceſa. Per lãbranos ⁊ tranſpadanos duxit.

Lambo is. lambi lambitũ ſm Priſ. Luci. lib. xiiij. Jocundaſcꝫ puer qui lamberat ore placentas. Hieroñ. preteritũ lambui poſuit lib. Judic. In trecẽtis viris qui lambuerunt aquas liberabo vos. Eſt autẽ lambere/lingere: hoc eſt lingua aliquid ſuauiter tangere ſicut canes bibentes. Hierony. ad Julianũ: Diuitem purpuratũ gehẽne flãma ſuſcepit: Lazarus pauper ⁊ plenus vlceribus/cuius carnes putridas lambebant canes. i. lingebant. Idem lib. Judi. Qui manu ⁊ lingua lambuerint aquas/ſicut ſolent canes lãbere/ſeparabis eos ſeorſum. i. bibere. Virgi. ꝓ tãgere poſuit. li. iij. eñ. Attollitcꝫ globos flãmarũ ⁊ ſydera lambit. Interdũ ſumit ꝓ leuiter fluere. Horat. lib. j. car. Vel q̃ loca fabuloſus lambit idaſpes.

Lamentor/voce querula triſticꝫ oratiõe damnũ ac dolorem teſtor. Teren. in an. Que tam mihi lamentari ꝑter ceteras viſa eſt. Idez in phor. Modo vidi quãdam virginẽ huic vicinie miſerã ſuã matrẽ lamentari mortuã. Cice. lib. tuſ. pro lamentatione dignũ aliqđ monſtrare poſuit/cum inquit. Nam hec quidem vita mors eſt/quã lamentari poſſem ſi liberet. Eſt ⁊ lamento as. Hiero. in Eſdra. Et qui preſidebant cum vxoribus lamentabant eum. Hinc lamentatio q̃ eſt vt Cice. lib. iiij. tuſ. docet egritudo cum heiulatu.

Lamentabile/pđ eſt dignũ multa lamẽtatiõe. Virgili⁹. Troianas vt opes ⁊ lamẽtabile regnũ.

Lampas greca dictio eſt/cuius accuſatiuũ ꝓtulit. Vir. Princeps ardẽtẽ cõiecit lampada turn⁹. Ab hoc accuſatiuo format noiatiu⁹ lãpada đ q̃ Hiero. i Ezech. Quaſi aſpect⁹ lãpadarũ. Eſt autẽ lãpas ignis aut ſolis ſplẽdor a λαμπω /ſplendeo. Frequẽter tñ ſumitur ꝓ inſtrumẽto in quo ignis in oleo lucet.

Lampſacus pe. cor. nomen vrbis in littore helleſponti in ora aſiatica. Hinc lampſacenus a. um. Vnde Caron. hiſtoricus ⁊ Adimanthus ⁊ Anaximenes ⁊ metrodorus Epicurij ſodalis lampſaceni fuere. Ipſum etiã Epicurũ lãpſacenũ dicũt diu lampſaci verſatũ.

Lana que de ouibus decidit/dicit lanitiũ: vt inqt Ser. ſicut fuge ⁊ effugiũ. Virgi. li. iij. geor. Si tibi lanitiũ cure primũ aſpera ſylua. Hinc laneus a. um. quod ex lana eſt: vt pannus laneus.

Lanarius/qui lanam curat. Plaut⁹ in aul. Stat fullo

phrygio/aurifex lanarius.

Lanificus/ꝗ lanę artē exercet: ⁊ lanificiū/lanę opificiū.

Lanaris ⁊ hoc lanare/qḋ habet lanā. Var. lib.ij. de re ruſ. Nos qui pecus paſcimus lanare.

Lano as. intus lanā pono/ſeu lanā habeo. Vñ Lanatus a.um. Col.lib.vij. Cannabiniſq; funibus cornua iuuencorū ligato/ſed laquei quibus copulant̄ lanat̄ pellibus inuoluti ſint ne tenera fronte ſub cornua lędantur. Idē lib.viij. Ideo niſi lanatas oues emi nō oportet. Et lanatus dictus fuit Capitolin⁹ magiſter equitum. Similiter lanatę vuę Amineę dictę ſunt ꝙ caneſcant lanugine.

Lanerū/veſtimēti gen⁹ ex lana ſuccida cōfectū.

Lanugo pe.pro. tenera pilatio a lanę ſilitudine qualis in adoleſcētiū genis ⁊ in pomis ꝗbuſdā cernit̄. Col. lib.iiij. Lanatā quoq; amineā ꝗdā maxime ꝓbant ꝗ hoc vocabulū nō ideo vſurpat ꝙ ſola ex omnib⁹ amineis verū ꝙ ꝑcipue caneſcit lanugine.

Lanoculus/qui lana tegit oculi vitiū.

Lanius ſeu lanio/qui carnes in carnario vēdit populo a laniādis pecoribus/ꝙ eas cōcidat lanietq;. Plau. in ca. Dij imortales vt ego collos pertrūcabo tergoribus quāta pernis peſtis veniet/quāta labes larido quāta ſumini abſumēdo/quāto callo calamitas/quāta lanijs laſſitudo/quanta porcinarijs?

Laniū carnariū/hoc eſt locus vbi carnes vendunt̄.

Laniena/officina in qua fiūt ac vendunt̄ carnes: ⁊ vulgo macellū dicit̄. Plau. Per myropolia ⁊ lanienas circūq; argentarias rogitādo ſum raucus fact⁹. Accipit̄ etiā laniena ꝓ ipſa laceratione a laniādo.

Lanionius a.um. qḋ ad laniū ſpectat. Vñ lanionię mēſe: in ꝗbus ſcindit̄ caro. Sue. in Clau. Carnificem ſtatim acciri cū machera menſaq; lanionia flagitauit.

Lanio as. ſcindo. Virgil. lib.iij. geor. Ipſiq; ſuos iam morte ſub ęgra diſciſſos nudis laniabāt dentibus artus. Per tranſlationē ſumit̄ pro infamo. Hiero. in ꝓlogo Eſdre. Quid interpretē laniant. Huius cōpoſitum eſt Dilanio pro diſcindo.

Laniſte/dicti ſunt qui laniādis ꝑſunt gladiatorib⁹. Hi familias domi ad gladiaturā exercendā habebāt inſtituere/⁊ mox paratę/vendere ſolebāt munerarijs. Iuue. Hic plaudat nitidi preconis fili⁹ inter Pinnirapi cultos iuuenes/iuueniſq; laniſtę. Hinc laniſtę auiū dicti ſunt a Col. ꝗ aues certaminib⁹ ꝑparabāt.

Lancea a latitudine ferri dicta eſt: vel qꝛ grece dicitur η λογχη της λογχης teli genus longiſſimum. Hiſpanica dictio nō latina vt Gel. teſtat̄. Hāc olim luculli luculleā appellarūt. Hui⁹ diminutiuū eſt lanceola cum accētu in antepe. Hiero. li.iij. Reg. Prophetę lucoꝝ incidebant ſe lanceolis donec ſanguinei perfunderentur.

Lanceatus a.um. qḋ eſt lācea armatū. Hiero. li.ij. Regum. Si ꝗs tangere eas voluerit/armabit̄ ferro ⁊ ligno lāceato. Lanceati etiā dicunt̄ ꝗ ictu lanceę necātur. Jul. Firmicus. Quicūq; habuerint horoſcopum in.xxj. parte tauri lanceati morient̄.

Lancearius/ꝗ lanceā gerit: grece lonchophorus.

Lācino as. pe.cor. ferio/lacero. Pli. Eſt ⁊ volucra canibus peculiare malū aures maxime lancinans ꝗ defendi non queunt.

Lances/vaſa lata ⁊ rotunda minus excauata ꝙ patinę ⁊ rebus diuinis apta vt docet Auſo. illo verſu: Turibula ⁊ patere ꝗ tertia vaſa deū lanx. Ju. ſumpſit pro vaſe eſcario in quo caro tam toſta ꝙ elixa cōdit̄/mēſeq; infert̄. Aſpice ꝙ magno diſtētat pectore lācem. Hora. in ſer. Iligna nutritus glande rotundas curuat aper lances. Et lances ſtateras dici nemo ignorat. Vñ bilāces dictę ſunt ꝗ duas lances habēt.

Languor/ꝓprie eſt defectio virium ⁊ ſucci naturalis. Hinc languere dicunt̄ herbę ꝗ incipiūt areſcere. Sz ad animū quandoq; transfert̄ ⁊ ꝓ debilitate/defectu torpore/inertiaq; vſurpari ſolet. Cice. lib.j. offi. Nihil autē mag̃ cauēdū eſt ſenectuti ꝙ ne lāguori ſe deſidięq; dedat. Plau. in Aſi. ꝓ laſſitudine poſuit cum ait: Ubi ſępe ad languorez tua duritia dederis octo validos lictores vlmeis affectos lentis virgis.

Langueo es. gui. deficio/infirmus ſum/diſſoluor. Hiero. Animaduertimus pariter omnia verba illius animę languētis eſſe medicinā. Virgi. lib.ix. Purpureus veluti cum flos ſucciſus aratro Langueſcit moriens. Interdū languere eſt timidū eſſe. Salu. Quanto vos attētius ea agetis/tāto illis infirmior erit animus. Si paulū modo vos lāguere viderint/iam oēs feroces aderunt. Interdū ocioſum eſſe. Idem: Seq; ſi pauci adiuuarent: languētibus alijs in curiā impetum facturū. Huius verbi cōpoſita ſunt Elangueo/a quo elangueſco/qḋ eſt valde infirmus fio. Gel. lib. ij. Negocijs ſe plęrūq; vmbraticis ⁊ varijs queſtib⁹ intentos habent: in quibus omnis eorū vigor animi corporiſq; elangueſcit: ⁊ qḋ Salu. ait effeminat̄. Relangueo a quo Relangueſco rurſus ad valitudinez redeo. Ouiḋ. lib.vj. me. Impoſito fratri moribūda relanguit ore. Claud. lib.j. Relanguere pro remiſſū eſſe poſuit. Vix ille pepercit/erubuitq; preces animuſq; relanguit atrox.

Langueſco/inualidus/tepidus ſeu ocioſus fio. Cice. in Cato. Orator metuo ne langueſcat ſenectute.

Languidus a.um. qḋ languet. Ouiḋ. li.v. faſ. Violas arere videres/filaq; purpurei languida facta croci.

Laodicea/vrbs celeberrima in aſia lyco flumini impoſita. Primo dioſpolis appellata: deinde Rhos: poſtea Laodicea a lyco flumine. Hanc vrbē loci virtus ⁊ ciues quidā fortunati valde magnificarūt. Primū Hiero. qui hereditatē populo diuiſit ſupra duo milia talentorū: ⁊ multis donis ciuitatem exornauit poſtea ʒeno orator ⁊ polemo eius filius ꝗ ob res fortit̄ geſtas prius ab Antonio/poſtea ab Auguſto ad regię dignitatis faſtigiū euectus eſt.

Laodomia cum accentu in pe. nomen propriū Acaſti filię ⁊ vxoris penteſiali: de qua Hieroñ. Laodomia quoq; poetarū ore cantat̄ occiſo apud troiam ꝓteſilao noluiſſe ſupuiuere. Fuit ⁊ alia laodomia Bellerophontis filia mater Sarpedonis.

Laomedon pe.cor. nomen propriū patris priami troię regis/a quo patronymicū format̄. Laomedōtiades vbi addit̄ a vt in mltis alijs ſicut Anchiſiades/Telamoniades. Aliqñ ſubtrahit̄ ſyllaba: vt Athemides pro Athemonides. Deucalides ꝓ deucalionides. A Laomedon fit poſſeſſiuū Leomedōtheus a.um.

Lapethos pe.cor. ſeu lapathiū/herba eſt. Col. Lubrica iam lapathos/iam ramni ſponte vireſcunt. Pli. lib.xx. Nec lapathium diſſimiles effect⁹ habet Sui. λαπαθον ορυγμα εισ θηριωμενε Δραν και λαχανον κενωτικων καστροσ.

Lapathes pe.cor. genus holeris a lapathio dictū forte idem qḋ lapathos. Seren. Sępe chelidoniā cum ſucco lapathis addes. Hęc ⁊ lapa dicitur: cuius tria ſunt genera. Naz quędā dicit̄ Canaria ꝗ eſt exigua canibus adhęrens. Altera maior aliquāto eſt ⁊ philantropos appellat̄/ꝙ veſtibus hominuz adhęrens eos amare videat̄. Eadem vocatur apatine. Tertia appellat̄ perſonata/⁊ maxima eſt: naſciturq; iuxta riuos ⁊ flumina. Gręci eaz αρτιον vocant: folia habet ampliora cucurbitis: ⁊ ꝓpter foliorū amplitudinem ea vtebant̄ veteres ad perſonatus faciendos.

Lapa ę. vide in dictiōe lapathes.

Lapithe pe.pro. ppl̄i fuerūt quorū rex fuit Perithõ⁹. Hi pindū ⁊ othryn theſſalię mōtes habitarūt. Vir. Frena pelethronij lapithe gyroſq; dedere. A grecis ſcribit̄ λαπιθαι. Idō lapithe ñ laphithe dici debet

Vir.li.ij.ge.Et magno hyleũ laphit⁊ cratere minãtẽ.

Lapithos/vrbs in Cypro inſula.

Lapis ꝓprie eſt quẽ greci λιθον vocant ⁊ mitior mi/
norqꝫ ac tenacior eſt:ſaxo maius/aſperius/ duriuſqꝫ.
Unde gẽmę lapides nõ ſaxa dicunt. Pli. Muſqꝫ hic
vtilior q̃ in italia gignit/lapiſqꝫ non ſaxum eſt. Idez:
Eſt ⁊ viridis lapis vehemẽter igni reſiſtens:ſ3 nuſq̃
copioſus:⁊ vbi inuenit lapis/nõ ſaxũ eſt. Et qm̃ apd
veteres lapidibus miliaria ſignabant:ponit q̃nqꝫ la
pis pro miliario. Uñ legimꝰ ad tertiũ/ad quartũ la/
pidẽ. A lapis fit lapideus a.um.qđ ex lapis materia
ꝯſtat. Lapidoſus a.um.qđ lapidibus abundat.

Lapidarius a.um.qđ ad lapides ꝑtinet. Plau.in cap.
Tyndarꝰ in latomias lapidarias ab Egione dãnat.

Lapillus diminutiuũ/paruus lapis. Et lapilli/lapides
precioſi:vt ſunt gemmę/margaritę. Curtius: Lapilli
auribus pendent. Hora. Nec magis huic intra niue
os/rideſqꝫ lapillos.

Lapidicida pe.pro.dicit is q̃ lapides cedit.

Lapidicina pe.pro.locꝰ vbi lapides excidunt latomię
a gręcis dictę. Unde ⁊ carcerẽ latomias vocamꝰ ſiue
ꝙ dãnati ad lapides excidendos mittebãtur: ſiue ꝙ
ſinueſſani cãpanię ppl'i latomias habebãt inſtar car/
ceris excauatas:ex q̃bus exciſi lapides fuerant ad vr
bem extruẽdã:hiſqꝫ pro carcere vtebantur.

Lapido as.pe.cor.lapidibus cedo. Unde ſcribit Ma
cro.lapidatũ a ppl'o romano fuiſſe Uatiniũ/ ſignifi/
care volẽs lapidibus iactis fuiſſe impetitũ. Transfer
tur etiam ad inanimata ⁊ ſignificat percutio pulſoqꝫ
etiã ſine lapidibus. Macro. Notãtes eius impotẽ/
tia ac dicacitate lapidatã. Huius cõpoſita ſunt: De/
lapido/qđ eſt lapidibꝰ ſterno. Unde Delapidata lo/
ca quę lapidibus ſtrata ſunt. Dilapido/diſperdo /cõ
ſumo. Cice. Octauio. Publicã dilapidabat pecuniã
ęrarium exhauriebat.

Lapio is.iui.itũ.durũ efficio ⁊ quaſi in lapidẽ ꝯuerto.
Pacu. Lapit cor cura:erũna corpꝰ cõficit.

Lapideſcere apud Pli. legit pro in lapidẽ cõuerti:qđ
vel a lapido vel lapis fit.

Lapſana pe.cor.holus ſylueſtre triũ foliorũ. Uñ apud
Pli.li.xix.ſcribit milites cęſari exprobraſſe /ꝙ lapſa
na vixiſſent apud Dyrrachiũ. Quidã accipiũt lapſa
nã ꝓ braſſica ſylueſtri. Eſt em̃ braſſica alio noie caul.

Laqueus/vinculũ. Uñ dicimꝰ laqueo vitã finiuit.

Laqueatus a.um.qđ eſt laqueis irrititũ. Colu.lib.vij.
Cęterũ corpus laqueatũ ⁊ diſtentũ temonibus obli/
gatur/imotũqꝫ medẽtis arbitrio eſt expoſitũ. Et laq̃
atum dicit cõuexũ. Unde laqueata tecta. Cice.lib.j.
legũ. Magnificas villas ⁊ pauimẽta marmorea: et
laqueata tecta contẽno.

Laqueare ⁊ per apocopen laquear: ⁊ laqueariu3 dicit
camera:hoc eſt pars ſupior cubiculi ⁊ cęnationis pa
rum cõuexa quę variis adornari ſolet coloribꝰ. Qui/
dam atiã laquearia accipiunt pro trabibus planis: q̃
⁊ lacus ⁊ lacunar dicuntur.

Lar/nympha fuit quę Iunoni furta iouis cum Iutur/
na patefecit:quã Mercurius cõpreſſit:⁊ inde gemi/
nos ſuſtulit q̃ a matre lares appellati ſunt. Sunt qui
credãt lares genioſqꝫ eoſdẽ eſſe exiſtimãtes vnicuiqꝫ
duos eſſe/alterũ bonũ/alterũ malũ vt chriſtiani:etiã
duos angelos bonũ/malũqꝫ a deo in cuſtodiã datos
dicunt/ſed nõ natos nobiſcũ vt illi de genio ſiue lare
dicunt. Colebant domi/focuſqꝫ illis ſacer erat. Un/
de vulgus focũ/foculare appellat/quaſi laris focu3.
Hi putati ſunt dij domeſtici qui ad vrbis cõmoda vi
gilare dicunt inter cõpita. Oui.in faſ. Lucifero ſube
unte lares delubra tulerũt. Ab aliquibus dij agrorũ
vocati ſunt. Tibul. Uos quoqꝫ fęlices quondã nunc
pauperis agri Cuſtodes fertis munera veſtra lares.
Quoniã autẽ lares ſiue penates etiã priuatoꝝ domi
bus hęſſe credebant:factũ eſt vt vtrũqꝫ vocabulũ pro
ipſis domibus vſurpet. Mar. O mihi curarũ ꝓciũ
nõ vile mearũ Flaccę antenorei ſpes ⁊ alumnę laris.
Hora. Qui patriũ mime donat fundumqꝫ larẽqꝫ.

Laratiũ ſacrariũ/domeſticũ in quo lares ⁊ dij peculia/
res adorabant. Scribit Lãpridiꝰ Alexãdrũ ſeueru3
in larario rẽ diuinã matutinis horis factitaſſe ad effi
gies deorum in quibus habebat Habraamũ ⁊ chri/
ſtum.in ſecundo larario ſimulachrum habuit Uirgi/
lij ⁊ Ciceronis.

Laranda ciuitas lychaonię. Unde Ptolomeus: Mu
nicipium larandã in lychaonię parte antiochiana di/
cta collocat.

Lardum dictum quaſi late aridum. Unde ⁊ laridũ le/
ctum eſt. Ouiđ.lib.vj.faſ. Pinguia cur illis guſtan/
tur larda calẽdis. Eſt autem lardum caro ſuilla quo/
quo modo ſalita. Unde Pli.dixit lardũ pingue hoc
vnctum quaſi ⁊ macrũ dici poſſit.

Larius/lacus comenſis ab Addua fluuio:qui in illum
cadit augetur:qui fluuius poſtea in padũ nõ longe a
cremona influit. Dictus larius a fulicarũ multitudi/
ne. Gręci em̃ λαροσ fulicã vocant/auis eſt nigra aq̃
tica. Hinc fit larius a.um. Catul. Ueronã veniat no
men relinquens comi męnia lariũqꝫ littus:qđ tñ ne
gat. Suidas ait em̃: λάροσ κεχηνὸσ ἐπὶ τῶν αρ
πακτικων και κλεπτων επει και ο λαροσ ορνε
ον εστιν αρπακτικον και αλληφαγον.

Larodij populi fuerunt in ſcythia aſię:vt libro.iiij.ſcri/
bit Herodotus.

Larix/arboris genus. Luc.li.ix. Et larices fumoqꝫ gra
uem ſerpentibus vrunt.

Largus a.um.qđ nõ eſt ſtrictũ. Et largꝰ dicit q̃ largit.
Cice.lib.ij.offi. Omnino ſunt duo genera largorũ quo/
rum alteri ꝓdigi/alteri liberales. Hinc large aduer/
bium liberaliter abundãter. Hora.li.car. Ligna ſuꝑ
foco large reponens. Dicitur etiã largiter /q̃uis non
ita in vſu ſit.

Largior/profuſe dono. Cuius cõpoſita ſunt Dilargior
varie largior. Salu.in lib.hiſto. Igit vẽditis ꝓſcri/
ptorũ bonis aut dilargitis. Elargior valde largior.

Largitas ⁊ largitio int ſe differũt/ꝙ largitas:vt Agre
tius auctor eſt humanitatis :ſit largitio ambitionis.
Eſt em̃ largitas rõnalis ⁊ diffinitus liberalitatis effe
ctus:largitio expẽſa q̃ fit ad aucupãdũ fauorẽ in peti
tione magiſtratuũ. Ponit tñ q̃nqꝫ largitas ꝓ largiti/
one. Terẽ.in adel. Quę iſthęc ſubita eſt largitas?

Lariſa/nomẽ eſt multarũ ciuitatum. Una eſt in plaga
theſſalica:a qua Achilles lariſeus dictꝰ eſt. Alia pẽ/
ſilis in creta. Alia in peloponneſo arx argiuoꝝ. Alia
in agro attico. Ad Tralles etiam aſię eſt Lariſa : vt
Stra ſcribit a q̃ Lariſeꝰ Iupit dictꝰ eſt. Lariſa q̃qꝫ
in italia quã vt Diod.li.j.ſcribit pelaſgi cõdidere.

Larus/auis parua ⁊ nigra habitãs iuxta aquas:⁊ tam
in aqua q̃ in terra degit. vide in larius.

Larue dici putant a lare:hoc eſt malo genio q̃ ſunt no/
xię inferorũ vmbrę. Unde laruati dicuntur furioſi ⁊
mente moti/quaſi a laruis exterriti quales ſunt quos
vulgo dęmoniacos appellant. Plau. Laruatus ęde
pol hominẽ miſerũ mendicũ queritat. Hic etiã Ceri
ti dicunt a Cerere/quaſi cereris ira aio vexati. Plau.
Certe laruatus aut ceritus. Larua etiã pſona dicit ⁊
laruatũ perſonatũ. Hora.in Ser. Nil illi larua /aut
tragicis opus eſſe cothurnis.

Laſanũ peñ.cor.vaſculũ ad euacuandũ ventrẽ. Hora.
Te pueri laſanũ portantes enophorũqꝫ.

Laſciuus penl.pro.eſt tum in vita/tum in ſermõe mol/
liculus ac plꝰ teneri q̃ robuſti ac virilis habẽs. Uir/
gilius: Malo me galathea petit laſciua puella. La/
ſciuia mollicies petulantia nequitia.

Laſciuio is.ſignificat qđ ꝟnacula lingua dicimꝰ ſmor/

heçare. Colu. libr. vij. Satiatę vernipabuli pecudes
exhilaratę laſciuiunt.

Laſerpitiū/virgultū herbidū qđ gręci ſilpion appellāt
ex cuius culmo exudat ſuccus roſidus quē vocant la
ſer magnificū medicamētis: ⁊ in Cyreneica prouin/
cia laudatiſſimū. Hinc a Catullo dictū laſerpiciferis
iacet cyrenis. Caulē laſerpitij magudarim vocāt qđ
tenerius eſt ⁊ minus vehemens. A laſerpitio Cato
formauit laſerpitiatus a. um.

Laſſus per duplex ſſ dr̄ tam aio q̄ corpore fatigatus. i.
labore affect⁹ nomē eſt/nō participiū. Hinc laſſitudo
ꝓ moleſtia quā ex labore ſuſcipim⁹. Salu. Nō famē
aut ſitim/neq; frigus/neq; laſſitudinē operiri.

Laſſo. as. fatigo: a quo laſſatus. Iuue. Et laſſata viris
nondū ſatiata receſſit. Huius cōpoſitū eſt Delaſſo/
vehementer laſſo. Plau. in aſi. Eum etiā hominē in
ſenatu dare operā aut cliētibus ibi labore delaſſatū
noctem totam ſtertere.

Laſſeo es. laſſus ſum. a quo Laſſeſco is. laſſus fio.

Lateo es. latui/in occulto ſum. Et ꝯſtruit̄ cū actō. Vir
gi. Nec latuere doli fratrē iunonis ⁊ irę. Qn̄q; cū da
tiuo. Luc. Tu mihi cauſa letes. Sed cū de loco dicit̄
ꝯſtruit̄ cū ablatiuo mediāte ꝑpoſitōe vt latet anguis
in herba. Interdū latere ſignificat late patere. Vir.
Et ſcuta latētia cōdūt. Hui⁹ vbi cōpoſita ſunt Deli/
teo: de quo ſupra. Obliteo qđ eſt aio vel circūquaq;
lateo. Sene. Qui velut timidū atq; iners aial metu
oblituit: ille ſibi nō viuit: ſed qđ eſt turpiſſimū ventri
ſomno libidini. Hinc obliteſco. Var. Ne ęſtu per ri/
moſa in rimis ei⁹ grana obliteſcāt ⁊ recipiāt aquā.

Latito as. pe. cor. ſępe aut fere ſemꝑ lateo. Lactā. lib.
iij. Latitantē atq; ignotā ſibi veritatē diſſerēdo eru/
ere voluerūt. Cato tn̄ latitauerūt dixit ꝓ frequenter
tulerūt. Hinc fit cōpoſitū Illatito qđ eſt int⁹ latito.

Latebra brę. pe. cor. ⁊ latebrę arū. locus vbi homies ſe
occultāt. Luc. lib. j. Cedendū eſt bellis quoꝝ tibi tu/
ta latebra. Quin. Et q̄uis odio euerſoris noſtri euo
catus ⁊ latebris ſuis populus ſubſellia non implet.
Dicit̄ ⁊ de feris. Liui. lib. xlvj. Inter vepres ⁊ late/
bras ferarū noctē vnam delituit. Ponit̄ interdū late
bra ꝓ excuſatiōe. Cic. Videāt ne grat̄ latebra ꝑiurio
id eſt excuſatio q̄ lateat. i. nō videat̄ ꝑiuriū.

Latebroſus/loc⁹ in q̄ freq̄ntes latebrę ſunt. Plau. Nā
huic ętati nō cōducit mulier latebroſus locus.

Latebro as. abſcondo: q̄uis nō ſit in vſu: a quo fit cō/
poſitū illatebro: de quo ſupra.

Latibulū/ꝓprie ferarū: q̄uis etiā de hoibus dicat̄.

Latibulo as. neutrū ⁊ latibulor deponens ſignificāt la
teo. Var. Vide ne ſeruu⁹ dn̄i latibulet. Actius: Pro
gredere ⁊ ne quis latibulet̄ proſpice.

Laterna a lateo licet lateo habeat pmā cor: laterna ꝓ
ꝓ. Mar. Dux laterna vię clauſis feror aurea flāmis.
Et tuta eſt gremio parua lucerna meo. Dicta later/
na ꝙ lumē habeat incluſū. Fit ex laminis corneis in
qua cādela includit̄ ne a vēto extinguat̄. Plau. i am.
Quo ambulas tu q̄ vulcanū i cornu ꝯcluſum geris?

Later/omnis humor dr̄ ab eo ꝙ intra aliq̄d lateat. Vn̄
de aqua/vino ⁊ cęteris dicit̄. Hiero. ad Terentiam.
Ratione digeſſit: vt terra hęc eſſet ſuper quā reliqua
mouerent̄ imobilis: vt aquarū venę altioribus mon
tibus cōderent̄: a quibus orta flumina dum per mul
ta ſpacia decurrunt late potādi vſum per omnē tra/
ctum curſus ſui animantibus exhiberent: vt ipm̄ ma/
re aquas influctibus non excreſcat: ſed vt velut vēter
quidā laticū aquas ſitire videatur/ne vel fontibus in
ęternum manātibus vel fluminibus ſine fine currēti/
bus vel pluuijs aſſidue ructibus perpetuo terra dilu
nio tegeret̄. Virgi. Regales inter menſas laticemq;
lyeū. Ouid. Palladios latices/cū oleū dicere vellet.
Et Lucre. Abſinthei laticem.

Latus/ſpacioſus: vt Lata eſt via q̄ ducit ad ꝑditionē.
Hinc aduerbiū late qđ ſignificat in m̄ltis locis: vt la
te ptꝫ detractōis vitiū. Hinc latitudo ꝓ ſpacioſitate.

Lateſco is. latus fio: ⁊ in latum extendor. Col. li. ij. Iu/
gerum agri non amplius quattuor ſextarijs raporū
ſeminis obſerendū eſt: quarta parte amplius napis
ſpargendū qui non in ventrem lateſcunt/ſed tenuem
radicem deorſum agunt.

Lato as. latum facio: q̄uis non ſit in vſu: pro quo com
poſitum dilato vſurpamus: de quo ſupra.

Latifolium/qđ lata folia habet. Vnde quęrcus/gen⁹
ex augmento latifolia dicitur.

Latifundiū/qđ habet latū fundū ⁊ magnū. Pli. li. xvij.
Latifundijs nō legitima naturę feſtinatio. i. non pōt
vna certa ratio ꝑſcribi putādę vineę in magnis prę/
dijs: qđ alię ſerius id alię maturius deſiderant. Idē
lib. xviij. Latifundia/prodidere italiā.

Latus eris. qđ eſt infra alā. Vir. Laterīq; argutū accō
modat enſē. Hinc lateris dolor quē gręci pleureſim
vocant. Et latero as. vt inquit Priſci. ſicut ab holus
eris. holero as. Interdū latus ponitur quaſi ꝓ par/
te: vt eſt illud: Fundatur exultatione vniuerſę terre
mons ſyon latera aquilonis ciuitas regis magni.

Laterani dicuntur ſatellites qui principis alicuius la/
tus tuentur: qui etiā latrones quaſi laterones vocan
tur: Hi etiā a ſtipe quam mercedis nomine accipiūt
ſtipatores appellantur. Gręci vocant ſomatophyla
cas quaſi corporis cuſtodes.

Lateranus/nomen propriū conſulis Romę/a quo la/
teranenſe palatiū. Iuue. Egregias lateranorū obſi/
det ędes tota cohors. Vnde etiā lateranenſis baſili/
ca ſancti Iohānis vocata eſt: quia in lateranenſiū no
biliſſimę gentis ędibus extructa fuit. Hiero. Ad mar
cel. Quis credat mulierē nobilē ⁊ potentē in domo
laterani conſulis deſignati.

Latuſclauus/veſtis ſenatoria dictus a textura: de qua
Mar. in hēdecaſyllabo. Et lato variata mappa cla
uo. Hora. lib. j. Ser. deſcribēs ſenatorē dixit. Et la/
tum demiſit pectore clauū. Ab Ouid. Clau⁹ ſimpli/
citer dicitur pro ſenatoria dignitate illo verſu. Curia
reſtabat claui mēſura coacta eſt Latiore clauo. Tul.
Hoſtilius primus e regibus romanis vſus eſt: quē
purpura contextū fuiſſe docet Plinius.

Laticlauij/ſenatores appellati ſunt a lato clauo. Sue.
in Aug. Ac ne expers caſtroꝝ eſſet binos plęrūq; la/
ticlauios prępoſuit ſingulis alis.

Later laterē latere ⁊ lateres tm̄ inuenit̄ pro terra cocta
⁊ in lapidē durata. Victr. Siue ſilex ſiue cementum:
aut coctus later ſiue crud⁹ his erit vtēdū. Plau. La/
tere firmior. Laterū tria genera ſunt. Lydoron lōgū
ſeſquipede latū pede. Tetradorone palmis q̄ttuor.
Pētadorone q̄nq;. Doron eīm gręci palmū dicunt.

Laterē lauas: magis eſt augere malum rei cui dare re/
medium velles.

Lateritius a. um. qđ eſt materiatū ex latere. Pli. Lapi
de duro ac ſilice eq̄ ꝯſtruūt/veluti lateritios ꝑietes.

Laterculus dimi. paruus later. Pliū. Crudis latercul̄
ad formā camini. Curti⁹ ſcribit laterculo coctili ſtru/
ctos fuiſſe muros babylonis.

Latiū/ea pars italię eſt vbi oſtia tyberina a latitudine:
vt putat Priſti. dictū: vel vt alij ſentiūt a latendo/ꝙ
inter alpes latitet: ſeu ꝙ illic latuerit Saturnus dux
Iouē fugerit. Ouid. lib. j. fa. Dicta q̄ꝫ eſt latiū terra
latēte deo. Vir. li. viij. Latiūq; vocari maluit hiſq̄m
latuit ſaturnus in oris. Var. Latiū a latino regę dici
aſſerit. Eſt autē duplex latiū: vt docet Ser. Vnum a
Tyberi vſq; ad fundos. Aliđ inde vſq; ad vulturnū.

Latius a. um. qđ ex latio eſt.

Latialis ⁊ hoc latiale/qđ ex latio eſt: vt iupiter latialis
dicit̄: nō tn̄ ſermo latialis. Virgi. Et reſidens celſa la

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

tialis iupit alba. Ci. in Milonianā. Si cui vti𝔮 feriās nō latiales latiareſve: ſz latinas dixerī aut latias.

Latiaris ⁊ hoc latiare/idē qđ latialis.

Latinus a. um. nomē deriuatū a latio. Virgi. Gen⁹ vñ latinū. Sal. Primo italiā tenuiſſe quoſdā q̄ appellabantur aborigines: hos poſtea aduentu enee phrygiis iūctos latinos vno noīe nuncupatos. Et latina porta q̄ in latiū ducit. Heſiodus tñ in theogonia ſcribit latinum fuiſſe filiū Circes ⁊ Vlyſſis qui tenuerit loca italię. vñ ait: κυρκε δε ηελιου θυγατηρ υπεριονιδαο γειναΤ οδυσσεος Ταλασιφρονος εν φιλοτητι αγριον η δε λατινον αμυμονα τε κρατερον τε.

Latinus nomen proprium ſoceri enee a quo latium quidam deduci volunt.

Latina porta romę ſic dicta/ꝙ ea in latiū ducebat.

Latinę arū. ſacrificia q̄dā Ioui cōſtituta ab latinis populis dictę q̄bus ex albano monte ex ſacris carnē petere fuit ius cum romanis: vt inquit Var. Cice. pro Plau. Quibus municipiis vix iam qui carnē latinis petant inueniuntur.

Latom⁹ pe. cor. lapidicida q̄ lapides cedit ⁊ quaſi fundamenta ędificiorū p̄parat. Hiero. in lib. Regū. Et erant lathomorum. lxx. milia.

Lathomię/lapidicinę locus vbi cedunt lapides. Liui⁹ lib. vj. de bel. puni. Cōprehenſa poſtea priuata ędificia cōp̄hēſę lathomię forū𝔮 piſcariū. Ad has lathomias dānari ſolebāt hi q̄ in opus metalli dānabant. Plau. in cap. Tindarus in lathomias lapidarias ab egione dānat. Erat ⁊ lathomia loc⁹ romę in carcere ꝓpe Tullianū. Liui. li. xxx. Triūuiri carceris lathomiarū interiorē cuſtodiā habere iuſſi. Lathomię etiā carcer eſt Syracuſis lingua ſingulorū: in quas ſicuti ſcribit Cic. de ſuppli. Si q̄ publice cuſtodiēdi erāt ex oibus oppidis ſicilię deduci imperabant. In lathomias Verres multos ciues romanos ꝯiecerat.

Latona pe. pro. Apollinis ⁊ Dianę mater. Vñ ⁊ latonia dicta eſt diana. Virg. Aſtroꝝ dec⁹ ⁊ nemorū latonia cuſtos. Silr Delos inſula eſt dicta latonia ꝙ i ea latona enixa ſit apollinē ⁊ dianā: vt ſcribit Seruius.

Latria pe. pro. latine cult⁹ obſequiū ſeruit⁹. Aug. li. x. de ciui. dei. Latriā noſtri vbicū𝔮 ſanctaꝝ ſcripturarum poſitū eſt interp̄tati ſunt ſeruitutē: ſed ea ſeruit⁹ q̄ debet hoibus ſm quā p̄cepit apl's ſeruos dñis ſuis ſubditos eſſe debere alio noīe grece nuncupari ſolet. Latria v̄o ſm cōſuetudinē qua locuti ſunt qui nobis diuina eloquia condiderunt aut ſemper aut tam frequēter: vt pene ſemper ea dicatur ſeruitus quę ꝑtinet ad colendum deum.

Latres/latine ſeruus.

Latrina pe. pro. locus priuatarū ſordiū ⁊ ad exonerādum ventrē accōmodatus a latendo. Apul. de aſi. li. ix. Omnia prorſus: vt in quandā cenoſam latrinā in eius animū conflu xerant vitia. Forice v̄o loca publica: in quibus licet oibus vētrē exonerare. Cloaca locus cauus nuncupat quo publice ſordes eluunt. Antiq̄ balneū domeſticū appellare cōſueuerūt ſicut docet Var. lib. ij. de Analogia. Deinde cum breuitatis cauſa noīa ꝯtraherēt quo eſſent aptiora ꝓ lauatrina latrinā noīauerūt: ſic ex maxill' axill' ⁊ vexill' male ale ⁊ vela diminuta ſunt. Plau. in Cur. Latrinā pro balneo accepiſſe videt cum ait: Iſtas tuas magnas minas nō pluris facio 𝔮̄ ancillā meā q̄ latrinam lauat. Hinc latrinas quo𝔮 vulgo colluuiaria: hoc eſt receptacula colluuionis ſtercoris ⁊ ſordiuz. Videntur𝔮 latrinę differre a cloacis tā𝔮̄ p̄uatę a publicis. Col. Immundis quacū𝔮 vomit latrina cloacis.

Latro as. propriū eſt canis cum vocē edit. Vir. Multum latrāte licyſca. Hinc latratus us. ipſa vox canū. Hoc verbum inuenit ꝯſtructū cū actō. Hiero. Canū proprium eſt vt dñm ſuū congaudeāt/ latronē latrent. Canes Iudęi intelligūt q̄ latrauerūt chriſtū: ⁊ latronem congauiſi ſunt. Huius verbi cōpoſita ſunt Adlatro/qđ eſt valde vel ad aliq̄d latro. Col. per tranſlationem dixit. Sed ne caninū quidē ſicut dixere veteres ſtudium pręſtantius locupletiſſimū que𝔮 adlatrandi. Oblatro/circū aut contra latro. Lactā. lib. v. Qua demetrianū ſicut ipe ait oblatrantē at𝔮 obſtrepentē veritati redarguere conatur.

Latrones greca dictio eſt/qua ſignificant viarū obſeſſores q̄ publice vel per vim furant ꝙ a latere adoriātur: vel a latēdo ꝙ latenter inſidient. Virgil. lib. xij. Fixum𝔮 latronis impauidus frangit telū. Cum ſuperius dixiſſet. Sauci⁹ ille graui venatū vulnere pectus. De hoc vide in dictione Fur. Apud antiquos etiā latrones dicebant conducti milites a λατρευω inſeruio. Nam ſeruiebāt mercede. Moris aūt erat vt hos imperator ⁊ circa ſe haberet: ⁊ primos mitteret ad oīe diſcrimē. Dicti quaſi laterōes inq̄t. Var. q̄m circa latera eſſe ſoleāt: quos nūc ſatellites vocāt q̄ principis alicui⁹ latus tuent: q̄ ⁊ ſtipatores ⁊ ſomatophylaces vocantur. Plau. in mili. Nā ego hodie ad Seleucū regem miſi paraſitū meū: vt latrōes quos conduxi hinc ad Seleucū duceret qui eius regem tutarentur.

Latrocinor pe. cor. latronū more p̄dor ⁊ mercede militō. Plau. in Corni. Latrocinatus annos in Tyberino q̄ apud regē in latrocinio fuiſti ſtipēdiū accepiſti.

Latrocinium ipſe latrocinandi actus. Col. Et in ip̄o foro latrocinium.

Latrūculator/q̄ rerū capitaliū iudex ſiue queſtor appellatur: ⁊ vulgo iudex maleficioꝝ. Vlpia. Latrunculator de re pecuniaria iudicare nō poteſt.

Laudo as. verbis extollo. Virg. Laudato ingentia rura/probare eſt re. Ci. Et laudo ⁊ probo. Aliq̄ñ laudare eſt noīare. Plau. in Cap. Id ſcias Iouē ſup̄mū teſtem Laudo. hui⁹ cōpoſita ſunt Elaudo: qđ veteres vſurparunt pro eo qđ eſt plus 𝔮̄ noīo. Var. Elaudat nomen𝔮 eius miles repetit. Collaudo/ſimul laudo. Cicero. Lētulo: Si rem iſtā ex ſentētia geſſeris fore vt abſens a multis cum redieris ab oibus collaudere. Perlaudo/valde laudo: Lactā. li. vj. Eas res q̄s etiā homo ſi contēpſerit iure plaudat.

Laus/ꝓprie virt⁹ eſt nō aliūde ꝓueniēs: ſed ſuis nixa radicib⁹. Virg. Primā merui q̄ laude coronā. Dicta laus απο του λαου: hoc eſt a ppl'o ꝙ proprie laus ſit ppl'i de aliquo recta loquentis.

Laudatio/eſt ip̄a laudantis oratio: 𝔮̄uis quādo𝔮 laus pro laudatione ponatur.

Laudabile/qđ merito laudari poteſt.

Laudatiuus a. um. quod laudat. Vnde laudatiuū genus dicitur demonſtratiuū.

Laucrna/dea fuit quā romani coluere a qua Lauerniones dicti ſunt fures ꝙ ſub tutela deę lauernę eſſent in cuius loco obſcuro ſoliti erāt intra ſe furta diuidere. Hinc lauernalis porta romę dicta eſt ab ęde lauernę propinqua.

Lauo as. ui. atum. Ter. in Eu. Abeūt lauatū p̄ſtrepūt. Hora. in Ser. Aſt vbi me feſſum ſol acrior ire lauatum Admonuit. Ouid. li. iij. faſ. Sacra lauatur⁹ mane petebat aquas. Inde lauatio ⁊ lauator. Cic. Varroni. Si minus perſequar in cumanū ⁊ añ te certiorem faciā: vt lauatio parata ſit: hoc eſt balneū. Declinatur etiā ⁊ magis in vſu eſt. Lauo is. laui. lotum vel lautū. Virgi. li. x. Viſceribus ſupinfundēs lauit improba teter Ora cruor. Hora. in Ser. Ora manuſ𝔮 tua lauim⁹ feronia nympha. Quorū prima cū ſit breuis pōt eſſe p̄ſentis tēporis. Eſt autē lauare abluere: ⁊ aqua quę𝔮 ſordida purgare. Plau. Sedimus/manus lauim⁹. Vir. Luminis effoſſi fluidum lauit inde

eruores. Interdū ſignificat madefacere/humectare.
Plau. i Pſeu. Geſtat tabellas/eas lachrymis lauit.
Vñ lotū ablutū mundatū. Interdū auferre. Col .li.
iiij. Ea res ſeminio lauit acorẽ malorū. Hui⁹ cōpoſi/
ta ſunt Abluo/qđ eſt lauo/mūdo. Col. lib. iij. Tum
etiā cliuoſis locis terra q̄ in eū cōgeſta eſt pluuijs nō
abluiť. Lactā. lib. iiij. Vñ apparet iudeos nullā aliā
ſpem habere niſi ſe abluerint ſanguie. Alluo/colluo
ſiml' lauo purgoq̃. Pli. Prodeſt etiā gingiuis ſi eo
ſepi⁹ colluať: Circūluo/circūfluo. Pōpo. Eū vndiq̃
ſtagnū circūluit ⁊ militi inacceſſum facit. Deluo/ di/
luo/eluo/illuo/intus lauo. Interluo/perluo /proluo/
preluo/reluo/rurſus lauo :⁊ qñq̃ ſoluo/ impignero.
Plau. Repignerat reluit vendit. Subluo/ſubt⁹ la/
uo. Col. lib. vij. In tergo bis in die ſubluiť aqua cali/
da mox decocto agrico ⁊ ſale cū adipe defricať/dum
ſaniei vis emanat.

Lautus a. um. mō ſignificat lotū. Terē. Te ne ad ſym/
bolū venire vnctū atq̃ lautū e balneis: Mō ſignifi/
cat mūdū. Apu. Vir prob⁹/purus/lautus/ ſimplex.
Vñ lauta cena ⁊ laut⁹ homo ab elegātia ⁊ nitore di/
cuntur. Modo elegās. Cice. Comites iſti⁹ atq̃ ami/
ci hoies lauti atq̃ vrbani. Mōdo diuitē nitidū in ve
ſte ⁊ victu delicato. Mar. Iſta quidē lauta eſt: dapi/
buſq̃ inſtructa ſupbis. Qđ tractum eſt a lauatione.
Hui⁹ dimi. eſt Lautulus: a quo aduerbiū Lautule.

Lautule a lauādo dicte ſunt q̄s greci thermas noiant.

Lautitia epularū magnificētia a lauatōe dicta: q2 apud
antiq̄s elegātie q̄ nūc ſūt/nō erant ⁊ raro q̄s lauabat

Lautia/munera dicebanť a romani ꝑ queſtores legatꝭ
exterarū nationū mittebāt: vt inq̄t Plutar. in ꝓble/
matꝭ. Vñ ſcribit Pli. Lautia Attalo fuiſſe decreta.

Lautitia/munditia q̄ in veſtitu pariter ⁊ cibo fit. Et an/
tiquitus dicebať farina ex tritico aqua cōſperſo.

Lauacrū pe. pro. a lauo as. balneū in quo q̄s lauari cō/
mode pōt. Gel. Lucorū vmbra ingentiū lōgis ambu
lacris ⁊ mollib⁹ ediū poſticū refrigerātib⁹ lauachris.

Lauatrine dicunť in quas lotura ꝓijciť que ⁊ aquaria ⁊
aquariola vocātur. Nec in culina tm̄ ſed in triclinijs
quoq̃ ⁊ cubiculis ⁊ cenationibus cū dignitate, et ele
gantia fiunt.

Lautrices dicunť duorū fratrū vxores.

Laurus ſecūde ⁊ quarte declinatiōis: ſed recti⁹ ſm̄ ſecū
dam inflectiť: q2 mell⁹ ſonat. Eſt autē genus arboris
que grece δαφνη daphne diciť. Petronius in Sa/
ty. Et baccis redimita daphne. Hec arbor apollinis
eſt ꝓpter daphnē quā amauit in ea deformataꝫ: ſiue
ꝙ ſpectatiſſima naſcitur in parnaſo. Euſebius ſcribit
eā ſoli dicatā quoniā ignea eſt. vnde odio maxime a
demonibus habeť: ſiue ꝙ plurimū ſonat ſi vrať qđ ꝑ
dicendi artem deſignat. Diuinationis autem deus
Apollo exiſtimať. Ianitrix quoq̃ ceſarū ⁊ pontificū
triūphiſq̃ dicata ſola arborū fulmine nō tangiť. Duo
eius genera tradit Cato Delphicā ⁊ Cypriam. Del/
phica laurus dicta ꝙ victores Delphis ea coronarē
tur: ⁊ eſt viridior laur⁹. Cypriā folio breui nigro ſub/
cripſam. Quidā muſtacē addiderunt: q̄m muſtaceis
ſubijcereť. Hanc eſſe folio maximo cōſtat flaccidoq̃
⁊ albicante. Alij Cinū quā ſylueſtrē laurū intelligūt:
nōnulli ſui generis arborē/differt colore. Eſt enim ce
rulea bacca. Alia etiam numerantur genera q̄ apud
Sipontiuum habentur.

Laurea proprie vt ſentit Pli. laurifoliū appellať per/
petuo virens ⁊ topiario operi accedens. Aliqñ po/
nitur pro lauro. Hora. Tum ſpiſſa ramis laurea fer
uidis. Aliqñ ꝓ corona ex lauro facta q̄ in triumphis
adhibebať. Cato ꝟo li. de ruſ. laureā ⁊ laurum muta
ta diphtōgo lorēā ꝓ eadē accipit. Ab hac arbore no
men ipoſitū eſt hoib⁹. Nā laurea Tulli⁹ Cicerōis li/
bertus dict⁹ fuit. Laura etiā ꝓpriū nomē mulieris.

Laureola cū accētu in aſpe. dimi. a laurea ⁊ ꝓ corona
triūphali capiť: ⁊ Laureolus propriū nomen.

Laureus a. um. quod eſt ex materia lauri: Quomodo
roſeus myrteus.

Laurettū/ locus in quo laurorū copia eſt: veluti roſetū
myrtetum/ſpinetum.

Laureo as. a laurea fit/ ⁊ ſignificat laureā in capite po
no. Hinc laureati/qui laureis coronati ſunt. Vñ Ci/
cero laureatos faſces dixit.

Laurentū/nomē ciuitatis ſolis indigens qđ ibi ſepult⁹
ſit Tacius rex q̄ a laurētibus occiſus fuit vel a ſylua
laurea qua exciſa edificatus eſt vicus: vel vt inq̄t Pri
ſcia. a lauro ibi inuenta dum picus eā cōderet. Hinc
Laurentes populi dicti ſunt.

Laurēs laurētis ⁊ hic ⁊ hec laurētis q̄ ex laurēto ciuita
te eſt. Virgi. Laurētis regia Pici.

Lauro lauiniū vrbs latij proxima laurēto.

Laurēti⁹/laureol⁹/laura ⁊ laurētia. Fauſtuli /Romuli
⁊ remi nutrix. noia virorū ac mulierū propria a lauro
deducta.

Laurētalia/feſta q̄ in laurētie noie fiebāt.

Lauce/inſula in ponto Boriſthenis oſtio obiecta dicta
Achillea quoniā Achilles ibi ſitus ſit.

Laxus a. um. largus ⁊ ſpatij maioris. Virgi. Et primū
laxos tenui de vimine cyclos Ceruici ſubiecte. Col.
lib. j. Nec dubiū q̄n minus reddat laxus ager non re
cte cultus q̄ȝ anguſtus eximie. Aliqñ poniť ꝓ molli
remiſſo/languido. Virg. Et pmere ⁊ laxas ſciret da/
re iuſſus habenas. Vñ laxi funes dicunť languidi ſe/
micōſumpti. Et vela laxa qñ vēti non flant. Hinc ꝓli
xum/quaſi porro laxū. Inueniť laxū aduerbiū ꝓ late.
Mar. Et adhuc ſupet cēties tibi laxū.

Laxo as. latū facio/apio ⁊ q̄ſi libero. Virg. Laxat clau
ſtra ſinon. Cice. in Cato. Qui ſi ex libidinuꝫ vinculis
laxatos eē nō moleſte ferūt. Hinc cōponiť relaxo qđ
eſt rurſus laxo/recreo/remitto. Ci. li. j. offi. Atq̃ eti/
am cū relaxare aios voluerint/caueāt intēperātiā.

Laxitas ⁊ laxamētū/idē qđ remiſſio. Liui. lib. ij. Nihil
laxamenti nec venie habere ſi modū exceſſeris. Cice.
Et admittēda hominū cuiuſq̃ modi multitudo adhi
benda eſt cura laxitatis.

L Ante E

Lea q̄ ⁊ leena dr. Lucil. Irritata lee iaciebāt corpa ſal/
tu. Virg. Torua leena lupū: ſequiť lup⁹ ipe capellā.
Lee inſula eſt iuxta Cyrenēicā aphrice regionē. Scri
bit Ariſt. li. de aialib⁹ Leenā pmo fetu q̄nq̃ parere/
ſecūdo q̄ttuor ac ꝑ ſingulos vno min⁹: poſtq̄ȝ ꝟo vnū
tm̄ peperit ſterileſcere ac fetus ipſos initio informes
ac niſi bimeſtres moueri ſemeſtres vix igredi poſſe.

Lebes etis. pe. pro. vas eneū in quo res bulliūt: vt do/
cet Porphi. ſuꝑ. li. ix. iliados. Et eſt generis maſc. ⁊
femi. Oui. Viginti fuluos oꝑoſo ex ere lebetes. In
Ezechiele. Hec eſt lebes: vos auteꝫ carnes. Inueniť
etiā libeta te. Hiero. in lib. parolip. Pacificas hoſti/
as coxerunt in lebetis ⁊ cacabis ⁊ ollis.

Lebedus pe. ꝓ. ciuitas: q̄ a colophone centū ⁊ viginti
ſtadi. diſtat. Hic ſcenicorū hiſtrionū collegiuꝫ fuit q̄
ludos ac certamina libero patri q̄tannis celebrabāt.

Lecheū/alterius maris portū appellari tradit Liui⁹
in bello macedo. Greci λεχη portus ipſos vocant.
Papi. Curua palemoni ſecludiť vnda lecheo.

Lectus dictus eſt: vt Var. inquit ꝙ lectis herbis ⁊ frō/
dibus ſtramēta facerēt: vl' vt alij putāt ab alliciēdo ꝙ
fatigatos ad quieſcendū alliciat: niſi ſit ꝙ antiq̄ greci
λεκτρον lectū dicunt. Aliqñ ſumiť pro menſa conui
uarū q̄ ⁊ diſcubitorius ⁊ triclinarrus diciť. Hui⁹ di/
mi. eſt Lectulus. Legiť ⁊ Lecticulus. Lectrū ꝟo ꝓ/
montoriū eſt in Aſia.

Lectiſterniū: cum ſacrorū gratia lecti in templis ſterne

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

bantut ad diſcūbendū ſiue pernoctandū.

Lectiſterniatoꝛ/qui lectum ſternit. Plau. in Pſeu. Tu
eſto lectiſterniatoꝛ: tu argentū eluito.

Lectica pe. ꝓ. cathedra ⁊ ſedes qua ferebātur diuites
⁊ potētes: in qua puluinar ⁊ lectulꝰ ſtratus erat. Grę
ce herapboꝛū ꝙ a ſex ſeruis poꝛtaret̃. Iuue. Nāq̨ fa
cit ſomnū clauſa lectica feneſtra. Huiꝰ dimi. eſt lecti
cula. Sue. A cęna in lecticulā ſe lucubratoꝛiā recipi/
ebat. Cice. Mar. Ut noſtras villas obire ⁊ mecū ſi
mul lecticulā cōcurſare poſſis.

Lecticariꝰ/qui lecticā deferebat. Ser. Sul. Coactꝰ ſuꝫ
in eadē illa lectica qua ipſe delatus eram/meiſq̨ le/
cticarijs in vꝛbē eā referre.

Lectipes pe. coꝛ. herba Serpillo ſimilis ſurculoſa/pal
mi altitudine.

Lecythus pe. coꝛre. gręce λεκυθοσ ampulla olearia.
Hiero. lib. iij. Reg. Hydria farinę nō deficiet ⁊ lecy/
thus olei non eſt imminutus. Pro lecytho Cypꝛia/
nus Capſacem vſurpauit.

Lego as. in legationē mitto. Plau. in Am. Eos legat
telebois. Hinc legati. Legatio/legatoꝛū miſſio. Qñ
q̨ eſt legatū facere: vt Cęſar Caſiū ſibi legauit. Qñ
q̨ cōmittere. Plau. in caſi. Quin ruri es i pꝛęfectura
tua q̄n potiꝰ qđ legatū tibi ē negociū id curas. Qñq̨
decernere/deliberare ⁊ teſtamento relinq̄re: vt teſta/
toꝛ liberto ſuo argēti pondo decē legauit: hoc eſt de/
creuit ex hęreditate ſua decē argēti pōdo liberto ſuo
ꝯferri. Liui. li. j. Numitoꝛi q̄ ſtirpis maximꝰ erat re/
gnū vetuſtū ſyluię gētis. Huiꝰ vbi cōpoſita ſunt Al/
lego/ablego/delego: a q̄ ſubdelego/relego/ſublego q̄
habēt pe. pꝛo: Deriuata ſunt: Collega ⁊ collegiū.

Legatus/q̄ legatione fungit̃. Uirgi. Legati reſpōſa fe
runt. Et legatus q̄ imꝑatoꝛis vicem tenet.

Legatū/deliberatio quędā hereditatis qua teſtatoꝛ ex
eo ꝙ vniuerſum hęredis foret alicui quid collatū ve/
lit. Modeſti. Legatū eſt donatio quędā teſtamento
relicta. Et legati appellatione fidei cōmiſſum ⁊ moꝛ/
tis cauſa donatio continentur.

Legatariꝰ vł legataria dicitur cui ex teſtamēto aliq̄d
legatum eſt.

Legatoꝛ/qui aliquid legat. Sue. in Tibe. Iterū eo cen
ſente trebianis legatā in opus noui theatri pecuniaꝫ
ad munitionē vię transferre concederet̃/obtinere nō
potuit q̄n rata volūtas legatoꝛis eſſet.

Legatitius a. um. qđ ad legatū pertinet. Unde legati/
tium viaticū dicit̃ qđ interdū accipere legati ſolent q̄
ad ſacrariū pꝛincipis mittuntur.

Lego is. legi lectū: pꝛoꝛie colligo. Colu. libꝛo. ij. Opti/
mā quāq̨ ſpicā legere opoꝛtet ſeparatimq̨ ex ea ſe/
mē reponere. Hinc tractū eſt vt legere etiaꝫ ſit ocul'
ſcripta ꝑcurrere: qm̄ lr̄ę oculi legi. i. colligi videātur.
Uir. At ſimul heroū laudes ⁊ facta parētis Iā lege
re. Propē qđ ea q̄ꝫ q̄ dicta ſunt legere dicimur. Idē
li. vj. Quin ꝓtinꝰ oīa ꝑlegerēt oculis. Tractū a grę/
cis q̄ γραφειν ſcribere ⁊ pingere dicūt. Itē quia ad
qđ accedimꝰ meliꝰ ocul' cernimꝰ: factū eſt vt legere ꝓ
adhęrere ⁊ accedere ponat̃. Liui. Ipſe cōpoſitis ſici
lię rebꝰ oꝛā italię legēs Ariminū ꝑuenit. Itē qm̄ nau
tę duꝫ aſꝑa loca ꝑtereūt: legere. i. colligere vela ꝯſue
uerūt. Qñq̨ ꝑterire ſignificat. Uir. Littoꝛaq̨ Epi/
ri legimꝰ. Eſt qñ ꝓ eligere ponat̃: vt Ipē ego cana le
gam tenera lanugine mala. Aliqñ ꝓ ſurripere ꝙ ea q̄
furamur colligimus. Idē: Uel q̄ ſublegi tacitus tibi
carmina nuꝑ. Hinc ſacrilegiū. Quādoq̨ ꝓ ꝑcutere.
Plau. Quo te legā hoc ſcipione: Huiꝰ verbi cōpo/
ſita ſunt: Alligo/colligo/delego/diligo/eligo/intelli/
go: a quo ſubintelligo/negligo/perlego/relego/ ſub/
lego/ſelego ⁊ trāſlego quę habent pe. coꝛ.

Legꝰ a. um. nō niſi in cōpoſitiōe inuenit̃ pꝛo eo qđ colli
git: vt Apes mellilegę dicūt̃ qm̄ mel legāt. i. colligāt

Legulus peñ. coꝛ. q̄ vuas aut oleas colligit. Cato. Le
gulos quot opus erit ꝑbeto. i. collectoꝛes.

Legumē pe. pꝛo. dictū eſt qđ manu legat̃. Uar. libꝛo. j.
de ruſ. de Cicere. Hoc em̄ quoq̨ legumē, vt cętera q̄
euellunt̃/e terra nō ſubſequant̃: vt fruges quę ꝙ ita
legunt̃ legumina dicta. Uirgi. lib. j. geoꝛ. Unde ꝑuꝰ
lętū ſiliqua quaſſante legumē. In q̄ ſignificatiōe etiā
accipitur legumentū ⁊ legerium.

Legumētū/idē qđ legumē. Silr̄ ⁊ legariū. vt Uar. li. j.

Legē dictā putāt ꝙ publice legat̃: vt oībꝰ nota ſit: ⁊ ab
oībꝰ obſeruet̃. Hāc q̄dā diffiniūt eſſe generale iuſſū
ppł'i aut plebis rogāte magiſtratu: ⁊ hoc dūtaxat in
libera ciuitate. Alioq̄n etiā regū ⁊ pꝛincipū iuſſa le/
ges dicunt̃: ꝑſertimq̨ imꝑatoꝛis poſtq̄ꝫ in eū ppł'i ro
mani maieſtas trāſlata fuit. Rogabat magiſtratꝰ po
pulū qđ ꝯſtituēdū eēt/ppł's videbat. Id iuſſum ſi ge/
nerale eſt ⁊ ad oēs ꝑtinens/lex dꝛ. Si ad ſingulos ci/
ues ſpectat/ꝓuilegiū eſt. Cic. ſic legē diffinit ꝙ ſit cer
ta rō e mente diuina manās q̄ recta ſuadeat/ ꝓhibe/
atq̨ ꝯtraria. Legū appellatiōe leges. xij. tabularū/ſe
natuſcōſulta plebeſcita/legitimę actiōes/interp̄tatio
nes pꝛudentū ⁊ alia id genus continent̃. Legis virtꝰ
eſt imperare/vetare/ꝑmittere/punire.

Legiſlatoꝛ/qui legē tulit ⁊ qui legifer dicit̃ qualis apđ
athenienſes Solon.

Leguleiꝰ/q̄ legū ſtudia ſectatur ſeu verſat̃ in legibus.
Cice. Ita ⁊ tibi iuriſcōſultus per ſe nil niſi leguleius
quidam cautus ⁊ acutus pꝛeco actionum cautoꝛ foꝛ
mularum auceps ſyllabarum.

Legulę ſunt vittę paruę: ſiue ligulę fimbꝛiatę reticulatę
cancellatis plagul' oꝛbicularibꝰ a legēdo dictę.

Lectito peñ. coꝛ. frequēter lego. Cice. Peto. Pyrrhite
video libꝛos lectitaſſe.

Lecturio is. deſidero legere.

Legio a delectu militum dicta eſt/ ꝙ legunt̃ milites in
delectu. Diuiditurq̨ legio ī decē cohoꝛtes. Cohoꝛs
in quiquaginta manipulos. Manipulus in viginti/
q̄nq̨ milites ꝓ vno quoq̨ legiones romanę a nume/
ro atq̨ oꝛdine dicunt̃: vt pꝛimani ſecundani decuma/
ni milites vocant̃ pꝛimę/ſecundę ⁊ decimę legionis.

Legiūcula dimi. parua legio. Liui. li. xxxvj. Videretis
vix duaꝝ male plenaꝝ legiūculaꝝ inſtar i caſtrꝭ regꝭ.

Legionarius a. um. qđ eſt legiōis vel qđ ad legionē ꝑti
net Aſinius pollio Ciceroni. Militē nō mō legiona
rium: ſed ne auxiliariū quidē vllū quoq̨ miſi.

Leleges ſiue lelege pe. coꝛ. ppł'i errabundi q̄ quondam
theſſaliā ⁊ diuerſa alia loca tenuerunt. Hiero. lib. j.
ſcribit maritimos fuiſſe q̄ poſtea Cares dicti fuerūt.
Alij tradunt cares ⁊ leleges eē ꝯterminos. Oui. lib.
ix. me. Caras ⁊ armiferos lelegas lyciamq̨ ꝑerrat.
Scribit Pli. li. v. Miletū Ionie caput lelegeidā fu/
iſſe noiatā. Euſtachius docet leleges dictos q̄ſi λε/
λεγμενουσ. i. collectos eo ꝙ pꝛius errarēt ⁊ gens
collectitia eēt. Alij leleges a lelege duce appellatos
aſſerunt.

Lema ę. apud gręcos lachꝛyma dꝛ. Uñ Lemoſi.

Lemanꝰ pe. ꝓ. lacꝰ Gebēnę vicinꝰ q̄ in rhodanū fluit.

Lembus/nauicula breuis ⁊ velociſſima. Plau. Dum
hęc agunt̃ lembo aduehit̃ tuꝰ pater pauxillulo. Hic
⁊ lenunculus dicit̃. Gręce tñ dicit̃ Τολεμβοσ Sui
das. πλοιον μικρον και Τω λεμβει εν Δοτικη
ουδετεροσ κλινεται.

Lemnos/inſula q̄ ⁊ hypſiphilea dꝛ ab hypſipila Tho/
nātis filia quę in ea regnauit. Hęc eſt in ęgeo mari ab
oꝛiēte troiā ab occaſu. Athō ſpectās: a Boꝛea Thra
ciam/ab hauſtro/ſed lōgo tractu Crete oppoſita eſt.
vꝛbes habꝫ Myrrinā maritimā ⁊ Epheſtiā mediter
raneā. In ea colebat̃. Uulcanus deus ignis. Unde ⁊
lemnius ardoꝛ dicit̃ a poetis. Nam vt in fabulis fer/
tur cum Iuno eū peperiſſet/eūq̨ turpem cōſpexiſſet

e cęlo in eã inſulam deiecit. A lemno teterrimã queq; facinora apud grecos Lemnia appellantur. Et lemnia terra exiccandi vim habeus in eaq; caprinus ſanguis miſcetur: ⁊ idcirco rubrica appellatur.

Lemures penult. corre. larue nocturnę ⁊ terrificatiões imaginum.

Lemuſcatum/prẽmium quod reportabant/qui ex gladiatura victores extitiſſent.

Leminiſci faſciolę colorisq; dependentes ex coronis. Inde lemniſcatę coronę dictę ꝗ lemniſcis erãt ornatę. Pli. lib. xxj. ſcripſit lemniſcos adijci ſolitos coronis aureis.

Leneus ſcribitur cum diph. Quo noie dictus eſt Bacchus απο του ληνου/qđ lacũ ſignificat: hoc ẽ vas in quo vuę exprimuntur. Virgi. lib. ij. geor. Huc pater o lenee tuis hic omnia plena muneribus.

Lenobates/vuę calcator.

Lenis ⁊ hoc lene/idem fere ſignificat qđ leue hoc eo ꝙ tactu nullã aſperitatẽ habet. Trãſfert tñ ad animum ⁊ ꝓ miti modeſtoq; accipit. Teren. in Ecy. Ego ſum animo leni natus/non poſſum aduerſari meis. Hinc lenitas/lenitudo ⁊ lenimentũ quę idem ſignificãt/ſcʒ manſuetudinẽ/ſuauitatẽ/placationẽq;. Cice. Lenitudo/orationis mollitudo corporis. Leniter aduerbiũ moderate ſuauiter/qđ ⁊ lene dicitur. Mar. Tepida natabis lene cognedi vada.

Lenio is. iui. vel lenij. itũ. mulceo/placo/imminuo/polio ve. Salu. In tali tpe tãta vis hois magis leniũda ꝙ; exagitanda videbat. Idem: Nõnulli ficta ⁊ hęc ⁊ multa preterea exiſtimabant ab his ꝗ Ciceronis inuidiã ꝗ poſtea orta eſt leniri credebant attrocitate ſceleris ꝗ pęnas dederãt. i. iminui. Col. lib. iij. Cum deinde truncũ reddideris acuto ferramẽto plagã lenito. i. polito. Interdũ leniri eſt cõſolari. Cice. Treba. Tuã ꝑfectionẽ amore ꝓſequar/reditũ ſpe expectabo/abſentẽ memoria colã/oĩe deſideriũ litteris mittendis/accipiendiſq; leniã. Hoc verbũ etiã lenibo in futuro facit. Proper. Lenibũt tacito vulnera noſtra ſono. Huius cõpoſitũ eſt delenio.

Leno generꝭ cõmunis: ꝙuis habeat femininũ lena: vt vt inqt Priſcia. Quo noie ſignificat is ꝗ ſcortorũ ꝓductor eſt etiã inuitarũ pſonarũ ꝗ legib⁹ vindicat ab alliciẽdo ꝙ adoleſcẽtulos alliciat vel a leniẽdo dict⁹.

Lenas appellat Vlpia. quę mulieres queſtuarias proſtituunt. Itẽ eas ꝗ alterius noie hoc vitę genus exercent: vt ſi qua cauponã exercẽs in ea corpora queſtuaria habet ꝓſtitutas mulieres habere dicendum eſt: hanc quoq; lene appellatione contineri.

Lenulus dimi. Plau. in Penu. Ita vt occepi dicere lenule de illa pugna.

Lenunculus aliud dimi. Idem in eadẽ. Si de deo militari tetigero lenunculũ. Eſt etiã lenunculus nauigiuʒ piſcatoriũ. Sal. li. j. hiſto. Indicit forte per noctẽ lenunculo piſcandũ.

Lenonius a. um. qđ ad lenonẽ pertinet. Plau. in Mene. Ab his locis lenonijs.

Lenociniũ/lenocinãdi actus. Vlpia. Lenociniũ facere non minus eſt ꝙ; corpore queſtũ exercere. Qñq; lenociniũ ſumit ꝓ exqſitiore elegantia. Sue. de Aug. Forma fuit eximia ⁊ per omnes ętatis gradus venuſtiſſima ꝙq; ⁊ omnis lenocinij negligens ⁊ in capite comando incurioſus.

Lenocinor pe. cor. lenociniũ facio. Per tranſlationẽ lenocinari ꝓ blãdiri ponit ſiue allicere: qđ lenones facere ſolent. Cice. Tibi ſeruiet/tibi lenocinabit: min⁹ aliqñ cõtẽdet ꝙ; poteſt. Ambro. lib. de Cain qſi pro adulterari poſuit. Etẽm qꝛ verũ decorẽ naturę habere non poteſt adulterinis fucis affectatę pulchritudinis lenocinatur ſpeciem/non veritatẽ.

Lens dis. a ledo capitis aial ex quo format pediculus ⁊ eſt fę. generꝭ. Sere. Vnda maris capiti lendes deducit iniquas. Hinc lendinoſi dicti ſunt lẽdib⁹ referti. Lens tis. gen⁹ leguminis a lenis nomẽ deductũ ꝙ ꝗ ea veſcunt lenes ac moderati fiunt. Pliñ. Inuenio apud veteres auctores ęqnimitatẽ fieri veſcẽtib⁹ lẽte.

Lenticula/gen⁹ leguminis lẽti ſilẽ/ſed diuerſum Quin ⁊ cocta quoq; lens a Plinio cęteriſq; lenticula vocatur. Lenticula etiam genus vaſis eſt a figura dictũ: vt ait Pli. ⁊ meminit Celſus. Videt q; id eẽ qđ diſc⁹ appellatur apud Dioſco. Vnde ⁊ lenticularis figura. Quidã hoc nomẽ a lieniẽdo ďducũt: aliũtq; eẽ vas oleariũ/ex quo reges ⁊ ſacerdotes liniebantur: de ꝗ in libris Regũ fit mẽtio. Rurſus lenticulę maculę in corpore ſunt quę lẽtigines dici ſolent.

Lentigo pe. pro. macula ſubrufa ⁊ interdũ nigra in facie ad lẽtis ſilitudinẽ. Vñ ⁊ lẽtiginoſus. Pli. lib. xix. de Atriplice. Ac niſi mutata ſępe aqua coquẽdũ ſtomacho contrariũ eſſe lentigines ⁊ papulas gignere. Et lib. xx. Cũ ſeuo vitulino vel melle ſuggillatis illinitur cum melle ⁊ vua paſſa ⁊ aceto lẽtigini nigrę.

Lentus ꝓp. ie tener flexnoſuſq;. Virg. Lẽta ſalix ꝙtuʒ pallẽti cedit oliuę. Sed trãſlatũ ad animũ pro leni ac placido accipit. Cice. in Horte. Qui cũ publicas iniurias lẽte tuliſſet/ſuã nõ tulit. Interdũ ꝓ facili. Lucil. Cotta ſenex Craſſi pater magn⁹ tritico fuit nũmarius ſoluere nulli lentus. Interdũ ꝓ tardo/a quo lentitia ⁊ lẽtitudo/tarditas. Interdũ ꝓ ſecuro ⁊ ocioſo. Virg. Nos patriã fugim⁹ tu tityre lẽtus in vmbra. Interdũ ꝓ tenaci. Plau. i Mene. Ex lẽtũ eſt ⁊ viſco ſilẽ. Interdũ ꝓ remiſſo ⁊ frigido. Vir. li. j. ge. Noctꝭ lẽt⁹ nõ deficit humor. Cic. Neq; eñ eſt facile ꝑficere vt iraſcat ei cui tu vel iudex ſi tu ipſe id lente ferre videare. In cõpoſitiõe ꝓo ſignificat plenũ: vt ſomnolẽtus/temulẽtus/opulẽtus ⁊ hmõi.

Lẽto as. Vir. li. iii. Añ ⁊ trinacria lẽtãd⁹ rem⁹ in vnda. Vbi Ser. Lẽtãd⁹ aut lẽte tibi nauigãdũ ẽ. nã totam ſiciliã circũijt aut flectẽdus. Vnde lentum vimen dicimus. i. flexibile.

Lenteo es. a ꝗ lẽteſco is. qđ ſignificat lẽtũ ſeu tenex ac molle fieri. Vir. li. ij. ge. Sʒ picis in morẽ ad digitos lenteſcit habẽdo. i. cohercet: vt exponit Ser. Lucil. Lẽtet op⁹ dixit. A lẽteſco fit cõpoſitũ inlẽteſco. Col. li. ij. Paulũ aq macerat dũ i lẽteſcat. i. int⁹ tener fiat.

Lentini ſeu lentuli Romani quidã cognominati ſunt a lente: vt Cicerones a Cicere.

Lentiſcus/arbor quę maſtichem gũmi modo ſudat: et eſt trifera. Pli. lib. xxiiij. Vſum lacte caprarum quas lentiſco paſcebat.

Leo les leui. non eſt in vſu ⁊ ſignificat imprimo ⁊ formo: ſed eius cõpoſita vſurpant quę ſunt Deleo ⁊ releo. Deleo aũt ꝯtrariũ eſt ſuo ſimplici. Nam eſt qđ formatũ iam ⁊ impreſſum eſt remouere.

Leo/animal ferox ⁊ omniũ animaliũ generoſiſſim⁹/tũ ꝓcipue cum colla armoſq; veſtiũt iubę qđ ętate accidit. Leones tñ ex feris clemẽtia vtũtur/in ſupplices ꝓſtratis parcunt. Eorũ animi index eſt cauda: ſic eq̃rum aures. Vim ſũmã in pectore habent ſociati inopũ ſunt. Timent rotarũ orbes circũactos ⁊ curr⁹ inanes ⁊ criſtas/cantuſq; gallinaceorũ: ſed maxie ignes. A leo fit Leoninus a. um. Eſt ⁊ leo marin⁹ ex cãcroꝝ genere. Itẽ: Leo cęleſte ſignũ. Ferunt hunc leonem Theumeſiũ ab hercle occiſuʒ: in cęlũ ab Ioue trãſlatũ. Dict⁹ eſt Theumeſi⁹ a theumeſo Boetię monte.

Leopardus/aial ꝗ ex leone et pãthera natus eſt: vel ex pardo ⁊ leena nigris maculis leoninã pellẽ diſtinguẽtibus ⁊ iubis caret. Naſcit in africa vbi ꝓpter penuriam aquarũ ad paucos amnes multitudo ferarũ cõuenit: ideo multiformes ibi animaliũ part⁹ mutuo ſe ſe miſcentibus diuerſoꝝ generũ animalibus. Vnde ortũ eſt ꝓuerbiũ: Semꝑ aliqd noui Africã afferri.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Leonina/herba eſt q̄ naſcit̄ in mõtibus:cuius flores cū emittunt̄/ſiles ſunt ori leonino aperto.

Leontopetalon/herba folio braſice caule ſemipedali leni:cuius ſemen in cacumine in ſiliquis ciceris mõ: radix rapę ſimilis grandis nigra:naſcit̄ in aruis ra/dix aduerſat̄ omniū ſerpentiū generibus ex vino pota:nec alia res celerius proficit.

Leontophon/exiguus vermis eſſe dicitur:nec alibi naſcitur q̄ȝ vbi leo naſcitur.

Leoſthenes pe.cor.nomē viri q̄ cū ſpõſus eēt ⁊ lamia/cū bellu cõcitaſſet/interfect⁹ eſt:ob cui⁹ amorē ſpõſa Demotiõis Areopagitarū principis filia ſe interfecſit̄ Hiero.cõ.Ioui teſtat̄.Sui.λεωσ θερησ στρα τιγοσ των αθηναιων πρὸσ τουσ μακεδονασ λιτω πληγεὶσ προσ την κεφαλεν αφυλακτωσ επι τεσ παρατασεωσ πιπτει.

Leonides/nobilis ſparta:deinde lacedemoniorū rex:q̄ aduerſus xerſem pene incredibilia egit.Fuit ⁊ ali⁹ leonides alexandri pedagogus.

Leocrates/nomen ſculptoris inſignis.

Leoncopodion/herba quā ⁊ lithoron ⁊ doripetron ⁊ toropetron vocant caulibus veluti roſę capita.ſuſtinens:naſcitur in campeſtri cuius ſemen lymphatica ſomnia facere dicitur.

Leochares/leocrates/leocritus/leoſtratus/leodamus leontius/leogorus:oīa noīa ꝓpria a leo deducta.

Lepaduſa ſiue lopaduſa/inſula ſicilię a patellis oſtreorum genere dicta quaſi patellaria.

Lepus/aīal a celeritate dictū ꝙ leuipes ſit: qm̄ ambulans nõ ſentit̄.Ponit̄ qn̄ꝗ ꝓ infamia ꝙ magis poſteriori parte:hoc eſt armis pulpamentū de ſe p̄beat cum in ꝯuiuio carpat̄ appoſit⁹ Hora.Fecundi leporis ſapiēs ſectabit̄ armos.Aut ꝙ venant̄ illū ⁊ ꝓſectantur canes quos ꝓ amatoribus puerorū intelligimus;vt apud Terē.Ceruā videre/fugere/ſectari canes.Aut ꝙ a phyſicis dicat̄ incerti ſex⁹.Tradūt em̄ vtrāꝗ vim ſingulis ineſſe ac ſine maris coitu gignere ſicut ⁊ hyena.Terē.in Eu.Lepus tute es ⁊ pulpamentū queris.i.qd̄ in te habes:hoc queris in altero.

Lepuſculus dimi.quo etiā noīe dictus eſt piſcis quidā marinus.Ambro.Lepuſculus timidū animal in terris:in mari formidabile.

Leporin⁹ a.um.pe.ꝓ.qd̄ ē ex lepore:vt pes leporin⁹.

Leporariū/nõ tm̄ ꝓ loco vbi lepores ſunt: ſed etiā pro oīb⁹ ſeptis:⁊ q̄ ſunt villę affixa accipit̄ ⁊ habēt incluſa aīalia q̄ paſcunt̄ Gel.Viuaria veteres qn̄ꝗ leporaria dixere/in q̄b⁹ oīa clauderent̄ aīalia.Var.Leporaria te accipere volo/nõ ea q̄ tritaui noſtri dicebant vbi ſoli lepores ſint:ſed oīa ędificia ſepta ⁊ villas q̄ incluſa habēt aīalia q̄ paſcunt̄.Hęc antiq̄ores roborarea etiā appellari voluerunt a tabulis roboreis q̄bus ſepta erat anteq̄ȝ męnibus cingerent̄.

Lepor ⁊ lepos vtroꝗ mõ dr̄ ꝓ ſermõe nitido ⁊ abſterſo:⁊ quaſi lautitia q̄dā ſermonis ꝙ ſic̄ lepus a leuitate pedū:ita lepor orõnis a pedū ſuorum leuitate dicī putatur.Eſt ⁊ lepos gratia ⁊ voluptatis cuiuſcunꝗ amęnitas.

Lepidus a.um.pe.cor.in quo leporis eſt plurimū:⁊ tā de hoīe q̄ȝ de oratione dicit̄:vt lepidus homo ⁊ lepida oratio.Teren.in an Olepidū caput.Hinc lepiditas ⁊ compoſitū illepidus.

Lepra/morb⁹:qui alio noīe dicit̄ elephātia.Et duplex eſt.Vna q̄ incurabilis quā malā ſcabiē.Hora.noīat.aut mala quā ſcabies/aut morb⁹ regius vrget.Alia q̄ põt curari.Pli.li.xxiij.Lachryma vitiū veluti gēma lepras ⁊ lichenas ⁊ pſoras nitro ante p̄paratas ſanat.

Lepriuȝ/ciuitas in achaia a leprio heroe quem occidit Hercules:ſiue a lepra qua curabant̄ ibi quodā ſe flumine mergētes.Hinc lepriate ppl'i.Eſt ⁊ alterū i arcadia lepriū:vt teſtis eſt Cice.ad Atticū.

Leptis/nomē vrbis de qua Hiero.In lepti vrbe ſemibarbara poſita in ſolitudine moris eſt: vt nurus altera die ſocrū ollā mutuo poſtulet.

Leptenacra/ꝓmõtoriū gracile.Solin⁹.A ꝓmõtorio Indię:qd̄ alij Leptanacrā:alij Depranū vocitarūt.

Lerne argiui ⁊ mycenei agri loc⁹ eſt:ſuper quē fuit argos oppdū.Vnde Lerne⁹ a.um.vt pal⁹ lernea vbi fuit hydra q̄nquaginta capitū ab hercule interfecta.Sunt q̄ ſcribūt lernā regiunculā eſſe arcadię a lerno rege cognominatā.

Leros quę ⁊ Leria inſula eſt in Icario mari:vt inquit Strabo.

Leſbos/inſula in ęgeo eolicarū vrbiū metropol' ⁊ vniuerſę troadis imperiū obtinuit.Ambit⁹ eius ſtad.cētum ſupra mille a borea in hauſtrū ꝓtenſa quingenta ⁊ ſexaginta ſtadioꝝ longitudinis habēs feraci agro ⁊ multa materia ad claſſes conficiendas idonea.Vrbes in ea fuere memoratu dignę Mithylene ⁊ ab ea nunc inſula vocatur: ⁊ Pyrrha in occidentali littore ſita.Fuit ⁊ Creſſus ⁊ Antiſſa cum portu ⁊ methimna.Dicta leſbos ab vrbis noīe q̄ in ea potētiſſima fuit:ſiue a leſbo Iapithi filio:q̄ i eā inſulā nauigauit.Ex hac pitacus vnus ex ſeptē ſapientibus/Alceus/Sapho/Teophraſtus phs ⁊ alij viri ſciētia clariſſimi orti fuere.Hinc leſbius a.um.⁊ leſbous a.um.penul.pro.Hora.Leſboū refugit tendere barbiton.

Leſtrygones pe.cor.ppl'i in extremo italię q̄s Vlyſſes apud Alcinoū narrat humana carne veſci: vt cyclopas et Homer⁹ ſcribit leſtrygones ſocios vliſſis verubus trāſſixos atꝗ igni aſſos comediſſe.Acron/Leſtrygonia formiana ſeu ſicula in q̄bus Cyclopes fuerunt q̄ leſtrygones vocabant̄.Pli.Caieta port⁹ oppidū formię dictū:vt exiſtimauerunt leſtrygonum ſedes.Verū ita appellati fuere:q2 latrones erāt in eo ſinu απο του ληστειασ qd̄ eſt latrociniū.Horum rex Antiphates fuiſſe ſcribitur.

Leſtorū/regio indię extra gangem:cuius incolę ſylueſtres eſſe dicunt̄ et in ſpecubus habitare.Ferūt in ea eſſe coruos et pſitacos albos.

Leſſus us.lugubris heiulatio.Cice.in legibus.Mulieres genas ne radunto neue leſſum funeris ergo habento.His em̄ verbis ſignificat̄ lamentationē lugubrem in funeribus prohiberi.

Letania ſeu litania cuȝ accētu in pe.latine ſupplicatio dicit̄ λιταρευω ſupplico/rogo.

Lethes/fluui⁹ quē apud inferos eſſe poetę tradiderūt: cui⁹ latices ſi q̄s guſtauerit oīm p̄teritarū rex obliuiſcit̄.Idcirco ἀπο θου ληθησ.i.ab obliuiõe nomē habet.Datus eſt hinc fabulę locus:q2 moriētes oīm rex obliuio ſurripit.Cõſtat aūt hunc amnē in Africa circa extremū ſyrtiū cornu berenicem vrbē alluere:ſȝ eū apud oēs fama eſt ad ea loca inferna inundatione prorumpe.De quo Luca.lib.viij.Quā iuxta lethes tacitus perlabit̄ amnis.Infernis vt fama trahēs obliuia venis.Inde lethe⁹ a.um.Idē:Nõ me lethee cõiunx obliuia ripę Immemorem fecere tui.

Letarg⁹/eſt marcor ⁊ inexpugnabil' penę ſomnii neceſſitas cū alienatiõe mētis.Boe.li.j.de cõſo.Letargū patit̄ cõmunē illuſarū mētiū morbū ſui paulīſp oblitus eſt.Pli.lib.xxiij.Grauedinē em̄ morbūꝗ lethargicū patit̄.Eſt ⁊ ſpēs phrenetidis:vt Celſus ait.Vn̄ lethargicus ab Hora.ſumit̄ ꝓ furioſo: vt lethargic⁹ hic cū ſit pugil et medicū vrget.Dict⁹ letharg⁹:vt q̄dam putant απο ληθησ:hoc eſt ab obliuione.Nā in eo morbo accidit obliuio omniū rerū.

Letū pro morte ſm̄ Priſcianum a Leo ſit quo veteres vſi ſunt pro deleo:quoniā mors omnia delet.Apul.a luo deducit:ideoꝗ per ę ſcribi pręcipit Var.⁊ Feſtus ab ληθησ fieri putāt.Vnde ⁊ th aſpiratū ſine

Vers.

in silvis Leporem in verbis quaere Leporem

diph. ſcribunt lethū. Quidā etiā letū ꝑ antiphraſim dici volunt: quaſi minime letū. Nam epitheton mortis eſt triſtis quod eſt contrariū leto.

Letalis ⁊ hoc letale/mortiferū. Pli. Letalis inedia homini duraſſe ⁊ vltra vndecimū. ſ. diē pleroſq; certū ē.

Letificus a. um. pe. cor. quod mortē inducit.

Leto as. morte afficio. Vñ letata corpora apud Ouidium pro morte mulctata ⁊ interempta.

Leuana vocabatˀ dea que pueris ꝑerat de terra leuandis: vt inquit Auguſtinus.

Leucon latine albū dr. Et leucon auis eſt q̄ ardea vocatur. Leucaſmos latie cādor. Grece λαυκασ μοσ.

Leucargyllon/ genus argille albe.

Leucoſia/inſula cōtra peſtanū ſinum in mari tyrrheno Lucanie adiacens: vt Strabo lib. vj. refert: paruum ad cōtinentē habēs curſum. Dicta Leucoſia ab vna ſirenū q̄ hoc in loco periit cū i ꝓfundū ſeſe abieciſſet.

Leucates pe. pro. mons ſeu promōtoriū in Epiro mare intrās. Virg. Mox ⁊ leucatee nimboſa cacumina montis. Dictus leucates a petra eiuſdē nois coloris albi in pelagus porrecta in qua eſt apollinis fanum. Vñ ⁊ leucadius apollo: qr illic habet tēplū. Ouid. An qr leucadio ſemꝑ amata deo. Eſt etiā leucas inſula q̄ ſuperioribus annis: vt Stra. auctor eſt: littꝰ extitit q̄ inſula effecta eſt. De qua Laertem dixiſſe aiunt. Munirā ſolus vi cepi neriton littus erat terre: hoc quidē in loco manu facte excitiones fuerūt. Et lib. x. legimꝰ corinthios cherroneſſi terra iuxta effoſſa leucadem in inſule formā redegerunt: ⁊ in eū locū tranſportata nerito qui fuerat iſthmus nunc fretuz ⁊ euripus eſt ponte iugabilis mutato nomine dixere leucadem ſumpto vt reor a leucate vocabulo. Pli. Deinde leucadia ipſa peninſula quondā neritus appellata opere accolaꝝ abſciſſa a continenti. Oppidum in ea leucas quondā neritū dictū.

Leucothea/matuta dicta eſt: hoc eſt aurora quaſi alba dea λευκον enī album.

Leucopheus cum diph. Nam grece λευκοφαιον dicunt color natiuus ex albo ⁊ nigro nomen trahens λευκον albuz φαιον mediū inter albū ⁊ nigrū. i. fuſcum ⁊ pene nigrū. Pli. Jecur rubete vel cor adalligatur in panno leucopheo: ⁊ quartanis prodeſt. Vitru. de his coloribus ſcribēs ait: Fontes ⁊ flumina ſunt quorū potu pecora cuius alba ſint aliis locis ꝓcreāt vellera leucophea: aliis locꝭ pulla/aliis locꝭ coracino colore. Idem. In campis troianis ꝓxime flumen armēta rufa ⁊ pecora leucophea naſcunt. Quidam ſcribunt leucopū pro colore albo natiuo: a quo leucopeatus qui rudiori ac vili alba veſte indutꝰ eſt: cuius ⁊ leucopheatus legat. Sunt ⁊ medicamenta certi generis hoc noie quaſi ſuffuſca ſiue ſubcādida.

Leucoma pe. pro. albū dicit: hoc eſt tabula illa in qua iudicū deſcripta erāt noia: ⁊ in qua ſingulorū annoꝝ acta litteris mādabant a pontifice maximo.

Leuce/paruū oppidū non longe a Smyrna.

Leuctra per c an̄ t plurali numero. Singulari leuctruz ⁊ genere fe. Leuctra. Solinus etiā leuctras videtur vſurpaſſe. oppidū eſt Boetie. De quo Hiero. cōtra Joui. Quo ore laudāde ſunt Scedaſi filie in leuctrꝭ Boetie quas traditū eſt abſente patre duos iuuenes pretereuntes iure hoſpitii ſuſcepiſſe qui multū indulgentes vino vim per noctē intulere virginibus: que amiſſa pudicicia nolentes ſuperuiuere mutuis concicerunt vulneribus.

Leuiathan vt inquit Hiero. Judei dicunt drachonem magnū fecit deꝰ q̇ dr leuiathan ⁊ eſt in mari: ⁊ aiūt vt qn̄ recedit oceanus draco vertit. De hoc apud Eſaiā In die illa viſitabit dn̄s in gladio ſuo ſuꝑ leuiathan ſerpentē vectē: ⁊ ſuper leuiathan ſerpentē tortuoſuz occidet cetum qui in mari eſt.

Leuir leuiri pe. cor. dr mariti frater: quaſi leuis vir.

Leue/ſignificat id qd̄ eſt ſine pondere. Unde leuis ſtipula. Virgi. lib. xii. Coryticq; leues humeris ⁊ letifer arcus. Transfertur ad animū. Unde leues hoies vocant incōſtātes viles ⁊ nullo honore digni quēadmodū ecōtrario graues dicimꝰ ꝯſtātes ſeueros prudentes. Hinc leuitas q̄ mō dr de re nō pōderoſa: mō d in cōſtāti viliq;. Cice. cū in Antonio genꝰ qddā ſordidiſſimū vite demōſtrare vellet/ ꝙ in caupona deliteſceret/ ꝙ ad veſperū potaret/ ꝙ ore inuoluto iter faceret ne cognoſceret. Videte inq̄t homis leuitatē tāq; ꝓrſus iſta dedecora hoc vitio notarēt. Leuia vina q̄ ſint. vide in dictōe lora. Leue cū diph. aliud ſignificat.

Leuiculus dimi. a leuis. Cice. li. v. tuſ. Leuiculus/ſane noſter Demoſthenes q̇ illo ſuſurro delectari ſe dicebāt aquā ferētis muliercule: vt mos in grecia eſt.

Leuo as. pen̄. cor. in altū tollo/veluti leue qddā. Liui. Mox aq̄ leuata vēto cū ſuꝑ gelida mōtiū cacumina ꝯcreta eēt. Interdū leuare eſt auferre. Virg. Atq; arcta leuari vincla iubet pamꝰ. Interdū exonerare ⁊ quaſi releuare. Idē: Ego hoc te faſce leuabo. Interdū extenuare ⁊ leue facere. Idē: Noſtrūq;: leues q̄cūq; laborē. i. leuē facias: vt exponit Ser. Cōpoſita huiꝰ verbi ſunt Alleuo/colleuo/ſimul leuo. Col. li. vii. Paſtinaceq; agreſtis ſemina ⁊ ſuccꝰ amoracee cū melle colleuant: oculoꝝ ſedāt dolorē. Deleuo/deorſum leuo. Idē li. iii. Et ſi fieri pōt iuxta aliquē nodū ferula deſecato ⁊ plagā acutiſſimo ferro deleuato. Eleuo/releuo/rurſus leuo: ⁊ q̄ſi idē qd̄ alleuo. Ter. in adel. Nā ⁊ illi animū iam releuabis q̄ dolore ac miſeria tabeſcit. Subleuo/adiuuo. Et oīa habēt pe. cor.

Leua/manus ſiniſtra: quaz greci σκεαν dicunt. Unde tractū eſt cognomē ſceuola. Alii leuā cum diph. ſcribunt: ꝙ greci λαιαν leuā dicunt: a quo fit leuus.

Leuꝰ a. um. cū de hūanis loq̄mur/ſignificat cōtrarium. Vir. Si mēs nō leua fuiſſet. Cū vo de celeſtibꝰ ꝓſperū denotat: qr ſiniſtra numinū dextera ſunt intuētibꝰ. Idē li. iiii. ge. Numia leua ſinūt/auditq; vocatꝰ apollo. Etruſci celū in. xvi. partes diuiſerūt: e q̇bꝰ octo ab exortu ſiniſtras totidem econtrario appellauere dextras. Hinc oīa fulmina leua exiſtimāt eē ꝓſꝑa: qm̄ a leua ꝑte mūdi ortꝰ eſt ſic ſcribit Pli. Et vt auctor eſt Cice. li. ii. de diui. Optimū auſpiciū habebat apd ro manos qd̄ ſiniſtrū fuerat. Vñ Vir. antiq̄tatꝭ ꝯſultiſſimꝰ dixit: Intonuit leuū: qd̄ felicitatē portēdere credebatur.

Leui/ nomē pħiarche: a q̄ leuita ſeu leuites pe. ꝓ. ꝓ eo q̇ eſt d tribu leui. Hier. in li. Exo. Aaron frat tuꝰ leuites ſcio ꝙ eloq̄ns ſit. Hinc leuiticꝰ a. um. poſſeſſiuū.

Leui ꝑteritū a leo/ſignificat aperui/ꝓtuli. Hora. lib. i. car. Greca qd̄ ego ipe teſta conditū leui. Cuius compoſitū releui ꝓtulit. Terē. Releui omnia dolia.

Leuidenſa auctore Seruio genus veſtis ſic dictum: q̇ niā filo admodū raro ⁊ leuiter denſato ac texto fit ꝑtenuiq;. Cice. Dolobelle. Sz ego hoſpiti veteri amicū munuſculū mittere volui leuidēſe Craſſi filio.

Leucotrota beſtia in india: q̄ velocitate ceteras feras ſuperat. Hec aſini fere magnitudine voce loquentiū hominū ſonos emulatur.

L Ante J

Lie ſunt foramina q̄ in ſūmo mali recipiūt funes.

Libū/genus dulciarii cibi ex farre ⁊ melle ⁊ oleo ſic dictum ꝙ libandi cauſa fiat. Virgi. li. vii. Et adorea liba per herbam ſubiiciunt epulis: vel a libo vbo greco quod apud illos λεβω ſcribitur: vel a libero patre. Ouidi. in Ibi. Liba deo fiunt ſuccis: quia dulcibus ille Gaudet ⁊ a baccho mella reperta ferunt. Et poſt: Melle pater fruit liboq; infuſa calēti Jure repertori cādida mella damꝰ. Huiꝰ diminutiuū eſt libel

lum. Nam libellꝰ a liber eſt. At in epulis libū ſic fieri cōſueuiſſe a Catone lib. de agricultura ſcribit̃ his verbis: Libū ſic facito. Caſeū bene diſtere in mortario: vbi bene triueris, farine ſiliginee librā: aut ſi voles tenerius eſſe ſelibrā ſimilaginis ſolū codē indito permiſcetoq́ꝫ cum caſeo bene: ouū vnū addito: ⁊ permiſceto vna bene. Inde panem facito folia ſubdito in foco calido ſub teſta ea coquito leniter.

Liba e. inſula in mari indico.

Libo as. leniter deguſto/ ⁊ quaſi primis labris attingo. Dictū libare/ quaſi labiare. Virgi. Purpureoſq́ꝫ metunt flores ⁊ flumina libant. Sed latini mirabilia dicunt. Eſt eñ grecū λειβωλειψω. Hiero. de paulo: Deniq́ꝫ paululū aque ꝓno in fronte ore libarūt. Per trāſlationē qñq́ꝫ libare ponit̃ ꝑ leuiter tāgere. Virg. Oſcula libauit nate. Qñq́ꝫ ꝓ ſacrificare. Lactā. li. v. Nihil eñ ſancta ⁊ ſingularis illa maieſtas aliud ab hoīe deſiderat ꝙ̄ ſolā innocētiā/ quam ſi qs obtulerit deo/ ſatis pie/ ſatis religioſe libabit. Tibul. Et quodcūq́ꝫ mihi pomū nouꝰ educat annꝰ Libatū agricole ponit̃ ante deū. Qñq́ꝫ pro recipere ſumere haurire. Cice. lib. iiij. ad Heren. Vide ne facias impudēter q̄ tuo noīe velis ex aliorū laboribus libare laudē. Huius verbi cōpoſita ſunt Delibo/ ꝑlibo/ prolibo. Pli. lib. xxxv. In ſacris quidē etiā inter has opes nō myrrhinis cryſtallinis ve: ſꝫ fictilibꝰ ꝓlibat̃ ſympulſs innocentius. Et habēt pe. pro. Illibatus etiā dicit̃ pro non libatus/ non tactus.

Libamen/ libamentū ⁊ libatio: pro eodem ſumuntur ſignificantq́ꝫ quicquid in ſacris libat̃: a libero patre q̄ primus Ioui libauit. Ouid. lib. iij. faſ. Noīe ab auctoris ducunt libamina nomē. Liber eñ q̄ bacchus dictus eſt/ cum victor de ſcythis extitiſſet aliiſq́ꝫ nationibus: rerum primitias magno Ioui obtulit. Hiero. in Leui. Qui offert victimā pacificorū dño: offerat ſimul ⁊ ſacrificiū. i. libamenta eius.

Libanus peñ. cor. mons inter arabes ⁊ phenices excelſas arbores habens: ⁊ interp̄tatur candidatio. Ex eo Orontes fluuiꝰ orit̃. Libanꝰ etiā arbor eſt ꝗ thus ꝓducit tā maſ. q́ꝫ femi. ge. Hiero. in eccle. Et q̄ſi libanꝰ nō inciſus vaporaui habitationē meā. Vñ ⁊ ꝓ thure accipitur qđ ⁊ libanū dr. Libanicus thureus.

Libanotis pe. pro. latine thurea dici pōt. Eſt eñ herba odorē thuris habēs: ⁊ roſmarinꝰ appellat̃. Pli. Libanotis radicē habet oliſatri nihil a thure differētē.

Liber liberi Dionyſiꝰ ſiue Bacchus vini reptor. Multos aūt fuiſſe liberos ſiue bacchos dionyſius oſtēdit vel Diodorus. Celebratior ꝟo q̄ ex Semele ⁊ Ioue genitus fertur/ quē tertiū fuiſſe autumāt ⁊ thebis boetiis natū q̄ liber appellatus eſt a liberādo: nā libertatis deus ſeſt: ſiue ꝙ Boetie vrbes liberas fecerit. Ipſe eñ vt inquit Plutar. pro Boetie libertate pugnauit: vel q̄ vinū curas ſoluat ⁊ mētē ab illis liberet. Seu ꝙ vino vſi libere oīa loquātur. Fiūt autem pleriq́ꝫ ebrietate petulātiores. Sene. li. de tranquillitate vite. Liberū dicit/ nō ob licentiā lingue: ſed q̄ liberat ſeruitio curarū animū ⁊ triſtitie medet̃. Var. a labendo deducit ꝙ lubrica mens quo lubet prolabit̃. Aug. docet liberꝫ vocari ꝙ mares in coeundo ꝑ eius bñficiū emiſſis ſeminibꝰ liberent̃. Interdū liber ponitur ꝓ ipſo vino: ſicut ceres ꝓ frumēto. Terē. Sine cerere ⁊ baccho friget venus. Liber dr ſol: q̄ libere per aerē vaget̃. Virg. Vos o clariſſima mūdi lumia Labētē celo q̄ ducitis annū liber ⁊ alma ceres.

Liber adiectiuū dr q̄ nullius habito reſpectu qđ ſentit dicit ⁊ facit. Et liber vocat̃ q̄ nulli ſubiectus eſt: cuiꝰ relatiuū eſt ſeruꝰ. Itē q̄ curis ac negociis oibus ſolutus eſt. Mar. vno diſticho duo eius cōprehēdit ſignificata. Liber hoīes nimiū dicis mihi cheryle: hoc eſt nimiū libere loqueris. In te q̄ dicit cheryle liber homo eſt. hoc eſt vacuꝰ negociis ⁊ qđ agat non hñs. Liber etiā ponit̃ ꝓ eminēti ⁊ extanti. Var. in Eume. Iterꝫ tragici ꝓdeāt cur capite libero/ cum antiq̄ fronte. Itē ꝓ magno ſeu valido. Ouid. Perfruor infelix liberiore malo. Vñ campꝰ liberior dr maior ad dicēdum ratio. Et in his ſignificatiōibꝰ p̄ma ꝓducit̃.

Liber bri. ſubſtātiuū/ ꝓprie pars corticis interior ꝗ ligno adheret. Vñ ⁊ delibrare qđ eſt corticē detrahere: habetq́ꝫ primā cor. Virgi. Nec ſi tum moriēs alta liber aret i vlmo. Vñ ⁊ liber dictꝰ eſt in q̄ ſcribimꝰ q̄ añ vſum charte de libris: id ē corticibꝰ arborꝫ volumina cōpaginabant̃. Vñ ⁊ codex ab arborꝫ trūco appellatus eſt. Ponit̃ qñq́ꝫ liber ꝓ ipſo opere integro q́ꝫlibet ſit magnꝰ etiā ſi cōtineat eneida bucolica ⁊ georgica. Qñq́ꝫ pro certa parte opis: vt Virgilii eneis in duodecim libros diſtincta eſt.

Libellus dimi. paruus liber. Aliqñ etiā ponit̃ ꝓ epl'a ſiue tabella. Vnde libelliones dicti ſunt. Libelli etiā dicunt̃ quos vulgus ſupplicationes appellat: quos Mar. ſupplices libellos noiauit illo hendecaſſyllabo. Idē ſupplicibus vacat libellis. Tales eñ principibus dari ſolēt ad negocia explicanda a ſubditis: in q̄bus petitiones cōtinent̃. Sue. in Ceſa. tm̄ libellos dixit. Libellumq́ꝫ indicē inſidiarū ab obuio quodam porrectmu libellis ceteris q̄s ſiniſtra tenebat ꝙ̄ mox lecturus cōmiſcuit. Apud leguleos libellus diuerſis modis dicit̃. Nam eſt libellus accuſationis cōuētionis/ repudii ⁊ hmōi. Libellū ꝟo genere neutro dimi. eſt a libum. vt. C. de epiſco. audiē. l. iudices. Incarceratis debet victualis ſubſtātia miniſtrari vel tradi libellus duobus aut tribus diurnis.

Libellulus dimi. a libellus. Hiero. In preſenti libellulo edoceat.

Libelliones a veteribus tabelliones dicebant̃. Var. Tum ad me ferunt ꝙ libellionē eſſe ſciebāt.

Librarius rii. qui libros tranſcribit. Hiero. ad Niciā. Nam ⁊ rudes illi Italie hoīes quos Caſcos Enniꝰ appellat q̄ ſibi ritu ferino victū req̄rebāt: ante charte ⁊ mēbranarꝫ vſum/ aut i dedolatis e ligno codicillis aut in corticibus arborꝫ mutuo epl'aruꝫ alloquia mittitabant. Vñ ⁊ portitores earū tabellarios ⁊ ſcriptores a libris arborū librarios vocauere. Bibliopola ꝟo q̄ libros vēdit. Librarius etiā dici pōt qui libros cōcinat. aut venales in taberna tenet. Itē librariꝰ a libra fit: ⁊ is eſt q̄ ꝑtiēdis penſis ꝑficit̃.

Librarius a. um. qđ ad libros pertinet. Pliñ. lib. xxxv. Omne aūt attramentū ſole perficit̃: librariū ⁊ tectorium glutino admixto. i. quo libri excribunt̃ ⁊ materia aliqua tegit̃. Et librarius a. um. a libra fit. Col. li. vlti. Caro in libraria fruſtra concidit̃.

Libraria e. vbi reponunt̃ libri: grece bibliotecha. Gel. in libraria ego ⁊ L. Paulus conſederamus.

Liberi dicunt̃ filii: q̄ vt ait Do. Liberalitate a parentibus regendi ſunt. Et liberorū appellatiōe etiā vnꝰ filius ⁊ vna filia intelligit̃. Terē. Cui tu liberos cōmittas tuos. Item liberorꝫ appellatione cōtinent̃ nepotes ⁊ ꝓnepotes ceteriq́ꝫ ex his deſcēdētes.

Liberalia orꝫ. liberi feſta ꝗ apud grecos dicunt̃ Dionyſia. Neuius. Libera lingua loquūt̃ ludis liberalibꝰ.

Liberalis/ benignus/ munificus. Vñ liberalitas munificentia: liberaliter large munifice. Cuius contrariuꝫ eſt illiberaliter: quod veteres de eo dicebant q̄ omne maleficii genus excesſiſſet. Teren. in Adel. Factuꝫ a nobis duriter immiſericorditer atq́ꝫ ſi equū eſt dicere magis aperte illiberaliter Do. Illiberaliter/ iniuſte/ inclementer non/ bene: quia liberalis bonus dicitur. Differt tamē liberal' a munifico: quia liberal' dicitur q̄ rogatus/ munificus q̄ ſpōte beneficiū contulit. Cic. lib. de ora. Quid tam porro regiū: tam liberale tam munificū ꝙ̄ opē ferre ſupplicibus? Sunt etiā q̄

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ac diſtinguūt: vt liberalis ſit q̄ paruis ⁊ priuatis hoibus bñficia ꝓſtat. Munificus q̄ magnis ⁊ i magnis rebus: vt q̄ magna pro dignitate munere ſit munificus vel magnidecẽs: q̄ ṽo in paruis munerıbꝰ liberalem ſeſe ꝓſtat liberalis. Sic liberalitas nature benignitas q̄ maxime in ꝓſtāda opa amicis ꝓſpicit ⁊ verſat inter ꝑuatos ⁊ paruos hoies. Munificẽtia inter magnos. Qꝺ nomen a libero patre: vt Uale. maxi. docet deductū eſt: habetqꝫ liberalitas duo extrema. Nā ſi deficias/nec tātū quātū oportet tribuas: auaricia orit: ſi aūt excedas in dādo: deſqꝫ plus q̄ꝫ oportet ⁊ cui nō oportet: ⁊ qñ ⁊ q̄ cauſa nō oportet in vitium laberis q̄ ꝓdigalitas appellat. Accipit qñqꝫ liberal ꝓ pulchro ⁊ ingenue forme homine.

Liberales artes dicunt que ingenio colunt: ⁊ ꝓpterea digne ſūt liberis hominibus. Illiberales ṽo mechanice que in manuū opera cōſiſtunt. Habent enim ſeruile miniſterium.

Libertas a liber fit q̄ ſeruituti oppoſita eſt. Item libertas dicit de eo q̄ libere ⁊ ſine reſpectu loquit /facitqꝫ que libet. Capiturqꝫ in bonū cuꝫ ſit potẽtia ingenua q̄ ſic ab iuriſcōſultis diffinit/ ꝙ ſit naturalis facultas eius: qꝺ cuiqꝫ facere libet niſi qꝺ vi aut iure ꝓhibet. Licẽtia autẽ in malū cum q̄s libertate abutit vſqꝫ ad temeritatẽ ⁊ ꝓcacitatẽ. Eſt licẽtia impunita quedam facultas agẽdi q̄cq̄d velis Quinti. Que in aliꝫs libertas eſt: in aliꝫs licẽtia vocat. Teren. Deteriores oẽs ſumus licẽtia. Ponit tñ qñqꝫ licẽtia pro libertate: vt apud Sal. Romā legatos ire iubẽt agendarū reruꝫ ac quoqꝫ modo cōponẽdi belli licentiā ipſis ꝑmittit. Libertas etiā libertatis dea dicebat cuiꝰ templū in Auentino cōſtitutū fuiſſe narrāt hiſtorie.

Libertus a libertate dicit: ⁊ is eſt q̄ cum eſſet ſeruus/factus eſt liber. Ulpia. eū eſſe libertū diffinit quem q̄s ſeruitute ad ciuitatẽ romanā perduxit.

Libertinus relatū eſt ingenui: ſicut libertꝰ patroni licet vnū ⁊ idẽ ſit libertinꝰ ⁊ libertus: per libertinū ſignificamus cōditionẽ hominis ſicut ingenuū per libertū priuatū quendā reſpectū ſicut per patronū. Sunt autem libertini qui iuxta ſeruitutẽ manumiſſi ſunt: quẽadmodū ecōtrario ingenui ſunt qui libera matre nati nec poſtea ſerui facti ſunt. Aliqñ etiam libertini vt Sue. in Clau. ſcribit. dicunt q̄ ex liberto creati ſunt. Ait eñ: Ignarus tẽporibꝰ Apꝫ ⁊ Deinceps aliquādo libertinos dictos/nō ipſos q̄ manumitterent: ſed ingenuos ex his ꝓcreatos.

Libero as. modo particulare eſt ⁊ ſignificat manumitto. i. libertatẽ do. Modo vniuerſale/⁊ ſignificat abſoluo. Cice. Nihil antiquiꝰ fuit q̄ꝫ vt te a ſceleratorū hominū calumnꝫs liberarẽ. Terẽ. in an. Obſecro te q̄ꝫ primū hoc me miſerū libera metu. Hinc liberatio que dicitur cum patefacta ſecuritas eſt. Huius verbi cōpoſita ſunt Delibero/ſublibero: qꝺ eſt q̄ſi de ſubleuo. Colu. lib. iiꝫ. Cum ſola ea res omnẽ impenſam terreni pretio ſubliberet ſi modo non ꝓuincialis ſed italicus ager eſt.

Libra ⁊ as ⁊ mina ſeu Mna ⁊ pōdo dꝛ que duodecim conſtat vncꝫs. Libra tñ vnciarū varietatem accepit: pondo ſemper idem fuit. Proprie autem libra inſtrumentū eſt quo res ponderantur: cum lancibꝰ alio nomine bilācẽ vocāt. Cice. Critolaus librā cōſtituebat in cuiꝰ altera lance animi bona ponebat: in altera corporis ⁊ externa: tñqꝫ pendere illā animi bonorū lancem putabat: vt terrā ⁊ maria deprimeret. Ambro. lib. j. offi. Sermones proferat libra examinatos: vt ſit grauitas in ſenſu/in ſermone pondus atqꝫ in ṽbis modus. Statera ṽo inſtrumẽtū quo res ſine lancibꝰ ponderantur. Eſt ⁊ libra celeſte ſignū qꝺ octauo kalendas octobris: ſeu vt quidā exiſtimāt. xiꝫ. Sol per illud tranſiens equinoctium facit.

Libella diminutiuū a libra que erat de argẽto parua et eris libra valebat: hoc eſt aſſe.

Librarius a. um. qꝺ eſt libre. Cato: Caro in libraria fruſtra conciditur. Librarius ⁊ libraria q̄ ⁊ que ꝓficitur particẽdis penſis. Ulpia. Si librariū rus mittat ⁊ q̄lum ⁊ calcem portare cogat: vel hyſtrionẽ balneatorem faciat: vel de ſymphoniaco atrienſem vel de paleſtra ſtercorādis batinis ꝓponat/abuti videbitur ꝓprietatis. Liberarius etiā a libris excribendis vel cōcinandis dicitur: de quo ſupra.

Libralis ⁊ hoc librale/qꝺ eſt vnius libre.

Librile peñ. pro. ſcapus libre. Librilla diuerſum eſt: vt paulo infra.

Libripens dis. a pendẽdo ſm Priſcia. librā eneā tenet Boe. in topi. Mancipi res veteres appellabāt que ita abalienabantur/vt ea abalienatio per quādā nexus fieret ſolẽnitatẽ. Nexus ṽo eſt iuris ſolennitas q̄ fiebat eo modo quo in inſtitutiōibus Caius exponit adhibitis non minus quinqꝫ teſtibus romanis ciuibus puberibus. Eſt ꝓterea alius eiuſdẽ cōditionis q̄ librā eneā teneat q̄ appelletur libripens is. q̄ mancipium accipit es tenens ita dicit: hunc ego hominez q̄ mihi emptus eſt hoc ere eneaqꝫ libra ex iure quirituꝫ meū eſſe aio. Deinde ere percutit librā: idqꝫ es dat ei a quo mancipiū accipit quaſi loco ꝓtꝫ. Poteſt etiaꝫ dici libripens ſtipis ponderāde penſator.

Libro as. pondero/trutino/eſtimo/examino. Apuleiꝰ: Oia priuſqꝫ aliq̄d ſtatuas libranda ſunt. Ambro. ſuꝑ Luc. Uide q̄ꝫ ſignāter ſcriptura ſingulorū libret momẽta ṽboꝝ. Aliqñ librare/graue facere. Pli. Apes ſi oriat ꝓcella apꝓhẽſis peduſculo lapillis ſe librant id eſt grauiores faciūt. Aliqñ ſuſpẽdere ⁊ leuiter ſua vi ſuſtinere. Ouiꝺ. Et iam finitima corpꝰ librabat in herba. Aliqñ Aequare. Col. lib. iiꝫ. Sic permenſum ⁊ libratū opus in ſiſitudinẽ ver nacti ſemꝑ procedit. Inde libramentū ⁊ equilibriū. Huius verbi cōpoſita ſunt Delibro/qꝺ eſt optime pondero. Gel. Quid relinquit niſi delibrari ſibi cenas iubeāt ne edẽdo defatigẽtur. Perlibro/valde libro. Col. lib. iiꝫ. Parit ime foſſe ſolū metit atqꝫ ꝑlibrat. Et habẽte pe. pro.

Libramentū/equamentū. Col. li. j. Nam eiuſmodi poſitio mediū libramentū temperamentūqꝫ verborum hyemaliū ⁊ eſtiuorū tenet.

Librilla al's libella inſtrumẽta bellica ſaxa. ſ. ad brachꝫ groſſitudinem in modū flagelloꝝ loris deuincta ꝙ librari manu. i. ponderari videantur.

Libethrus apud lycophrontẽ poetā videtur eſſe mons macedonie hñs ad radices pimpleā fontẽ. vñ muſe dicuntur libethrides. Strabo ſcribit liberhꝝ eẽ locū thracie ex quo cū nōnulli in boetie parteꝫ migraſſent vbi ꝑnaſſus eodẽ noie libethrū dicarunt.

Libet/placet a labẽdo: vt Uar. inquit ꝙ q̄ placẽt in mẽte ꝓlabantur. Hinc fit collibet pe. cor. Sal. Matres familiarū pati q̄ victoribus collibuiſſent.

Libens/volẽs/facilis a quo libẽtia voluptas gr̄a Macro. Cui libẽtie gratieqꝫ oẽs cōuiuiorū incognite. Libenter aduerbiū/qꝺ eſt grato animo.

Libido peñ. pro. ſi Nonio credimꝰ ⁊ turpiū ⁊ honeſtarum rerū eſſe dicitur: vt omne qꝺ libuerit libido dici poſſit. Sed Aug. lib. contra pelagianos de malis tm̄ dici oñdit cū ait. Sine dubio a libẽdo: hoc eſt a libitu ꝑ deriuationẽ libido eſt nūcupata. Sed nō omne qꝺ libet libido eſt. In bono eñ libitū/libido dici nō poteſt: ſed voluntas de ratiōe. ſ. mentis naturalis exoriens. In malo ṽo libitū nō eſt volūtas ſed voluptas quā fecit trāſgrediẽs ꝓthoplaſti volūtas. Et li. xiiꝫ. de ci. dei. ſcri. libidinẽ eẽ generale vocabulū oīs cupiditatꝭ: cū ⁊ ipſam irā nihil eſſe q̄ꝫ vlciſcẽdi libidinẽ veteres diffinierint. Et auaricia eſt libido habendi pecuniā. Pertinacia eſt libido quōcūqꝫ vincendi: iactā

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

tia libido gloriãdi nũcupatᷣ. Et cũ multarũ rerũ libidines ſint: tñ cũ libido dr neqꜫ cuius rei libido ſit /additur: non fere ſolet animo occurrere niſi illa q̃ obſcene partes corporis excitantur.

Libidinoſus/qui in libidinẽ ꝓpẽſus eſt. Cice. in Cato. Libidinoſa eñ ⁊ intẽperãs adoleſcẽtia effetũ corpꝰ tradit ſenectuti. Salu. pro nimis appetenter poſuit. Poſt vbi paulatim licentia creuit iuxta bonos ⁊ malos libidinoſe interficere.

Libẽtina/dea verꝰ ſeu ꝓſerpina. Augu. lib. iiij. de ciui. dei. Neqꜫ eñ audẽt aliq̃ partes ſub noie deoꝝ vl' dearũ deę cloacinę tribuere aut volupie q̃ a voluptate appellata eſt: aut libentine/cui nomẽ eſt a libidine.

Libitina pe. ꝓ. dea quã alij ꝓſerpinã/alij venerẽ dicũt: in cuiꝰ tẽplo vẽdebantᷣ ⁊ locabantᷣ ea q̃ ad ſepulturã pertinẽt/ſicut docet Plutar. in ꝓble: a libẽdo libitina dicta: vt inquit Var. Vñ qñqꜫ ponitᷣ ꝓ ipſa exeq̃arum expẽſa. Sue. in Nero. Qua. xxx. funerũ milia in rationẽ libitine venerunt. Liui. lib. xl. In vrbe tanta fuit peſtilẽtia: vt vix tunc libitina ſufficeret ad ſuppeditanda. ſ. funeribus neceſſaria. Aliqñ pro ipſa ſepeliendi arte ſeu vendẽdi ea q̃ ad ſepulturã ptinent. Val. maxi. Qui tunc libitinã exercebãt/tum rerũ ſuarum vſuꝫ/tum miniſteriũ ſuũ gratuitũ polliciti ſunt. Sed qm̃ in ędе libitine parantᷣ neceſſaria ad funebrẽ apparatũ: hinc factũ eſt vt libitina aliqñ ꝓ morte ſeu ꝓ lecto quo mortui ferebantᷣ caperetᷣ. Hora. li. car. Multa quę pars mei vitabit libitinã.

Libitinarius/q̃ libitinę prȩeſt ⁊ actionẽ libitinariã exercet queſtui inſeruiẽs: ⁊ qui neceſſaria funeribus vẽditat: ſeu qui cõducit funera/aut qui curã ſepeliendorũ cadauerũ habet. Vlpi. de inſtito. acti. Si libitinariꝰ ſeruũ polinctorem habuerit/iſqꜫ mortuũ ſpoliauerit dandam in eum quaſi inſtitoriã actionẽ. Ex quibꝰ verbis patet libitinariũ eſſe curatorẽ funeris /polinctorem qui cadauera tractat ac ſepelit. Hic ⁊ Deſignator dicitur. Sen. de benefi. An tu Arũtium ⁊ Ateiũ ⁊ cęteros qui captandorũ teſtamentoꝝ artem profeſſi ſunt non putas eadem habere quę deſignatores ⁊ libitinarios vota?

Libs/ventus aphricus qui flat aduerſus vulturnũ.

Libia libię. ⁊ libie es. Aphrica ꝙ inde libs ventus flare ſoleat: ſeu ꝙ pluuia indigeat ꝓpter nimiã ſiccitatẽ ἀπὸ τοῦ γειπειρη λιβυησεπαφου. Salu. Cęlo terraqꜫ penuria aquarũ: vel etiaꝫ a lybia filia epaphi Iouis filij. Aug. lib. de paſtoribus docet lybiã duobus modis dici: vel iſtaꝫ quę proprie aphrica eſt: vel illã orietalẽ partẽ q̃ ↄtigua eſt aphricę ⁊ oino collimitanea. Eſt etiã hoc noie fluuiꝰ in mauritania. Lybis homo ⁊ lybiſſa mulier ex libya orti. Vñ Libyſſinus ⁊ libyſtis idis. Virgi. Et pelle libyſtidis vrſę. Mar. Graui ac libytino calore exuſtus. Libyx autẽ libycis facit: a quo gtõ fit libycus a. um. Unde libycum mare. Libycus campus dictus magiſtro Argo ꝙ in eo primũ fruges ex libya allatę ſunt. Unde ⁊ Ceres ab argis libyſſa vocata eſt: vt inquit Feſtus.

Libycis idis/vrbs iudeę ab orientali parte Iordanis quam herodes extruxit.

Liburnia/regio inter illyriaꝫ ⁊ dalmatiã: ſeu vt q̃dam aiunt/pars dalmatię: in qua ſunt Salone vrbs viſionis: cuius populi liburni vocitati ſunt: de q̃bꝰ Luc. Pugnaceſqꜫ mari graiarũ claſſe liburnos.

Liburni populi ex liburnia regione: ⁊ liburni viatores dicti ſunt/ꝙ ex agris iuſſu magiſtratuũ ſępe vocarẽtᷣ ciues/frequẽſqꜫ eoꝝ via eſſet ab agris ad vrbẽ. Iuue. Primus clamãte liburno Currite iam ſedit rapta ꝓperabit abolla.

Liburnũ ⁊ liburna ę. ⁊ liburnica ę. genus nauis bellicę velociſſimę a liburnis populis in illirico qui olim nauibus velocibus vſi ioniũ mare inſulaſqꜫ p̃dabantur. Qua ex cauſa romani naues leuitate/celeritateqꜫ p̃ſtantes appellauere liburnicas: ſicut refert Appianus. Ad cuius ſimilitudinẽ vehiculũ quoqꜫ ↄſtructũ fuit quo romani principes vehi ſolebant. Iuue. Diues ⁊ ingenti curret ſup ora liburno. pro naui Hora. in Epo. Ibis liburnis ſup alta nauiũ amice ꝓpugnacula. Sue. in Aug. Utrobiqꜫ parte liburnicaruꝫ demerſa/ſimulqꜫ eius qua vehebatᷣ fuſis armamentis ⁊ gubernaculo diffracto. Luca. Ordine contentę gemino creuiſſe liburno. Firmicus liburnicũ impiũ vſurpat pro nauali.

Liceo es. cui. licitũ ſm analogiã facere deberet: ſed nõ eſt in vſu. Ab imperſonali vbo licet: habemus licituꝫ eſt. Virgi. Et licito tandem ſermone fruũtur. Significatqꜫ liceo paſſiue id quod liceor actiue. Et ſicut veneo capitur pro vẽdor: ita liceo pro appⱺtior in auctione Plau. in mene. Die ſeptima auctio fiet menecbine mane ſane ſeptimi venibunt ſerui ſuppellex fundi ędes omnia quicqui licebunt prȩſenti pecunia: id eſt numerata ſiue ſoluta in prȩſens.

Liceor eris. licitꝰ ſm analogiã facere debet: ſed nuſqꜫ legi: vt eius cõpoſitũ pollicitus. Deponens tranſitiuum eſt qd̃ vltra actm̃ ſi p̃tiũ exprimatᷣ illud in genitiuo vel ablatiuo ponitᷣ: ſignificatqꜫ p̃tiũ defero. Qñ fit cum veſtis vel domus ⁊ hmõi venditᷣ plus pollicenti. Perſius: Et centũ grȩcos curto cẽtuſſe licetur. ſemperqꜫ huic verbo p̃tium ſubintelligitᷣ ſi nõ apponitur. Plau. in Sti. Locos ridiculo vendo age licemini. Cice. lib. iij. offi. Tollendũ igitᷣ ex rebus cõtrahendis omne mẽdaciũ nõ licitatorẽ venditor: nec cõtra ſe qui liceatur emptor apponet vterqꜫ ſi ad loq̃ndum venerit/non plus q̃ ſemel eloquatᷣ.

Licitor quaſi frequẽtatiuũ eſt: nam ſignificat ſępe appⱺtio/ſiue ſępe emo/vendo ve per auctionẽ: ſicut dictũ eſt in Liceor: tametſi ſecreto id fieri poſſit: vt apud Curtiũ: Cum habeatis arma licitamini hoſtiũ capita. Pli. lib. vij. Ariſtidis thebani pictoris vnã tabulam cẽtũ talẽtis rex atalus licitatꝰ eſt. Et licitari congredi ⁊ pugnare ſignificat. Cecil. in hymnide. Quin macherã licitari aduerſum eum cępiſtis ſciẽs. Ennꝰ Pars ludicre ſaxa iactãt ⁊ inter ſe licitantᷣ. Feſtꝰ docet eum licitari/qui decipiendo inducit.

Licitator/q̃ crebro licetᷣ/q̃ pro re emẽda /conducẽda ve precium alio maius pollicetᷣ: vel qui pugnando ſępe cõtendit. Qui etiã pro proxoneta ponitᷣ a Cicerone cum inquit: Tollendũ ⁊c̃. Vide in dictione Liceor. Quid eñ eſt aliud proxonetarũ: hoc eſt licitatoꝝ officiũ/q̃ tum emptorẽ/tum vẽditorẽ ⁊ cõtẽdẽdo ⁊ decipiendo inducere: vt ⁊ vẽdat ille: ⁊ hic emat/idqꜫ nõ minus minuẽdi q̃ augendi pretij ratione. Siue igitᷣ in rebus priuatis/ſiue in publicis vendendo /emẽdo locando/cõducendo/contrahẽdoqꜫ licitator interſit: aut ſuo doloſe/aut alterius noie hunc eſſe eundẽ qui proxoneta a grȩcis dicitᷣ/ manifeſtũ eſt. Recte ergo p̃cepit Cicero ne a vẽditore licitatorẽ/nec itẽ ab emptore apponi debere: ſed ipſos potius ſi ad loquendum venerint nõ pluſq̃ ſemel loqui oportere: vt nulli licitatoris mendatio nulli dolo relinquatᷣ locus.

Licet imperſonale/modo ſignificat fas eſt. Cic. Neqꜫ eñ licebat locũ numini cõſecratũ turpi flagitio cõtaminare. Virgil. Qñquidẽ auſonios coniungi fędera teucris haud licitũ: nec veſtra capit diſcordia finem. Dicimus autẽ: Mihi licet eſſe bonũ virũ ⁊ bono viro. Ceſar. Tenuẽ ſectanũ prędã quibus eã licet eſſe fortunatiſſimos. Cic. lib. tuſ. Licuit eñ eſſe ocio themiſtocli. Licuit epaminũde. Mõ ſignificat poſſibile eſt ſiue cõceditᷣ/aut poteſtas datᷣ. Mar. Piſcinã peto nõ licet natare. Cice. li. tuſ. Idqꜫ cũ multis alijs rebus/tum e põtiſicio iure ⁊ ceremonijs ſepulchroruꝫ intelligi licet. Et eſt ornatꝰ dicẽdi modꝰ: non licet mi/

bi per te hinc abire.i.tu non vis ſeu pateris me hinc abire. Luc. ſo lib.vij. Oia maiorũ vertamus hauſta licebit ꝓ eo qđ eſt/ſi licẽtia erit. Modo/ſignificat Facile eſt. Lac.lib.iij. Ipſe ille romanę linguę ſũmus auctor ꝗtũ fallat licet ex illa ſentẽtia puidere. Cice.li.j. offi. Licet eñ ora ipſa cernere iratorũ:aut eoꝝ q̃ aut libidine aut metu cõmoti ſunt/aut voluptate: nimia geſtiũt.i.facile eſt. Modo aduerbiũ concedentis eſt ſicut Eſto. Virgi. Licet ingens ianitor antro ęternũ latrans/exangues terreat vmbras. Modo eſt cõiũctio aduerſatiua/pro ꝗuis.

Licẽtia a licet deducit:ꝗuis in malã partẽ plerũqꝫ capiatur:cũ.ſ.id nobis arrogamus qđ non licet. Libertas ſo cum non deterremur quin ea quę honeſta apte agamus. Vide in dictiõe libertas. Licentior epiſtola/in qua nimis libere ſcribimus. Pli. Licentiore epiſtola narrare conſtitui. Licentiora mãcipia dicũtur nequiora quaſi multa per licẽtiã faciẽtia.

Licenter/aduerbiũ/ſignificat per licentiaꝫ:a quo Gel. formauit cõpoſitũ. Prelicenter/qđ eſt quaſi nimis licenter. Quę verba inquit finxit prelicenter. Et eſt licenter a licens participio.

Licite aduerbiũ a licitis formatũ/ſignificat iuſte.

Licẽtioſus/qui nimis vtitur licentia.

Lictus us. vide in dictione linguo.

Licia/ ſunt fila quibus in telis textrices implicãt ſtamina. Unde Trilicẽ dicim⁹ veſtẽ q̃ ex tribus licijs conſtat. Et teſtiuiliciũ fila de tela decidẽtia. Plau.in caſ. Non ego hoc verbũ expreſſi teſtiuilicio .i. re admodum viliſſima. Licya ę.cum y/regio eſt.

Liciatoriũ/lignũ circa qđ licia inuoluunt. Hieroñ.lib. Reg. Haſtile hoſte ei⁹ erat quaſi liciatoriũ texẽtiũ.

Lichen is.ge.maſ.morbi gen⁹/quem latini Mẽtagrã appellãt:qm̃ a mẽto incipit. Mar. Non vlcus acre puſtulę ve lucẽtes/nec triſte mẽtũ ſordidi ve lichenes

Lictor/q̃ carnificis officio fungebat:miniſter ꝯſulis ꝓcõſulis ⁊ ſimiliũ. Sꝫ duodecim lictores cõſulis erãt: aliorũ ſeni tm̃ portantes virgarũ faſciculos cũ ſecuribus ligatos:magiſtratuſqꝫ p̄ibant:ac quotiens iuſſi erant faſciculos ſoluẽtes:primo virgis cedebãt reum:mox ſecuri feribãt. Liui. Miſſiqꝫ lictores ad ſumendũ ſuppliciũ nudatos virgis cedũt/ſecuriqꝫ feriunt. Hos prim⁹ inſtituit Romulus Dicti a ligãdo lictores:ꝙ virgarum faſces ligatos gerebãt. Gel. Lictor nomẽ verbale/quaſi ligator a ligãdo Tyro. Ciceronis libertus a licio quo cincti erãt/dictos exiſtimat. Licio eñ trãſuerſo q̃ magiſtratibus p̄miniſtrabant/cincti erãt. At Plutar:q̃ſi λειτόσ. litos .i. public⁹ q̃ſi public⁹ miniſter. Et ſic abſqꝫ c ſcribẽdũ eſt.

Lictori⁹ a.um.qđ ad lictorẽ ptinet. Pli. Faſces lictorios ianue ſũmiſit cui ſe oriẽs/occidẽſqꝫ ſũmiſerat.

Lido is.verbũ antiquũ/ſignificat cõfringo/deleo. Cuius cõpoſita ſunt:Collido/illido.

Lien gene.maſ.grece ſplen. Dicit ⁊ lienis in nominatiuo. Cel.lib.iij. Si iecur aut lienis eſt affectus. Hui⁹ magnitudine/intẽperantiã riſus fieri affirmant phyſici. Perſius. Sed ſum petulãti ſplene cachino. Intumeſcit q̃nqꝫ lien: vt cingere hoiem videat. Plau. in cur. Nam quaſi zona liene cinctus ambulo: geminos in vẽtre habere videor filios:nihil metuo niſi medius diſrũpar miſer. Hinc lienoſi/q̃ liene laborant. Qui fiunt: vt inquit Ariſt.lib .iij. de partibus aĩaliũ quotiens excremẽti plus in lienẽ diuertit ꝙ calor ei⁹ viſceris poſſit conficere. Pli.lib.vij. De pyrrho cuius pedis pollex lienoſis medebatur.

Liger eri.nomẽ viri ꝓpriũ:de quo Virgi.lib.x. Dicta volant ligeri/ necnõ ⁊ troius heros. Liger eris.gallię fluuius:q̃ ⁊ ligeris in ntõ dr. Uñ ⁊ ligerim in actõ lectũ eſt. Hic delatus in oceanũ influit maximi curſus ⁊ pari cum Garũna interuallo a pyrene diſtat ⁊ duobus ſtadiorũ milibus vtriuſqꝫ nauigatio eſt.

Ligyes/populi aſiatici qui cum xerxe cõtra grecos militarunt.

Ligo as.quidaꝫ a lino deducunt quaſi lino ago/ꝙ lino omnia ligẽtur:ꝓpter qđ greci λινον vocatũ putant ἀπὸ του λινεω antiquo verbo/qđ eſt teneo:qꝛ lino omnia tenent. Hui⁹ cõpoſita ſunt Alligo/qđ eſt ad aliquid vł iuxta ligo/colligo/circũligo. Pli. Id ſicut in pilo quadratũ ſtupa circũligabant. Deligo/valde vel perfecte ligo. Col.lib.vij. Melius bimus ꝙ anniculus caſtrat:idqꝫ facere vel autumno luna decreſcẽte precipit:vitulũqꝫ ad machinã delegare. Illigo intus ligo. Obligo/circũligo/ preligo/anteligo. Liui. Faſceſqꝫ virgarũ atqꝫ arida ſarmenta preligãtur cornibus boum. Religo/qđ aliq̃n eſt ſoluo/qđ eſt ligatũ ſicut reſero. Aliq̃n habet ſignificationẽ ſimplicis Oui. Nox erat ⁊ querno religant in ſtipite funẽ. Col.lib.iij. Diutiuſqꝫ perennat quę firmis truncorũ ⁊ idoneis locis religata eſt. Aliqñ retro ligo. Cicero lib.j.tuſ. Trahit hectorẽ ad currũ religatũ achilles. Aliq̃n iterũ ligo. Lactã.lib.iiij. Hoc vinculo pietatis obſtricti deo/ac religati ſumus. Subligo:a q̃ ſubligaculum ⁊ habet penul .corre.

Ligamen/ligaculũ /ligamentũ/ligatura /ſignificant id quo aliquid ligatur.

Ligones/ruſtica inſtrumenta ſic dicta ꝙ a radicibus q̃ ſub terra ſunt/ligent. Vel dicti ſunt quaſi legiões:q̃a per latitudinẽ ſub terra facili⁹ legunt. Luc. Vomereqꝫ antiquos curionũ paſſaqꝫ ligones.

Ligellũ/breue domiciliũ ⁊ tuguriolũ Plau. Tu a ligello fuiſti qua exis foras.

Lignũ a legẽdo inquit Var. ꝙ ligna caduca in agris legebant quibus ad focũ vterent. Hinc ligne⁹ a .um. qđ ex ligno eſt: vt Ligneũ ſimulachrũ.

Ligneolus a.um.dimi.a ligneo. Aug.lib.xj.con. Sed nec ego dixerim circuitũ illius ligneolę rotę dieꝫ eſſe nec ideo tempus non eſſe ille dixerit.

Lignarius a.um.quod ad lignũ ptinet: vt faber lignarius qui ligna dolat.

Lignoſus a.um.qđ inſtar ligni durũ eſt.

Lignile pe.pro.dictũ eſt vbi ligna in domo ad cõburẽdum parata ſunt:ſicut fenile vbi eſt vel eſſe ſolet fęnum. Sic Bouile /Equile/ Caprile ⁊ hmõi.

Lignari eſt ad capienda ligna ire. Liui.lib.x. Redeuntibuſqꝫ lignatũ ſe ire hinc.

Lignatores/dicti ſunt milites qui lignatũ vadunt. Idẽ in eodẽ Paucis citra milibus lignatores ei cũ preſidio occurrunt.

Liguſtrũ ſimiliter a lego: quaſi leguſtꝝ arbor: ex cuius ligno teſſerę fiunt aptiſſime.

Liguria/italię regio pro maiore parte montuoſa inter amnes Varrũ ⁊ Macrã ab altero latere habẽs apẽninũ ab altero padũ thuſciã attingẽs: cui⁹ caput ẽ genua:a qua liguſtica ora/⁊ mare liguſticũ. Dicta liguria a ligyſto phaetõtis filio ꝯuerſiõe y in u.

Liguſticũ mare: vt refert Solin⁹ coraliuꝫ procreat:qđ fulminibus reſiſtit.

Ligus uris.ꝫm Priſ.põt eſſe ꝓpriũ nomẽ: ⁊ tũc eſt generis maſ. Et nomẽ gentile: ⁊ ſic eſt cõis. ꝓbus declinat hic ⁊ hęc ligur: ⁊ hic ⁊ hęc ⁊ hoc ligus/ ꝓ incola ligurie. Luc.lib.j. Et nũc tonſe liger/quõdã ꝑ colla decora. Virg.lib.vj. Vane ligur fruſtraqꝫ animis e late ſupbis. Item Aſſuetũqꝫ malis ligurẽ.

Liguſticus a.um.pe.cor.nomẽ poſſeſſiuũ. Iuue. Nam ſi ꝓcubuit qui ſaxa liguſtica portat.

Ligurio is.pe.cor.iui vel ligurij itũ. ſignificat mĺta aui de conſummo ⁊ ſuauiora edulia carpo ⁊ per heluationem p̃rimoniũ voro: licet ꝓdu. Hora. Tractauit calicẽ manib⁹ dũ furta ligurit. Uñ liguritores dicunt guloſi ⁊ voratores edulſorũ dulciorũ q̃ ꝯſumptis ꝺꝫ

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

pibus catillos etiã lingũt ⁊ q̃ bona deuorãt. Eſt etiã ligurire paulatim ⁊ cũ quadã mora atq̃ elegãtia comedere quaſi ſinẽdo vt ꝑ ſe cibus in ſtomachũ liquefiat. Terẽ. in eu. Que cũ amatore ſuo cenãt/ liguriũt. Dictũ ligurire απω του λυγιρου: qꝺ greci ſuaue dicunt: vt inquit Do. ꝑ tranſlationẽ. Cice. D. Bruto ſcribens ad ſupplicationẽ rerũ vſus eſt. Cum q̃dam inq̃t de collegis noſtris agrariã ligurirẽt curationẽ diſturbaui rem: totã q̃ nobis integram reſeruaui. Et ab Auſonio dictũ eſt Inguinũ liguritor.

Ligula pe. cor. dimi. a lingua. vide in dictiõe lingua.

Liliũ/ genus herbe. de qua apud rei ruſtice ſcriptores fit mentio quõ ſeratur.

Lilietũ/ locus in quo liliorũ copia eſt. Palladius. Lilieta canneta ponenda ſunt.

Lilybeũ/ ꝓmontoriũ ſicilie: et vrbs eiuſdẽ nois. Syl. lib. xiiij. Cernit deuexas lilybeũ noie chelas: ſcribit cum diph. Nã greci λιλυβαιον dicunt.

Lima/ inſtrumẽtũ fabrile q̃ ferrũ aut aliq̃d aliud terit.

Limo as. polio ⁊ ſuꝑflua detraho. Hiero. ad Damaſ. Sepe cauſatus ſum excoli nõ poſſem ſermonem niſi quẽ ꝓpria manꝰ limauerit. Aliq̃n limare eſt ꝯiũgere. Plau. Nõ pater tuꝰ vnq̃ cũ illa limabit caput. Huius cõpoſita ſunt Delimo ⁊ elimo q̃ habẽt pe. prod.

Limaculus dimiñ. a limatus. Cice. Volũnio. Opꝰ eſt hoc delimatulo ⁊ polito tuo iudicio.

Limatura/ ſcobs: hoc eſt puluiſculus limãdo detractꝰ.

Limax dicit q̃ exquirit vt aliquid auferat. Plau. in bac. Limaces viri ꝙ atterant ⁊ conſumãt. Et limax teſtudo cochlea terreſtris q̃ ⁊ limaca a limo dicit: in quo per hyemẽ deliteſcit ⁊ viuit vere prodiens. Col. lib. x. Implicitꝰ conche limax hirſutaq̃ campe.

Limus/ genus veſtis ab vmbilico ad pedes. Virg. lib. xij. Velati limo ⁊ verbena tpa vincti. Et limus letamen eſt ſeu cenũ illud molliꝰ qꝺ ab aquis deferri ſolet. Unde limoſus a. um. Virgi. Limoſoq̃ lacu per noctẽ obſcurus in vlua delitui. Hinc illimis ⁊ hoc illime pe. pro. qꝺ eſt ſine limo defecatũ ſincerũ. Sidonius ad heroniũ. Nuſq̃ aqueductuũ liquor integer vel ciſterna defecabilis/ vel fons irriguus/ vel puteꝰ illimis. Hinc ⁊ Oblimo: de quo alibi.

Limus a. um. obliquus. i. tranſuerſus/ obtortus qꝺ ⁊ limis tertie declinatiõis dicit. Unde qui oblique aſpicit limis oculis ſpectare dicit. Ter. in eu. Ego limis ſpecto ſic ꝑ flabellũ clanculũ. Do. Põt eſſe noiatiui caſus: vt ſit limis ſpecto vel ablatiui puralis ⁊ deeſt oculis. Cum igit diſſimulant ſe hoĩes videre qꝺ vident/ ⁊ non recta facie/ ſed tranſuerſa intuentur: limi dicuntur aſpicere.

Limẽ ꝺr qꝺ ex tranſuerſo in ianua eſt a limo obliquo/ ꝙ ingrediẽtibꝰ exeũtibuſq̃ tranſuerſum ſit: vt eſt apud Do. Feſtũq̃. Nec ſolũ inferiorẽ partẽ ſignificat que ſub pedibus calcari ſolet in ingreſſu/ ſed etiã ſuperiorem. Iuue. Pendẽtia liquit vela domus ⁊ adhuc virides in limine lauros. Neuius ꝟo limen ſuperũ et inferũ dixit. Exime limẽ ſuperũ qꝺ mihi miſero ſepe confregit caput. Inferũ quoq̃ vbi ego omnis defregi digitos. Limẽ ſuperũ ſuꝑliminare etiã vocatur: a grecis hyperthyron. Ponit interdum pro ingreſſu. Virgi. Limen erat ceceq̃ fores ⁊ peruius vſus. Interdũ pro interiore parte domus. Idẽ penetrant aulas ⁊ limina regũ. Interdũ pro loco ſtandi. Idẽ: Corripiunt ſpacio audito limenq̃ relinquunt. Interdũ pro principio: vt in limine vite extinctꝰ eſt. Interdũ pro amicicia: vt teſtat Ser. enarrans illud de Turno. Se limine pelli. Iuue. Limine ſubmoueor. i. repellor ab amicicia. A limẽ fit Elimio as. Liminare. Poſtliminiũ liminaris ⁊ hoc liminare quoad limen pertinet: vt lapis liminaris qui eſt in domus ingreſſu. Aug. ad Hiero. poſuit pro principio. Non hoc codex ipſe vt aſſolet in liminari pagina pretendebat: id eſt in principio ſeu ingreſſu libri. hinc ſuꝑliminare.

Limes itis/ modo tranſuerſam viã ſignificat/ modo terminũ. Col. li. i. Semitas nouoſq̃ limites in agro fieri nõ patiat. In agris limites duo maximi ſunt: Cardo ⁊ Decumanus. Limes decumanus eſt qui ab oriente in occidentẽ ſpectat, Cardo a meridie ad ſeptentrionem. Reliqui limites anguſtiores: diſtantq̃ int ſeſe paribus interuallis.

Limito as. pe. cor. ⁊ limitor ſignificat termino ſeu reſtringo/ ſic a ſemitis Semito as. ⁊ ſemitor. Vñ limitatus ager ꝺr in cẽturias diuiſus. Pli. lib. xvij. Aut ſi maior modus ſit totidẽ pedũ cardinẽ quo decumano limitari. Semꝑ ꝟo quintãnis ſemitari: hoc eſt in quinto quoq̃ palo ſingule iugo pagine includũt. Cice. Appio pul. De tua ꝓlixa beneficaq̃ natura limitabit aliquid poſterior annus ꝓpter quãdã triſticiã.

Limentinus putabat deus q̃ liminibus ꝑeſſet.

Limbus muliebre veſtimentũ erat purpurã in imo cõſutã habẽs ſeu qꝺlibet aliud ornamentũ veſtiũ extremitatẽ ambiens. Virgi. Sidoniã picto clamydẽ circũdata limbo. Huiꝰ dimi. eſt limbulꝰ a quo limbellꝰ.

Limborarius qui limbum veſtem conſuit. Plau. Textores limborarij.

Linus/ nomen viri propriũ: ex mercurio ſeu vt quidam putant ex apolline ⁊ vrania geniti: alter philoſophus thebalius/ Iunior. Eſt etiã linus ſpecies hymni Suidas autẽ λινοσ χαλκιδευσ απολλωνοσ και τερψιχορησ οι δε αμφιμαρου και ουρανιασ. λεγεται δε πρωτοσ ουτοσ απο φοινικεσ γραμματα εισ ελληνασ αγαγειν γενεσθαι δε και ηρακλεωσ διδασκαλοσ γραμματων και τησ λυρικησ μουσησ πρωτοσ γενεσθαι ηγεμων.

Linũ απο του λινεο antiquo verbo qꝺ eſt teneo: q2 lino omnia tenẽtur. Hinc lineus a. um: quod ex lino eſt vt veſtis linea.

Linarius/ qui lini artem exercet: a grecis λινοπλοκισ. linoplocis.

Linamentũ/ philum quod ex lino voluendo trahitur. Pli. Delphini linamenta accenſa excitãt vulue ſtrãgulatu oppreſſas.

Linteum/ pannus lineus ⁊ ſudariũ quo in balneis vtimur. Mar. Non tam ſepe teret lintea fullo tibi. Itẽ lintea ſunt vela quibus vtuntur naute. Virgi. Certũ eſt dare lintea retro. Itẽ lintea que ſũt idonea ad ſpectantiũ vmbracula. Unde legimus: Ceſarem totum forum linteis adumbraſſe. Itẽ lintea linei amictus. Inde linteatus linteis indutus: id eſt lineis veſtibus quali habitu fertur fuiſſe. Appollonius philoſophꝰs quoniã hmõi habitus videbat mũdior q̃ qui ab animalibus deglubebat. Sidonius ad leonẽ: Cupidũ ſcientie contẽnentẽ pecunie: inter epulas abſtemiũ inter purpuratos linteatus.

Linteolũ diminutiuũ. Pli. pro petia pãni linei vulneribus in linteolis imponitur. ſ. amurca.

Lintearius/ qui lintea vendit.

Linteones/ qui texunt linteamina ꝓ conficiendis veſtibus: vt docet Ser. lib. vij. en. Firmicus lib. ij. math. ſcribit venerẽ in quadrupedibus occurrẽtẽ facere linteones/ aut plumarios atq̃ colorũ tinctores.

Linea e. proprie ſignificat filum illud quo fabri materiarũ vtuntur ad ſignãdam materiã ꝙ ex lino fiat. Et quoniã ab hac ſi rubrica vel alio colore intincta fuerit figura deſignat longa ſine latitudine atq̃ altitudine: ea quoq̃ figura linea vocatur. Item ea que nõ colore: ſed animo imaginantur geometre linee vocantur. Et linea dicitur filum omne ex lino et quicũq̃ tenuis funiculus. Col. Ligato pede longa linea gallina cuſtoditur. Pli. Murene deuorant hamũ: admo-

aentqꝫ dentibus lineas:atqꝫ ita erodunt. Idem. Ste
mata vero lineis diſcurrebāt ad imagines pictas. Et
linea dicitur que eſt in ſuperficie. Nam ſupficies ex li
neis eſt vt punctum:quod eſt principiū in geometria
Dicitur autem punctū qđ diuidi non pōt. Linea que
ab vno puncto ad aliud deducitur.

Linearis ⁊ hoc liniare:qđ ad lineā pertinet. Vñ linea/
ris pictura vocata eſt lineis circa vmbram hominis
deductis. Primi hanc picturam exercuerunt Ardi/
ces corinthius ⁊ Telephanes ſicyonius ſine vllo co
lore ſpargentes tñ lineas intus:vnde ⁊ latini linearē
picturam graphidē appellauerūt.

Lineamētū a linea:⁊ ipſa extremitas ⁊ quaſi linea que/
dam corporis per quā hominis forma dignoſcitur a
lineari pictura tracta in qua per ſolas lineas effigies
hominis cognoſcebat. Iuſti.li.j. Lineamētoꝝ eq̄li/
tas matri ⁊ filio ꝑſimilis. Pli. Nec q̄ ſuccederet ope
ri ad preſcripta lineamenta inuentus eſt.

Lino is:⁊ linio is:et lenio is:diuerſa ſunt. Nam linio ⁊
lenio quarte cōiugationis ſunt. Linio tertie. Et lino
linioqꝫ habent pe.cor.lenio ꝓ. Virg. Seruataqꝫ mel
la theſauris relines Sedulius. Illiniens hominē ve
teri de ſemine ſupplet. Eſt autem linire craſſe aliquid
aliquo inſtrumento ſupinducere. Col.lib.vij. Sed il/
lius ſanat noxa fibula ahena ſi locum leſum cōpun/
gas cretaqꝫ cynonia ⁊ aceto linas. Aliqñ etiam non
craſſe:ſed leniter aliquid inducere ⁊ quaſi lineā duce/
re. Vnde interlinire dicimus ſupinducto attramen/
to aut alio liquore ſcripturam aliquaꝫ picturā ve de/
ſtruere. Sic littere dicunt interlite: ⁊ talis inductio
Linitura dicit. Aliqñ obturare. Virg.li.iiij.Ge. Neqꝫ
ille ne quicqꝫ in tectis certatim tenuia cera ſpiramen
ta linūt: vt etiā a cōtraria ſignificatiōe eius cōpoſitū
ſimul Relino indicat:vt apud eūdē. Seruataqꝫ mel
la theſauris relines. habet hoc verbū lino tria ꝑteri/
ta lini liui ⁊ leui. De primo Quintil.in declamatione
Ceci. Et ne q̄d ſceleri ipio deeſſet mariti tui cruore pa
rietē liniſti. De ſcđo Col.li.vlti. Multi cū ſemel no/
ua dolia vel ſeria craſſa gūmi liuerūt:vna in ꝑpetuuꝫ
gūmitione eſſe contēti ſūt. De tertio Cato de re ruſ.
Poſtea dolium calefacito minus:qui ſi picare velis
tepeat ſatis eſt lignis lenibꝰ facito calefcat. Vbi tēpe
rate tepebit: cuminū indito:poſtea linito. Si recte le
ueris in doliū quinquagenarū pedum quattuor ſatis
erit. Supinū vnū tantū habet litū. Vñ litus a um: ꝓ
obturato maculato inſperſo. Virgi.lib.iiij.Ge. Elu/
cent alie ⁊ fulgore coruſcāt ardētes auro ⁊ paribus li
ta corꝑa guttis.i.inſperſa ſeu diſtincta. Quale eſt il/
lud Hiero.ad Saluinā. Tu vero que in tumulo mari/
ti ſepeliſti omnes pariter voluptates q̄ litā purpuriſ/
ſo ⁊ ceruſa faciē ſuꝑ feretrū eius lachrymis diluiſti.
Eius cōpoſita ſunt Adlino ad aliq̄d lino. Pli. Sunt
qui leporino coagulo mel addāt ⁊ hoc ſepe adlinant
dentē. Palladiꝰ. Si ſtercus ꝓmogeniti vituli adlina
mus oribꝰ vaſculoꝝ. Collino. Gel. Poſtea tabulas
cera colleuiſſe circūlino. Ci.li.j.tuſ. Condiūt egyptij
mortuos ⁊ eos ſeruant domi:ꝑſe etiā cera circūlitos
condiūt vt q̄ maxime ꝑmaneāt diuturna corꝑa. Deli
no: Illino:interlino:oblino. Vide alibi. Elino extrali
no fedo. Lucil.lib.vj. Si hec veſtimenta eleuit luto.
Perlino valde lino. Col.lib.viij. Hoc vlcera lauā/
tur aceto:⁊ tūc pice liquida cū adipe ſuilla perlinunt
Relino qđ obturatū erat aperio. Terē.in heau. Re/
leui oīa dolia oēs ſerias. Sublino mediocriter fedo
illudo:⁊ pro ridiculo habeo. Plau.in epi. Senex ti/
bi os ſublitū eſt plane ⁊ ꝓbe.i.deriſus es. Et in capt.
Quanto in pectore hanc meā magis rē voluto tanto
mihi egritudo auctior eſt aīo ad illū modū ſublitum
eſſe os mihi.i.ſubſtercoratū vel maculatū.

Linio is iui itum:proprie ſignificat vngo vel frico: aut
quid ſimile qđ digito aut aliquo inſtrumēto alicui rei
ſuperinducit fricatur vel imprimitur:ſed tenuiter nō
craſſe. Col.lib.viij. Fere autē per eſtatem ſic muſcis
aures canum exulcerantur ſepe vt totas amittant.
Quod ne fiat amaris nucibus contritis liniēde ſunt.
Hieronymus in tob. Statimqꝫ linies ſuper oculos
eius ex felle iſto piſcis. Fateor tamen adeo interduꝫ
hec duo verba lino ⁊ lineo in ſignificatione ꝓpinqua
eſſe: vt vix diſcerni poſſint. A linio componit Circū/
linio. Lactā.lib.v. Circūliniat modo poculū celeſti
melle ſapientie:vt poſſint ab imprudentibus amara
remedia ſine offenſione potari.

Lingones ſunt populi Gallie ſupra heluetios ⁊ ſequa
nos in occaſum vergentes.

Linternus Campanie fluuius haud longe a vulturno
fluuio et oppido.

Lingo is:xi ctū. Lingere eſt aliquid lingua molliter tan
gere. Plautꝰ in Caſi. Hel mihi videor lingere hinc
linguam quidam deduci voluerunt. Rurſus lingere
dicimus dum aliquid in ore tenentes guttatim id de
fluere in ſtomachū ſinimus. Que res linctus dicitur
Que vero in hunc vſum fiunt eclegmata grece dicunt
Pli. Telicos gēma eſt q̄ olee nucleo ſilis videt ⁊ lin/
gentiū calculos frangit. Idem. Multi tuſſim veterē
linctu ſalis diſcuſſere. Idem. E ſemine lini fiunt Ecle
gmata. Hinc fit compoſitū Elingo qđ eſt extra lingo
Plau.in cur. Hic hodie apud me nunqꝫ elinges ſalē

Lingua a ligando dicta eſt ꝙ liget cibū. Nam cibos vi
ſua cōglobat ac deprimit in ventrēqꝫ tranſmittit: ſeu
ꝙ ipſa dentiū ſeptis quaſi muro vallata ac ligata ſit.
Eſt ⁊ lingua minor que ⁊ ſublinguium a quibuſdam
dicitur operculū cartilaginoſum:qđ phyſtulam ſpiri/
talem in gutture claudit cū phyſtula cibali cibus de/
fertur. Hec cū ridemus attollitur: quia riſus oīa con
cutit. Quapropter periculoſum eſt ne nos riſus in/
uadat cum deglutimus. Hoc enim operculū natura
inſtituit ne quid eſculenti potulenti ve ad pulmonem
feratur. Qđ ſi accideret niſi reijceretur hominē ſtran
gularet. Accipit quandoqꝫ lingua pro differētia ſer/
monū. Vnde dicimus linguā latinā: linguam grecā:
vt eſt apud actus apoſtolicos. Audiuimꝰ eos loquē/
tes noſtris linguis magnalia dei. Quinetiam in vna
lingua ſermonis diuerſitas lingua dicit: vt in greca
lingua eſt. Attica:dorica:ionica lingua. Scribit ſtra/
bo trecētas nationes q̄ diſſimilibus linguis vterent
deſcendiſſe in dioſcuriadē vrbē colchoꝝ clariſſimā.

Linguarum diuerſitas inquit Auguſtinus lib.xix.de ci
uitate dei:hominē alienat ab homine. Nam ſi duo ſi
bimet inuicem fiant obuiam neqꝫ preterire: ſed ſimul
eſſe aliqua neceſſitate cogantur:quoruꝫ neuter nouit
linguam alterius:facilius ſibi animalia muta etiam
diuerſi generis q̄ homines ſociātur. Rurſus lingua
appellatur genus promontorij nō excellētis:ſed mol
liter in planū deuexi. Similiter inſtrumentū planum
⁊ oblongum in ſpeciem lingue factum lingua dicit:
quale eſt illud quo vtuntur Aromatarij ad extrahen/
da e vaſis vnguenta. Cuius diminutiuū ſm Priſcia
num eſt lingula:eiuſdem ſignificationis: ⁊ per conciſi
onem. Ligula Feſtus. Ligula ꝑ diminutione mdicta
alias a ſimilitudine exerte lingue: vt in calceis:alias
inſerte:id eſt intra dentes coercite: vt in tibijs:pro ea
que calceorū eſt. Mar. Non extrema ſedet linia lin/
gula plāta. Iuuenalis abiecit n et li corripit. Et ligu/
lam dimittere ſolicitus: ne tota ſalutatrix iam turba
peregerit orbem. Mar. Quis me ligulaꝫ dicāt equi
teſqꝫ patreſqꝫ. Dicor ab indoctis lingula grāmaticis
Pro ea que inſtar lingue facta eſt. Plinius. Cera pu
nica fit hoc modo. Ventilat ſub dio ſepius cera ful/
ua deinde feruet in aqua marina ex alto petita addi/
to nitro. Inde ligulis eligūt florem. Columella. Li/

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

gulam vocat inſtrumentũ ad purganduȝ e vaſe ſpumã. Deinde inquit vbi linquatum mel in ſubiectum alutũ defluxit transfert in vaſa fictilia: q̄ paucis ante diebus aperta ſunt: dũ muſteus fructus efferueſcat: hiſq; ſepius ligula purgãdus. Pli. Sunt qui cõmitialibus morbis dandũ putant luna: quarta ſexta ſeptima lingue menſura.i.cochlearis. Veteres etiam gladiolũ oblongũ in ſpeciem lingue factũ ligulã vocitauere. Lingua iteȝ vt Plinius teſtatur: herba eſt q̄ circa fontes naſcitur cuius radix cõbuſta ⁊ trita alopecias emẽdat. Siliter lingua bubula genus herbe quã greci bugloſſon dicunt boum lingue ſimilis. Lingua canina alia herba que cynogloſſos vocat̃ a grecis Lingua petrea genus lapilli qđ inter gẽmas connumerat̃. A lingua fiunt Elinguis ſine lingua et qui loqui nõ poteſt etiã ſi linguam habeat. Elinguo as. Bilinguis trilinguis ⁊ huiuſmodi.

Linguax ſiue lingulax lingulaca ve verboſus multũ loquens: qui nimiũ ⁊ ſtulte loquit̃. Gel. lib. j. Hoc genus hominis in verba prouectos locutuleios ⁊ blaterones ⁊ linguaces dixerunt.

Lingulaca mulier multiloqua. Plau. in Caſ. Lingulaca eſt nam nunq̃ȝ tacet. Accipitur quandoq; pro muliere auguratrice. Quandoq; pro piſce qui ſolea aut ei ſimilis a nõnullis creditur. De quo apud Varronem ⁊ Plautum.

Linquo linquis liqui lictũ ſm Priſ. ſignificat relinquo dimitto: habetq; li. ſyllabã indifferentem in preterito Virgi. Nec tamen indecorem tua te regina reliqui. Idem. Namq; ſua patriã liquerat tellure ſepultam. Huius cõpoſitũ eſt Delinquo. Aſcẽ. Errat cũ neſtore Ceſarienſi male citante. Virgi. Enei. iiij. vbi legit̃. Nanq; ſuã patria antiqua cinis ater habebat.

Lipara penultima correpta Inſula ex eoliis a liparo rege: Auſonis regis filio cui ſucceſſit eolus. Hiero. Que e lipara ſiciliam nauigant ſiniſtra eſt. Hinc lipareus liparea lipareum.

Liparus Auſonis regis filius: a quo lipara denominata eſt inſula.

Liparis Cilicie fluuius ἀπὸ τοῦ λιπαροῦ q̃m ſcribit Victr. natãtes in hoc flumine: aut ſe lauãtes nõ aliter vngi ab ipſa aqua q̃ȝ ſi oleo aut adipe lauarent̃.

Lipſana pe. cor. tantũ pluraliter declinatuȝ nomen eſt quo apud nos reliquie ſignificant̃.

Lippus qui oculos habet lachrymãtes cũ putredo ab his defluat. Lippitudo ipſum vitiũ. Cor. Celſus. Si frons prurit lippitudinis metus eſt.

Lippio is iui itum lippus fio: hoc eſt marcorẽ in oculis contraho. Pli. lib. xxviij. Oculorũ vitia fieri negant nec lippire eos qui cũ pedes lauãt aqua inde ter oculos tangant. Plau. in Cur. ad fauces tranſtulit. Proſpicio parũ os amarũ habeo: dentes plenos: lippiũt fauces fame: ita cibi vacuitate venio laſſis lactibus.

Liquentia fluuius gallie ciſalpine ſeu venetie: poſt Taruiſinum agrũ. Oriturq; in opiterginis ⁊ in mari adriaticum cadit.

Liquidus a um: penulti. cor. molle fluxum. Virgi. Aut cum liquentia mella ſtipant. Aliquãdo ponitur ꝓ puro. Idem. li. iiij. Dulcia mella premes nec tantũ dulcia q̃ȝtum et liquida: id eſt defecata et ſine ſordibus. Aliquando pro proſpero. Plau. in pſeu. Ab ſiniſtra auſpicio liquido atq; ex ſententia confidẽtia eſt inimicos meos me poſſe ꝑdere. Hinc fit aduerbiũ Liquido: qđ ſignificat pure ⁊ manifeſte. Terẽtius in And. Vt liquido poſſim iurare. Dicimus etiaȝ ad liquidũ quod eſt manifeſte.

Liquido as: aperio manifeſto.

Liquo as li. ſyllaba cor. ſignificat liquidũ facio cũ ſcilicet aurum vel plumbum diſſoluitur. Lu. lib. vij. Erepraq; tela liquauit. Huius paſſiuum liquor. Compoſita ſunt Eliquo: qđ eſt extra ſeu valde liquo. Lactã. libro. ij. Vnde autẽ vel quomodo deus hec duo principalia ignem ⁊ aquam vel accenderit vel eliquauerit ſolus poteſt ſcire qui fecit. Aug. lib. ix. confeſſio. per tranſlationẽ dixit. Voces igitur interluebant auribus meis ⁊ eliquebat̃ tua in cor meuȝ. Reliq̃ idem qđ liquo. Vñ legimus de ſctis Primo ⁊ Feliciano ꝙ iuſſerit p̄ſes reliquari plũbũ ⁊ bulliẽs in ora fundi.

Liquatũ ſiue liquamen: pinguitudo animalis ad ignẽ liquefacta ⁊ in vſuȝ coquinariũ ſeruata ad cõdiẽdos cibos. Licet ⁊ de aliis dici poſſit: que non comedunt̃ vt eſt apud Colu. lib. viij. Succus excolati lupini veteris vini fex ⁊ amurca pari menſura miſcentur: coq; liquamine tonſa ouis imbuitur.

Liquaſco is: liquidus fio.

Liqueo liques liquiui: li. ſyllaba correpta. Eſt autem liquere liquidum ſeu molle eſſe qđ inſtar olei diſcurrit. Hiero. in Leui. Omne liquens qđ bibit̃ de vniuerſo vaſe imundũ erit. Hinc liqueſco liquidus fio. Perſi⁹ Tot tibi cũ inflãmas iunicũ omẽta liqueſcãt. Virgi. Limus vt hec dureſcit ⁊ hic vt cera liqueſcit. Huius cõpoſita ſunt Colliqueo: a q̃ colliqueſco. Deliqueo a quo Delique ſco qđ eſt in totũ reſoluo. Oui. lib. vij. me. Protinus imbutũ celeſti nectare corpus: Deliq̃uit ſtagnũq; ſuo de nomine fecit.

Liquet impſonale: ſignificat Conſtans manifeſtũ ⁊ certum eſt: q̃m que reſoluuntur certa conſtantia ⁊ manifeſta fiunt. Terẽ. in Eu. Illum liquet nihil deierare his menſibus ſex nõ vidiſſe proximis.

Liquefacio: a quo liquefio eiuſdẽ cum liqueſco ſignificationis. A liquefacio compoſituȝ. Illiquefio qđ eſt valde ſeu intus liquefio. Cice. lib. iiij. Tuſ. Que ſunt omnes vnius generis ad perfundendũ animũ tanq̃ȝ illiquefacte voluptates.

Liquor is: liqui reſoluor defluo ſtillo. Cuius paſſiuum eſt liquor liqueris: quorũ li. ſyllaba ꝓducitur. Virgi. Vere nouo gelidas canis cũ montibus humor Liq̃tur. i. paulatim diſſoluitur. Idem. li. iij. Nam que prima ſolo ruptis radicibus arbos vellitur huic atro liquũtur ſanguine gutte: id eſt defluunt. Luc. libro. ix. Liquitur ⁊ nigra diſtillant inguina tabe. Hinc etiaȝ fit liqueſco liqueſcis prima pro. Ouidius libro. j. de pon. Sic mea perpetuis liqueſcũt pectora curis. A liquo fit compoſitũ. Col. liquo. Varro. Quod aurũ cũ colliquiſſet in forma fuit infuſum.

Lira prima ſyllaba producta: ſulcum ſignificat. Col. li. ij. lyras ruſtici vocant eaſdem porcas cum ſic aratũȝ eſt vt inter duos latius diſtãtis ſulcos medius cumulus ſiccam ſedem frumentis prebeat. Hinc lyrare: a quo delirare ⁊ delirus. Deliramentũ. Lirare dicunt̃ agricole cum crate dentata vel tabula aratro annexe operiunt ſemina. Primo eñ aratur terra: qđ dicitur proſcindere: Deinde ſecunda aratione excitate grandiores glebe frãguntur quod vocant effringere. Tertia aratione iacto ſemine boues lirare dicũtur: qui tabellis et vomere ſimul et ſatum frumentũ operiũt in porcis et ſulcant in foſſas quo pluuia aqua dilabatur Hinc delirare aliquem dicimus cum non recto ſulco tegendo ſemen incedit: deinde per metaphoram ad inſaniam hoc vocabulũ tranſlatum eſt. Vnde ⁊ deliri inſani dicuntur: ⁊ delirare inſanire. Hora. in epiſtolis. Quicquid delirant reges plectunt̃ achiui. Deliramentũ ipſa deliratio. Quidam tamẽ delirare a greco trahunt. Nam ληρειν ineptire eſt. Noſtri etiaȝ liras gerras et nugas vocitauere. Plaut⁹. Nam tue blanditie mihi ſunt qđ dici ſolet gerre germane edepol lire. Lyra p y. aliud ſignificat.

Liro liras: liras facio. Col. Lirant̃ iugera duo opa vna

Liratim aduerbium per liras. Colu. Eeq; cum ſint liratim ſeri debent.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Liris fluuius campanię ortus in Apennino ⁊ minturnas pręterlabens. Mar. Ceruleus mons liris amat quē ſylua marice protegit. Uirg. Et vmbroſę liris ꝑ regna maricę.

Lis: controuerſia a limite id eſt termino dicta: ꝙ primę inter homines lites de limitibus fuerunt.

Litigo as: pe. cor. quaſi litem ago: diſcepto contendo. Mar. Ah miſer et demens viginti litigat annos. Quiſꝗ̄: cui vinci gargalianę licet. Plau. ī rud. Qua de re nūc litigatis inter vos? Litigiū litis actio. Idē in Caſ. Nā ego q̄d cōtrahere cupio litigij inter eos? Litigioſum dr̄ de q̄ lis eſt. Litigioſus qui frequēs in litibus verſat̄. Litigator ⁊ litigatrix q̄ ⁊ quę litigat.

Lithos grece: lapis latine dicitur.

Lithagirium: ſpuma argenti: quaſi ꝙ ſit in lapidē compacta argenteum.

Lithocolla: glutinū quo lapides coniungunt̄. Fit enim ex lapide pario aut marmore cū taurino glutino.

Lithoglyphus pe. cor. ſculptor lapidum.

Lithotomia: penultima producta lapidicina lithotomus architectus.

Lithologema penultima producta: lithogematis strues lapidum.

Lithoſtratos pe. produ. maſ. generis: ⁊ hoc lithoſtratum dictio compoſita ex λιθοσ lapis ⁊ σρωτοσ ſtratus appellatur locus lapidibus ſtratus ſi verbuꝫ grecum proprie interpretari volumus. Ueruꝫ lithoſtrata ex paruulis cruſtis conſtabant: quibus ſolum pauimenti incruſtabat̄. Unde legimus in euangelio Ioānis. Et ſedit pro tribunali in loco qui dicit̄ lithoſtrotos. Uar. li. iij. de re ruſt. Cū villam haberes opę tectorio atꝗ inteſtino ac pauimētis nobilibus lithoſtrotis ſpectāda. Hoc a noſtris dicit̄ Sectile.

Lithiaſis morbus calcularis.

Littera ꝗuis ſm̄ ſuam analogiam per ſimplex t. ſcribi debeat: tamen quia prima ſyllaba eius producitur ꝑ duplex tt. ſcribi ſolet. Dicta littera quaſi legittera eo ꝙ legenti prebeat iter: vel ꝙ in legendo iteretur: vt inquit Ser. Uel a lituris: ꝙ ſcripta deleri poſſit: quia plerūꝗ in ceratis tabulis antiqui ſcribere ſolebant ⁊ inde delebant. Uel a lino is: quod in ſcribendo illinitur: id eſt leniter inducitur atramentum. Uel a linea quoniam grece γραμμη linea dicitur et inde grāma littera et grāmatica litteratura. Et litterę quę notę quoꝗ appellantur ex lineis conſtant. Et ſignificat principaliter litteras indiuiduas: vt a. b. c. Sicꝗ diffinitur ꝙ ſit minima pars vocis compoſitę ex litteris quę ſcribi poteſt indiuidua. Huic accidit nomen ſcꝫ quo appellatur: figura qua pingitur: et poteſtas qua valet. Aliquando littera capitur pro ſcribentis manu. Cice. ad Atticum. Nam alexidis manū amabam ꝙ tam prope accedebat ad ſimilitudinem tuę litterę Plurali numero litterę epiſtolā deſignant: niſi apud poetas: apud quos legitur littera pro epiſtola. Ouidius. Quā legis ab rapta briſeide littera venit. Uocantur preterea litterę diſciplinę que litterarum monumentis continentur: vnde dare litteris operam dicimus: hoc eſt incumbere artibus quę ſcriptę ſunt. A littera fit diminutiuū litterula: quod Hieronym⁹ poſuit pro breui epiſtola cum inquit. Munuſcula oīa ⁊ ſuſpectas litterulas vobis interdico ſub anathemate. Litteratus qui litteris preditus eſt. Cuius contrarium eſt Illitteratus pro rudi ⁊ indocto. Litteratulus diminutiuū eſt. Hierony. contra Rufi. Uideris tibi litteratulus et rabbi.

Litteroſus idem quod litteratus. Caſius. Homo litteroſus mere.

Litterarius litteraria litterariū: quod ad litterā vel ad lr̄as ꝑtinet. Uñ dicit̄ ludus litterarius.

Litterator qui litteras noſcit vel docet.

Litteratura: ars quę de litteris tractat: vt eſt grāmatica. Aug. li. viij. confeſ. Imperatoris Iuliani temporibus lege data prohibiti ſunt chriſtiani docere litteraturam ⁊ oratoriam.

Litus a um participiū a lino. Uide in dictione Lino.

Littus per duplex tt. terra quę ab aqua tangitur: vel ꝙ alluitur: vel ꝙ aqua ad id alludat: vel ꝙ ibi aqua eliditur ſeu ꝙ fluctibus oblimatur. Et proprie de mari dicitur: ripa de fluminibus. Ouidi⁹ Campoꝗ recepti. Liberioris aquę pro ripis littora pulſant. Sueto. in Nero. Diſpoſitę per littora ⁊ ripas diuerſorię tabernę. Quandoꝗ etiā littus dicit̄ de fluminibus. Uirg. in diris. Littora quę dulcis auras diffunditis agris. cū de Mincio loqueret̄. Sumitur interdū pro terra mari vicina. Idem. Cui littus arandū ⁊c. Interdū pro ſpacio circa aram: a litando: quia ibi litabant̄ hoſtię. Nam ſicut docet Dona. Nauigantes eundo et redeūdo in littore ſacrificabant propter quod ⁊ vſus obtinuit vt duplici tt. ſcribatur cum lito primā corripiat. Cicero tñ in topi. a ledo deducere videt̄. Quod cū primā producat: vnico t. ſcribenduꝫ erit. A littus fiunt littoreus a um: ⁊ littoralis adiectiuum vt arena littorea: ⁊ plaga littoralis.

Lito as: ſacrificio facto deos placo: votūꝗ impetro. Sue. in Cęſa. Deinde pluribus hoſtijs cęſis cum litare non poſſet introijt curiā. Huius cōpoſitū eſt perlito quod eſt perfecte lito. Gel. Si he res diuinę factę riteꝗ perlitatę eſſent: haruſpices dixerunt omnia ex ſententia proceſſurum eſſe.

Litura re. ſuperinductio: ⁊ complanatio: a lino linis vt fit cum ſuperinducto atramento alio ve liquore ſcripturam vel picturam deſtruimus.

Lituro as. pe. producta cancello: expungo. Sidonius apol. Tunc vel certius te probaſſe reliqua gaudebo ſi lituraſſe aliqua cognouero.

Lituus baculus incuruus: quo ſedentes augures auibus tēpla deſignabant. Gel. Lituus eſt virga breuis in parte qua robuſtior eſt incurua. Dicitur interdum regale ſceptrum: hoc eſt ille romuli baculus qui poſt romulum a litibus dirimendis in medio incendio integer manſit vt apud Uale. maximum. Nihil in eo pręter lituū romuli integrū repertum eſt. Et Plutar. in Romulo. Lituus cōſeruatus eſt in palatino collę: vſꝗ ad Celtarū tempora a quibus capta vrbs incenſa fuit. Sed poſtea expulſis a Camillo hoſtib⁹ inter altiſſimas fauillas illeſus cum omnia ignis conſumpſiſſet inuētus eſt. Feſtus ſcribit lituū eſſe gen⁹ buccinę curuę vnde vox gracilior exiret: q̄ q̄ cecinerit liticē dr̄ Uir. li. vj. Et lituo pugnas iſignis obibat ⁊ haſta

Liticen penul. correpta qui lituo canit.

Liuius nomen hiſtorici patauini qui res romanas miro artificio luculentoꝗ ſermone perſcripſit. De hoc Hiero. ad Paulinū Ad Titū Liuiū lacteo eloquētię fōte manātē de vltimis hiſpanię galliarūꝗ finib⁹ quoſdam veniſſe nobiles legimus. Et quos ad contēplationem ſui roma non traxerat: vnius homis fama perduxit. Habuit illa ętas inauditū oībus ſeculis celebrandūꝗ miraculum vt tantā vrbem ingreſſi: aliud extra vrbem quererent. Fuit et alius Liuius poeta. Comicus cognominatus Andronicus. De quo Diome. Conſtat inquit apud Romanos: Primū latino ſermone comędiam Liuium Androicum ſcripſiſſe. Gel. libro. xvj. Prim⁹ omniū. T. liui. poeta fabulas docere Romę cępit poſt Sophoclis et Erupidis mortem annis plus fere. C. er. lx.

Liuor veſtigiū ⁊ nota quę fit ex flagello. Unde in eccleſiaſtico legimus ꝙ flagelli plaga liuorem facit. Aliquando ſignificat colorem nigriorem. Uar. Sic paulatim liuor in candorē vertitur: ⁊ omnis macies e corpore abſcedit. Et quoniā talis eſt color inuidoꝝ ideo

liuoꝛ accipitur pꝛo inuidia. Luc. Liuoꝛ edax tibi cuncta negat. Claudia. libꝛo. iiij. Rabiem liuoꝛis acerbi Nulla poteſt placare quies.

Liuidus pꝛopꝛie dicitur qui ex percuſſu carnem nigraʒ habet fluxione cruoꝛis ad eum locum quo percuſſus eſt. Plinius. Taplie ſuccus ſuggilatis ac liuidis pꝛodeſt. Hinc liuidus pꝛo nigro. Uirg. Quid ve petunt anime vel quo diſcrimine ripas: He linquunt: ille remis vada liuida verrunt. Quoniam vero qui inuidia laboꝛāt exedentes ſe doloꝛe hūc coloꝛē contrahunt: Liuidus ſepe pꝛo inuido ponitur. Mar. Omnib⁹ inuideas liuide nemo tibi. Huius diminutiuū eſt liuidulus. Juue. Quibus inuideas ſi liuidulus ſis.

Liueo es: ater ſum. Pli. lib. xxij. Coꝛtex vero ſcilicet heliostrophi liuentibus coloꝛem reddit. Et aliqñ inuideo. Pompo. Malignus homo ⁊ foꝛtunis alioꝛum ſemper liuens.

Liueſco: liuidus fio. Claudi. lib. iij. Haud equidem inuideo nec enim liueſcere fas eſt. Uel nocuiſſe deos. Huius compoſitū eſt Adliueſco.

Lix dicit̄ cinis in queʒ materie rediguntur cum fuerint exuſte. Pli. lib. xxxvj. allegat Uarronem dicentem: lix cinis eſt foci. Et lix vocatur aqua cineri immixta. Unde lixinium. Et lix aqua a lica qui ſecutus eſt herculem deflecti quidam aiunt.

Lixinium aqua in qua lauandi gratia decoctus eſt cinis per n. ante i. Col. lib. xiij. Sunt qui culmos fabe exurant ⁊ ex eo quod cremauerint cinere lixinium faciūt. Idem libꝛo vltimo lixiniam vſurpat. In olla inquit fictili ampla pꝛeparatam lixiniam cineris ſarmēti calefieri conuenit.

Lixe dicti ſunt qui vilioꝛis queſtus gratia exercitum ſequūtur vt puta lauandi aut coquendi gratia. Syl. libꝛo. v. punicoꝛum Inutile marti lixarū vulgus. Scipio apud liuiū. Actium vmbꝛum appellat ſemilixam quaſi ſemimancipiū nomine ignominioſo. Uar. Lixulas ⁊ ſemilixulas vocabulo ſabino ſcribit dici circulos ex farina caſeo ⁊ aqua cōmixtos ⁊ inter cibaria numerantur. Appellatiꝙ ſunt a cinere: ꝙ lix cinis foci ſit. Unde elixus a um: quod coctum eſt cinere olle ſuppoſito. ⁊ Aulicociū quod olla coctū eſt. Nam veteres pꝛo olla aulam dicebant.

Lixo as: lixum facio ⁊ vernacula lingua dicimus liſſare a quo fiunt cōpoſita Elixo et pꝛolixo: quod eſt lixum facio ſeu in longū acuo. Col. lib. v. Quare magnopere monendus putatoꝛ eſt vt ꝓlixet aciem ferramenti ⁊ quantū poſſit nouacule ſimilē reddat.

L Ante O

Loba e. milij vel panici racemus: vt eſt apud Uar.

Locus pꝛopꝛie dicitur quicquid aliquid continet: Uir. Hic locus vꝛbis erit. Poniturꝙ a dialecticis inter accidentia ſubſtantie: et eſt vna de ſeptem circūſtancijs que ita numerant̄ perſona: qualitas: negociū facultas: cauſa: modus tempoꝛis: que hoc verſu continentur. Quis quid vbi quibus auxilijs cur quomodo quando. Quandoꝙ locus dicit̄ genus. Sal. Natus haud obſcuro loco. Quandoꝙ diſtributio tempoꝛū que cui in ſpectaculū venturo tribuūtur ab edilibus. Unde motus loco dicitur: qui ſuas hoꝛas non obtinuerit inter pꝛecedētes ⁊ ſecutoꝛes. Et Cicero Loco motus eſt cū ex vꝛbe pulſus. Tereñ. Noſter grex per tumultū cōmotus eſt loco. Cum autē dicimus. Loco patris te habeo ſignificamus ea eſſe charitate q̄ pater eſt vel eſſe debet. Terē. Si te in germani fratris dilexi loco. Loco vō ſolaciū: loco voluptatis: loco honoꝛis ꝓ iucundū voluptuoſuʒ ⁊ honoꝛificū dꝛ. In locū ſubſtitut⁹. i. in alterius vicē. Quinti. Et in locū iuuenis amiſſi ſubſtituit de vanitate ſolaciū. In plurali loci ⁊ loca. Loci ſedes ⁊ argumētoꝝ ſūt q̄ intra ſe cōtinēt argumēta ⁊ ex q̄bus ipſa argumēta petēda ſunt Ab Ariſto. topica vocati ſunt. Loca ſūt in q̄b⁹ aliq̄d locat̄ q̄ꝙ etiā locos in eodē ſignificato dicam⁹. Uir. Deuenere locos vbi nūc ingētia cernis. Similiter locos pluraliter dūtaxat mulieris vuluā ſeu vterum et vulgo matricem appellamus. Uar. in oꝛigi. Sic loci muliebꝛes in quibus naſcēdi initia cōſiſtunt. Pli. lib. xj. Feminis eadē oīa pꝛeter veſicā ⁊ intus vtriculus vnde dictus vterus qđ alio noīe locos appellāt: hoc in reliquis animalibus vuluā tantū dicimus.

Loculus diminutiuū a locus: ſignificat eñ paruū locū. Uar. li. iij. de re ruſt. Hoꝛtēſius familiaris noſter cū piſcinas haberet magna pecunia edificatas ac loculos ita ſepe cum eo ad villā fui. Ponit̄ etiā interduʒ ꝓ ſacculo in quo pecunia ſeruat̄ q̄ alio noīe dꝛ vulua ⁊ bulga ⁊ marſupiū ⁊ capſula ſiue ſit lignea ſiue eboꝛea Mar. Nos niſi de flaua loculos iplere moneta nō decet. Interdū ꝓ feretro quo moꝛtui efferunt̄: qđ alias capulū ⁊ libitinā vocāt. Et loculi ꝓ vulua.

Locellus diminu. a loculus. Mar. Si q̄d adhuc ſupeſt in nr̄i fece locelli. Eſt munus nihil eſt: ipē locell⁹ erit.

Loculatus a um: qđ habet diuerſos locos. Uar. Nam vt pauſanias ⁊ ceteri pictoꝛes eiuſdē generis loculatas magnas habēt areolas vbi diſcoloꝛes ſint certas ſic hi loculatas habēt piſcias vbi diſpares diſcluſos habent piſces.

Loculamēta loca diſtincta ſiue capſule in quibus aues ⁊ ſimilia nidificare ſeu habitare ſolent: ⁊ a loculis deduci videt̄. Col. Uel ſi nō ita cōpetit paxillis adactis tabule ſupponant̄ q̄ vel loculamēta quib⁹ nidificent aues vel fictilia colūbaria recipiāt ⁊ lib. x. de apibus dicit. Crepitaculis ereis aut teſtarū plerūꝙ vulgo iacentiū terreat̄ fugiēs iuuētus: eaꝙ que vel pauida cū repetierit alueū maternū: ⁊ in ei⁹ aditu glomerata pependerit: vel ſtatim ſe ad pꝛoximā frondē contulerit ꝓtinus cuſtos nouū loculamentū in hoc pꝛeparatuʒ pliniat intrinſec⁹ ꝑdictis herbis: deinde guttis mellis reſperſum admoueat: tū manib⁹ aut etiā trulla cōgregatas apes recondat.

Locuples pe. coꝛ. generis oīs ſm̄ Priſc. ⁊ tā in i q̄ꝙ in e ablatiuū finit. Cice. in frumētaria. In ꝓuincia locupleti ⁊ referta. Hoꝛa. In locuplete domo. Dictus locuples a lata humo ħ ē locoꝝ plen⁹ q̄ pleraꝙ loca. i. q̄ multas poſſeſſiones hꝫ: quēadmodū pecunioſus a pecoꝝ copia. Aſſiduus ab aſſe dādo cognoīat̄. Pli. lib. xviij. Cognomia etiā pꝛima inde pilūni qui piſtrinas inuenerūt. Piſones a pinſendo. Hinc ⁊ locupletes dicebāt loci: hoc eſt agri plenos. Et nō modo pꝛo diuite: ⁊ loca multa poſſidente: verūetiam pꝛo firmo certoꝙ ad quālibet rem ponit̄. Cice. lib. iij. offi. Accedit eos teſtis locuples poſſidonius. Poſſet tñ ꝓ bono ⁊ magne auctoꝛitatis capi ⁊ foꝛte rectius: quēadmodū ⁊ illud in eodē lib. cōparatiue poſitū. Quem eñ locupletioꝛē querimus q̄ꝙ pꝛincipē populi romani qui retinēdi officij cauſa cruciatū ſubierit vltro.

Locupleto as: pe. coꝛ. locis ⁊ poſſeſſionibus quēpiam diuitē facio q̄uis etiā ad oīa ſicut dito capi poſſit: vt cū quis opib⁹ rebuſꝙ etiā incoꝛpoꝛeis ditat̄. Col. li. iij. Ut ante ꝑpenſum ⁊ exploꝛatū habeamus vt locupletet patrēfamilie vinearū cultus. Plau. Uiſus eſt paterna hereditate locupletarier. Hui⁹ cōpoſitū eſt Collocupleto qđ ſignificat valde dito. Ter. in heau. Ubi nā eſt fides dū ego ꝓpter te errās patria careo demēs tu interea loci collocupletaſti antiphala te.

Loco locas pono conſtituo. Liui⁹ lib. j. Caſtra ab vꝛbe haud plus quinꝙ milia paſſuū locant. Uirg. Hic alta theatri fundamenta locāt. Interdū locare eſt reponere. Plau. Dū aulā domi locatā ꝑrit ablatā reperit. Interdū nuptui tradere. Ter. in phoꝛ. Queſo ꝙ ſi filiā ſuā vnicā locaret. Hinc Illocabilis q̄ tradi vi

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ro nō pōt. Plau. Virginē habeo grandē dotę caſſam
atq̃ illocabilē. Interdū affictare: ad appēſionē dare
vel ad vecturā ſeu ad operā faciendā. Et tūc cui quid
locatur in datiuo ponit̃ ⁊ pręciū in ablatiuo: vt ſex nū
mis aureis operā vł domū tibi meā locaui: vel equū
annū totū. Aliqñ etiā in accuſatiuo cuz prępoſitione
ad: ſi rei non homini locatio fiat. Plautus in tri. Ego
huic diei nomen trinūmo faciā: nam operā meā trib⁹
nūmis ego locaui ad artes nugatorias. Sine pręcio
autē expſſo ſed cū datiuo homini. Cice. in Ver. Se/
nonis Menoni nobiliſſimi hoīs vxoris fundus erat
colono locat⁹. Sulp. Cic. Poſteaq̃ curauim⁹ vt idē
athenienſes in eodē loco monumentū ei marmoreum
faciendū locarēt id eſt cōcederēt ꝓ loco. huius verbi
compoſita ſunt Abloco: quod eſt alijs loco afficto.
Sue. in Vitel. Satis cōſtat exituro viaticū defuiſſe
tāta egeſtate reifamiliaris vt vxore ac liberis quos
romę relinquebat meritorio cęnaculo abditis domū
in reliquā partē anni ablocaret. Colloco ſimul loco.
Eloco extra loco: vt cum iumentū vel boues extra lo
care ſolent agricolę ⁊ agrum frumentariū inde male
curant. Qđ Columella libro. j. tangit cum inquit. Et
maxime vexant ſ̄m qui boues elocant: eoſq̃ vt cete/
ra male paſcunt nec induſtria terram vertunt. Et ha/
bent penultimā correptā.

Locito as: pe. cor. frequētatiuū formatū a ſupino a in i.
mutata. Teren. in Adel. Agelli eſt hic ſub vrbe pau/
lulū qđ locitas: huic demus qui fruatur.

Locatarius: qui domū aut fundū aliudve ſimile in loca
tionem conducit.

Locuſtę ſunt animalia parua infirmas habētia alas: vt
inquit Hiero. quę quidē de terra conſurgētia altius
nō valent auolare vt plus ſint q̃ reptilia ⁊ tamē aui/
bus non equētur. Dicte locuſtę a locis vrendis ob ia/
cturā quā meſſibus afferunt tactu multa vrētes mor
ſu vero omnia erodentes: vel a loco ⁊ ſto ſtas: vel a
longis haſtis tibiarum ⁊ crurū quaſi gręci ασαϛον
vocem. Has parthi: in cibo ſumunt. Et diuus domi/
ni pręcurſor Johānes locuſtis vixiſſe ſcribitur: ſed cō
tra obſtinatos licet ſciam magnos viros aliter ſcribe
re: hoc non me fallit: ꝙ locuſtis pratoꝝ veſceretur au
diant etiam grāmaticos. Hic perottus grādi vir au/
ctoritate longā facit diſputationez: ſed carptim dicit
in india naſci longitudine trium pedum: quarum cru/
ribus cum aruerint vtuntur pro ferris: in cyreanica
lex eſt: vt ter in anno debellentur: in ſyria quoq̃ eas
necari militari imperio mos eſt: nefas eſt credere di/
uum Johānē: quē regis noſtri dei precurſorem meri/
to vocāt: huius cibi impuritate vſum in heremo fuiſ/
ſe: crudeli cibo: ⁊ venenoſo: ſed de gręcis ſunt iſti au/
ctores celeberrimi Eudemus rhetor: Heladius: Eu/
genius: Zoſimus: Cecilius: Longinus: Lupercus:
Juſtinus: Pachatus: Pamphilus: Zopyrion: tan/
dem ⁊ Suidas omnium congregator ita ſcribi gręce
ακρὶσ ειδοσ ζωυφιου ησθιε δε ακριδασ ο
προδρομοσ καὶ μελι αγριον οπερ αποτων
δενδρων επισυναγομενον μανναϛοισ πολ
λοισ προσαγορευεται. Iſaacius etiaz interpres
profuſus Nicādri dicit animal eſſe venenoſum. Pli
nius lib. ix. dicit locuſtas eſſe piſces: atq̃ beat⁹ Aug.
lib. x. confeſſionū ait Johānē anialibus: hoc eſt locu/
ſtis in eſcā cedētibus nō fuiſſe pollutū: ſed q̇d reſpon/
debūt ſancte matri eccleſię: inſurgēt ne tanq̃ corybā
tes: q̄ cantat: ⁊ publice ſolēnizat. Prebuit hirtū tegi/
men camelus artubus ſacris ſtrophiū bidētes: cui la
tex hauſtū ſaciata paſtū mella locuſtis: vbi illud locu/
ſtis intelligendū eſt vt ait ibi Suidas: ideo conclude/
dum eſt nō ſolūmodo māna intelligi oportere: verū/
etiam ſūmitates oīm germinantiū: vt ſunt etiā cora/
lia roſaꝝ ſylueſtriū: ⁊ ſpinaꝝ: ſed cauſa iſtius erroris
fuit: qm̄ iſta dictio ακρὶσ ακριδοσ duo ſignificet et
locuſtā vermē venenoſū: qm̄ ſūmitates corrodat: quē
deus aliqñ irat⁹ mittit ꝯtra populos ⁊ natiōes: ſigni
ficet etiā corculū germinantiū. i. ipſa germia. An igit̃
fas dicere virū tā ſanctū/tā gratū deo comedere ver/
mes miſſos cōtra inimicos dei: ⁊ quare non comedit
etiā muſcas: ⁊ tabanos miſſos contra pharaonē: ſed
tpę hyemis vbi erāt locuſtę: ſaliuerūt ne? Immo ali/
qui medici interpretant̃ eſſe rapūculos: ⁊ alij doctiſſi
mi poma ſylueſtria: ſed tā ſctō homini piū eſt credere
māna ꝓ libito cęlū fluere: vt tā pręcioſum ⁊ tā diuinū
corpus ſuſtētaret: Quis Pli. lib. xj. cap. xxix. ait par/
this ⁊ hę in cibo grate. Sed talia monſtroſa ſunt ꝙ
etiā indi comedāt: non eſt mirū: ſiquidē comedūt etiā
hoies quos ex finitimis regionibus venant̃ Locuſta
quoq̃ venefica neroni grata ex Gallijs euocata: de
qua apud Juue. Dion gręcus hiſtoricus λοκουσ/
ταν τινα φαρμακιδα περιβοητον αγριππινα
μετεπεμψατο και φαρμακον τι αφυκτον προ
κατασκευασ αεστιναϛων καλουμενων μυ
κητων ανεβαλε καὶ μεν αυτη εκτων αλλων
ησθιεν. Locuſta etiā piſcis ē ex genere cruſtaceorū
corpore longo cornua ante oculos bina longa ⁊ aſpe
ra habet dictus a ſimilitudine terreſtris.

Locutulei: ſunt hoīes in verba ꝓuecti et blaterones et
linguaces quorū lingua taz ꝓdiga infreniſq̃ eſt vt te
terrima q̄dā colluuione verboꝝ fluat ſemꝑ ⁊ ęſtuet.

Locrus: vrbs ab Aiace oileo ⁊ naritijs qui eum ſecuti
ſunt condita apud locrinū montē qui eſt in brucijs ad
extremum italię oppoſitus peloro. Virgił. Illic na/
ritij poſuerūt męnia locri. Inde locrenſes quorū rex
fuit ipſe Aiax oileus: hi Epiçephyrij cognomiati ſūt
a çephyrio ꝓmontorio cui iminent. Auctor eſt Pli.
a locris incipere italię fronte quę magna gręcia ap/
pellata eſt. Alij ſunt locri in gręcia cognominati oço/
le a malo odore. Alij Opontij boetijs finitimi qui et
Epicundij dicti ſunt.

Lodex icis: pe. pro. lecti veſtis ⁊ operimētū ſiue linteo/
lus quo in lecto vtimur ⁊ frequenter lauatur. Unde
a pollu͡edo lodices appellatas nōnulli putāt. Juue.
Modo ſub lodice relictis vteris in turba: hui⁹ dimi
nutiuū eſt Lodicula. Sue. in Aug. Ita vt extremis
ſpacijs ſubſultim decurreret ſeſtertio vel lodicula in/
uolutum.

Logos apud gręcos modo ſermonez ſignificat: modo
verbum modo rationē. Hiero. ad Paulinū. Logos
gręce multa ſignificat. Naz ⁊ verbū eſt ⁊ ratio ⁊ ſup
putatio ⁊ cauſa vniuſcuiuſq̃ rei ꝑ quā ſunt ſingula q̄
ſubſiſtunt. Aug. lib. cōtra hereſes. Hermes q̇ latine
dicit̃ Mercuri⁹ ſcripſit librū q̇ logos τελειοσ appel
letur. i. verbū ꝑfectū. Apud nos qñq̃ pro dicto ridi/
culo ac contēnendo ſumit̃. Ci. ꝓ Gallo. Ego te certo
ſcio oēs logos qui ludi dicti ſunt aniaduertiſſe. A lo/
gos fiunt Catalogus. Epilogus. Dialogus. Elogiū
Analogia et prope infinita alia: ⁊ Logica.

Logica latine rationalis. Nam gręci λογικον ratio/
nale dicunt. Hec rationalis philoſophia dicit̃ q̄ pro/
prietates verboꝝ exigit ⁊ ſtructurā ⁊ argumētatio/
nes ne pro vero falſum ſurrepat. Boet. in cōmē. top.
Hęc eſt inqnit diſciplina quaſi diſſerēdi quedā magi/
ſtra quā logicen veteres peripatetici appellauerunt
continens in ſe inueniēdi iudicādiq̃ peritiā.

Logiſtoricus: cōtexens rationes cōputus ⁊ modos hi/
ſtoriarū ſiue hiſtorice ſermocinās de liberalibus ſciē/
tijs. quo noīe dictus eſt quidam liber Varro. Unde
Sidonius ad namatiū. Varronē logiſtoricum ſicut
popoſceras ⁊ Euſebiū chronographū miſi.

Loligo: pe. pro. genus piſcis quaſi voligo ſ̄m Varro.
Volitat eñ hic piſcis extra aquā ſe efferens hic ca/
put inter pedes ⁊ vētrē habet: quē nūc vulgo Cala/

marinũ vocant a thece calmarie ſimilitudine. Habet eni oſſicula duo quaſi cultrũ ⁊ calamũ ⁊ cruorẽ nigrũ atramẽti modo cũ externe albus. ⁊ cũ a volo as: habẽte pe. cor. deſcẽdat: loligo aũt ꝓductã habeat in metro ꝑ duplex. ll. ſcribendũ puto. Hora. in ſer. Hic nigre ſucc⁹ loliginis. Hui⁹ diminutiuũ eſt Loligũcula Plau. Emitto ſepiolas lolligunculas.

Lolium herbe genus alio nomine ciçania. Hora. Eſſet ador loliũq; meliora relinquẽs. Hinc Loliari⁹ a um Col. li. ix. Cribro vitiario vel loliario qui iam fuerit in vſu pulli ſuperponatur.

Lomentũ: greci λειωμα vocant qđ tritũ ꝓprie ſignificat. Pli. lib. xxxiij. Subtiliſſimũ genus lomenti quidam vocãt quinis aſſibus eſtimatũ.

Lombardia: regio italie a lõgobardis dicta q̃ ciſalpina gallia vocabaẽ. Eius fines ſunt Apenninus ⁊ alpes et quicq̃d intra alpes benacũq; atq; Mintium amnẽ cõtineẽ: cuius metropolis eſt Mediolanũ: a populis q̇ lingones germanie ⁊ bardi galliarũ ſunt ſimul mixti: nõ aũt a lõgis barbis: vt ſolẽt viri docti ridere.

Longus ꝓprie porrectus. Virgi. Stant longis innixi haſtis ⁊ ſcuta tenẽtes. Per tranſlationẽ q̃ñq; poniẽ ꝓ diuturno. Idẽ. Et longũ andromache teſtanẽ amorem. Q̃ñq; pro magno. Unde longiores dies maiores dicimus. Q̃ñq; pro ꝑnicioſo. Idem. Infelix dido longũq; bibebat amorem. Et longũ aduerbialiter qđ ſignificat longo tẽpore. Mar. Utq; tuis longum dominuſq; puerq; fruantur munerib⁹. A longus fiũt cõpoſita oblongus ⁊ prelongus.

Longe aduerbiũ pro longitudine tam temporis q̃ loci vt cũ dicimus longe lateq; diſcurrit. Interdũ ſignificat valde. Saluſt. Longe mihi alia mens eſt. Interdum precipue. Cice. Illud homini longe optimũ eſſe Huius cõpoſita ſunt Alonge ⁊ delonge q̃ habẽt accentũ in prima. Longe gentiũ ſignificat longe: ſicut nuſq̃ gentiũ nuſq̃ locorum.

Longeuus a um. cum diph. qđ eſt longi eui. Virgilius Quẽ tibi longeuo ſerũ lauinia cõiunx Educet ſyluis. Cice. in Cato. O miſerũ ſenẽ qui mortẽ contẽnendã in tam longeua etate non viderit. Hinc longeuitas ελησιστι δε αιωυ ωροσ λεγεσαι.

Longanimis penul. cor. qui eſt ꝑſeuerãtis animi equanimiter tolerans. A quo longanimitas pro tolerãtia Hiero. Longanimitas que alibi ſuſtentatio dicitur: videtur a patientia differre quia qui infirmitate magis q̃ propoſito delinquunt: ſuſtentari per longanimitatem dicunẽ. Qui v̄o ꝑtinaci mente exultãt in delictis ſuis ferri patiẽter dicendi ſunt. Patientia ergo eſt qua per ſuperbiã ⁊ procaci mẽte peccantẽ nõ ſtatim punit deus Longanimitas eſt qua ꝑ infirmitatẽ ⁊ nõ deliberati animi maliciã peccãtis diu portat.

Longitudo: ꝓlixitas: vt lõgitudo dierũ in dextera illi⁹.

Longinquus a um: qđ eſt remotum diſtans. Cice. M. Cato. Non dubito quid preſentes cenſeant: nos quidem longinqui ⁊ a te ipſo miſſi in vltimas gentes.

Longo as: q̃uis non ſit in vſu: habet tamen compoſita in frequenti vſurpatione habita: que ſunt elongo ⁊ prolongo quod eſt protraho. Plau. Que mihi anus prolongat promiſſa.

Longiſco longus fio. Ennius. Neq; corpora firma longiſcunt quicq̃.

Longurio: idem quod lõgus. Varro. Hic qui ante me eſt neſcio quis longurio.

Longurius apud Varro. pertica longior. Quin. lib. j. de re ruſ. ait. Secũda ſepes eſt ex agreſti ligno ſed nõ viuit. Fit autẽ palis ſtatutis crebris ac virgultis implicitis aut latis perforatis ⁊ per ea foramina traiectis longurijs ferreis binis aut ternis aut ex arboribus truncis demiſſis in terram deinceps conſtitutis Idem lib. ij. Itaq; in ſtabulis oportet clauſa habere oſtia ac feneſtras ⁊ inter ſingulas a ꝑſepib⁹ interijcere lõgurios q̇ ea diſcernãt ne inter ſe pugnare poſſint

Longanon: rectũ inteſtinũ dicitur quo aluum purgam⁹ ſic dictum: quia in longũ protenditur et non eſt ita orbibus implicitũ ſicut inteſtinũ tenue. Apicius. Longanones porcinos ex ture tarentino farſos cunctos conciſos in cinere pullorum.

Longobardi populi Germanie quos a longis barbis cognominatos ferunt ⁊ ab oceano germanieq; vltimis oris veniſſe nouas ſedes querentes. hi Albino duce italiam intrauere breuiq; omnes pene citerioris gallie vrbes cepere: ibi cũ ducentis annis regnaſſent: a carolo magno ſuperati fuerũt ſed tamen vt diximus: vt celtiberi ex celtis ⁊ iberis fuit vna natio: ita lingones populi germanie ⁊ bardi galliaru3 populi facta vnione gentẽ vnã ⁊ vnũ nomen admiſcuerũt: et ideo Põticus vir doctus noſtri temporis lingobardos appellat nõ aũt lõgobardos quãtis aũt ꝓbationibus ꝓdeat ille vir ſcrupuloſus alij viderint.

Lopades: genus conche marine. Plau. in para. Medico addite lopades echinos oſtreas.

Loquor eris locutus: per c. ſ̃m Priſcianũ ꝓprie ſignificat verba profero. Differunt autẽ ab inuicẽ Loqui ⁊ dicere ꝙ loqui ſit a natura: dicere eleganter ⁊ facunde. Compoſita verbi loquor ſunt. Alloquor ad aliquẽ loquor. Cice. Cũ pridie eius diei eum allocutus fuiſſem. Alloquimur etiã ea que aut ſummo affectu aut extremo periculo narramus. Vir. Extremũ quod te alloq̃r. Ouid. Nec quia te noſtra ſperẽ prece poſſe moueri alloquor. Hinc alloquium. Amb. lib. Hexa. Dixit deus nõ vt per vocis organa quida3 ſonus ſermonis exiret: nec vt lingue motus celeſte formaret alloquiũ. Colloquor ſimul loquor: a quo colloquiu3 ꝓ confabulatione cũ veniunt in vnum locum loquendi cauſa: ⁊ collocutores qui ſimul loquuntur. Circũloquor per circuitum quedam declaro. A quo circũlocutio quã greci periodon vocant: vt ſi elephanti dentem pro ebore dicamus. Eloquor a quo Eloquium. Deloquor quod eſt de aliquo loco deputato loquor Varro. Hinc dicuntur eloquium ac reliqui in fanis ſabinis e cella dei q̇ deloquũtur. Interloq̃r. Obloq̃r Preloq̃r. Anteloquor. Lactã. li. iiij. Daniel quoq; ſimilia prelocutus eſt. Perloquor perfecte loquor et ſermonẽ ꝑficio. Et habent penultimã correptã.

Locutor ſeu loquutor: qui nimiũ loquitur. Gel. Qui ſunt leues ⁊ futiles ⁊ importuni loquutores.

Loquela: verbũ qđ in loquẽdo proferimus.

Loquentia ⁊ loquium q̃uis a loquor deducantur: non tamen eis vtimur niſi in cõpoſitione vt breuiloquentia breuiloquium: multiloquẽtia multiloquiũ magniloquẽtia magniloquiũ. Similiter magniloquus multiloquus ſtultiloquus blandiloquus ⁊ huiuſmodi q̃ habent penulti. cor. Anteloquiũ primus loquendi locus: ſeu principatus loquẽdi. Soliloquiũ qđ ſignificat illius q̇ contẽplando ſolus ipſe ſecũ loquiẽ.

Loquax verboſus garrulus. Vñ corui ⁊ alie aues que humanam vocem imitantur: loquaces dicunẽ. Hinc comparatiuũ loquacior ⁊ ſuperlatiuũ loquaciſſim⁹. Loquacitas naturalis loquendi abundantia. Cicero. Torquato. Facit autem non loquacitas mea ſed beniuolentia longiores epiſtolas. Accipitur etiam pro ſtulta ⁊ inani loquendi copia.

Loquacito as multũ loquor. Hiero. Si quando mulierculę de diuitijs ꝓprijs de filijs: de veſtib⁹ de mũdi vanitatibus garrulando loquacitent: vt moris eſt eis frangantur.

Lora ſiue lorea genus potiõis eſt quã greci Deuteriã appellant quaſi ſecũdariã veluti apud nos tertiaria per vini caritatem. Nam δευτερον apud grecos ſecundũ diciẽ. Fit ex maceratis aqua vinaceis poſt

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

muſtum acinis expreſſum: non poteſt iure vocari vinum. Quis inter vina operaria numeretur. Tria eoꝝ genera. Primum decima parte aquę quaſi muſti expreſſa ſit et ita nocte ⁊ die madefactis vinaceis: rurſuſq; prelo ſubiectis. Secundũ tertia parte eius qđ expreſſum ſit addita aquę expreſſoq; decocto ad tertias partes. Tertiũ fecibus vini expreſſum qđ fecatũ Cato appellat. Varro de vi. pa. Antique mulieres maiores natu bibebant loram. Dicta lora quaſi lota acina. Hęc etiam leuia tenuia vina dicũtur. Plinius lib. xxiij. ait leuiſſimũ vinuz celerrime inueterari. Idẽ ſcribit tenue vinũ minus alere: magis ſtomachũ nutrire. Cato fecatũ appellat quod fecibus vini expreſſum eſt. Vinũ aqua miſceri Staphilius primus inuenit. Dilutũ quoq; vinũ dicit̃ aquatum.

Lorum prima pro. Nam lora habet o cor. ꝓprie ſignificat corrigiã ex corio: ⁊ grecũ eſt λωρον. Vñ ponitur ꝓ cingulo. Poete balthcũ Veneris qui Ceſtus dicit̃ lorũ appellant. Lora etiã habenas vocamus et retinacula iumentoꝝ: çonas quoq; ac volumina ex corio bubalo quibus pugiles vtebãtur. Preterea quęcũq; ligamina lora dici poſſunt ⁊ loramenta ligamenta etiam quę ex talibus fiunt. Gel. Poſtea videbamꝰ Androdum ⁊ leonem loro tenui reuinctũ vrbe tota circũ tabernas ire. Hiero. Loramento ligneo circũdatũ ędificij fundamentũ nõ diſſoluet̃: ab hoc lorum etiam pro corrigia accipitur qua homines verberantur. Do. Lora apud veteres laura dicebantur: a laura triumphorũ ſub qua mos erat captiuos vinciri duciq; per pompã. Ideo autem vt conditionis reminiſcantur loris ceduntur. Unde lorarij dicebantur qui in ſcenicis fabulis parebant hijs qui ludis erant prefecti: ⁊ vel vinciebant vel cedebant quos iuſſi erant vincire vel cedere. Tortores quoq; lorarios vocatos inuenimus. Gel. Itaq; hi ſequebant̃ magiſtratꝰ tanq; in ſcenicis fabulis qui dicebant̃ lorarij. Itẽ lora dicunt̃ corrigię quibus lecti ⁊ ſellę inſtruũtur ſuꝑ quibus tomenta vel culcitre imponunt̃. Mar. Nouis lintheis loriſq;. Hinc etiã funiculus aureus argẽteuſve qui collo geſtari ſolet lorũ appellatur.

Lorarij. Vide in dictioue Lorum.

Lorica penul. pro. a loro fit ⁊ eſt munimentũ corporis: quale in imperatorũ antiquis ſtatuis videmus: quia loris alligata ſit. Quod ſi ſit in numine: Aegis idis dicit̃. Habetq; in medio caput meduſę. Nam vt interpretat̃. Var. E loris de corio crudo pectoralia antiqui faciebant. Proprię vulgariter dicuntur barde: vt ſunt equoꝝ: ⁊ ſcuta grecoꝝ non aũt ſunt quas vulgo pançerias vocãt: quoniã poſtea Galli ſuccuderũt e ferro ſub id vocabulũ ex annulis ferream tunicam. Lorica in ędificijs eſt quoddam quaſi ſepimentum ⁊ veluti peribolus quę nos tuetur a lapſu.

Lorico as: loricam induo. Vñ loricatus lorica indutus Plinius. Mox vbi pluribus eodẽ modo ſe corijs loricauit in dimicationẽ pergit. Loricatio apud iuriſcõſultos accipitur pro ornatu domus ſpecioſo ac veluti tectorio quę impenſe ſunt voluptarie. Huius verbi compoſitũ eſt dilorico de quo alibi.

Loricula diminutiuũ a lorica qđ etiam in re militari ſignificat prędiuz obſidentiũ. Solent eñi obſeſſores vltra teli iactũ foſſam facere quã nõ ſolũ vallo ⁊ ſudibus ſed etiã turriculis inſtruũt: vt erũpeutibus ex ciuitate poſſint obſiſtere. Quod opus loriculã vocãt: vt eſt apud Vegetium ⁊ Cęſarem.

Loripes edis: penul. cor. qui pedem in modũ lori tortũ habet. Iuue. Loripedẽ rectus derideat ethiopẽ albꝰ id eſt qui quaſi loro pedem ligatũ habet claudus natura vel caſu factus.

Lotium: vrina a diluendis corporibus appellatuz. Eſt eñi totius corporis lotio ſicut vrina ab vrinor verbo deſcendit. Sue. Reprehendẽti filio tito ꝙ ⁊ vrine vectigal cõmentus eſſet: pecunia ex prima penſione admouit ad nares ſciſcitans num odore offenderetur. At illo negante. At qui inquit e lotio eſt.

Lotos ⁊ lotis idis propriũ nomen nymphe neptuni filie: quę priapũ fugiens in arborẽ ſui nominis cõuerſa eſt. Ouid. libro. x. meta. Amnicoleq; ſimul ſalices et aquatica lotos. Hęc arbor vt ſcribit Pli. inſignis eſt in Affrica quã vocant celtim tam dulci cibo: nã myrthi modo bacchas fert: vt nomen etiam genti terręq; dederit nimis hoſpitali aduenarum obliuione patrię. Ligno color niger ad tibiarũ cantus expetitur. Quare et a poetis pro tibia ponitur. Quidã arbitrantur eſſe eam arborem quã romani Viſciolum dicunt. Eſt etiam eodem noĩe herba in ęgypto: quaz Homerus inter herbas ſubnaſcentes deorũ voluptati primam nominauit. Hęc recedentibus aquis nili prouenit ſimilis fabę: in cuius capite fructus eſt papaueri ſimilis intus grana ceu miliũ ex q̊ incolę faciũt panem. Vñ Pli. li. xxij. Qui arborem tantũ lotũ putãt. Homero auctore argui poſſunt. Ab hac ſata fit lotometra ex cuiꝰ ſemine ſimillimo porri fiunt panes in ęgypto a paſtoribꝰ: maxime aqua vel lacte ſubacto. Eſt ⁊ alia lotos quã multi trifolium dicũt. Itẽ alia lotos agreſtis in libia haſta duobus cubitis longa: ramos plurimos ꝓferens. Quidã etiã loton miliũ vocant.

Lothophagi populi in Aphrica: apud Syrtes a loto nomen ſortiti qui ex loto arbore victitant: cuius fructus ſunt magnitudine fabe colore croci quoꝝ cibus tam dulcis eſt vt aduenis incutiat patrię obliuionez. Vñ cũ Vlyſſis ſocij delati fuiſſent in Aphricã ⁊ guſtaſſent vix inde abducti ſunt. Home. lib. viij. odyſ. ουδεαρα λωτοφαγοι μηδομεε εταροισιν ολεθρον ημετεροισ αλλασ φιδοσ αρλωτοιο παγασθαι των δεοσ τισ λωτοι οφαγοι μελιη δεα καρπον ουκετι απαγγειλαι παλιν ηθελεν ου δε νεεσθαι αλλαυτου βουλοντο μεταν δρασι λωτοφαγοισι λωτον ερεπτομενοι μενε μεννοσ του τελαθεσθε.

L Ante V

Lubricus a um: pe. cor. quaſi labricus: proprie lubricus locus dicitur in quo quis nequit conſiſtere qualis eſt terra glaciata. Virgi. Lubrica conuoluit ſublato pectore terga. Et ſeſe oppoſuit ſalio per lubrica ſurgẽs. Inde figurate adoleſcentia lubrica dicitur quę facile labitur. Lubricos oculos dixit Cicero: id eſt mobiles ſicut dicitur pes lubricus qui eſt in lubrico. Piſcis lubricus dicit̃ qui labit̃ dum tenet̃.

Lubrico as: lubricũ facio. Iuue. Qui lacedemonio pitiſmate lubricat orbem.

Luce boues: ſiue lucane boues dicti ſunt Elephãti. Vide in dictione Elephas.

Luca: ciuitas thuſcię: a qua lucenſes dicuntur: qui in ea habitant: aut qui in ea orti ſunt.

Lucani populi dicti ſunt ꝙ ea regio ſita eſt ad partem ſtelle lucifere: vel ꝙ loca etherea ſint. i. multę lucis. Vel a Lucilio duce: vel ꝙ primitus in luco ꝯſederint. Hi inter calabros ⁊ apulos ſiti ſunt ⁊ a ſabinis orti. Eorũ regio lucania: quę nũc principatus dicitur. In ea eſt peſtum oppidum et Elea vrbs. Lucania ⁊ petilis metropolis. Hora. Lucanus an appulus anceps Eſt ⁊ Lucanus a um: quod ad lucem ꝑtinet: aquo antelucanus a um. Anteluco ⁊ antelucor.

Lucanus nomen proprium poete.

Lucanica genus farciminis ex porcinis carnibus a lucanis populis primũ inuenta. Mar. Filia picene venio lucanica porce. Pultibus hinc niueis grata corona datur.

Lucẽ charitatẽ eſſe nemo eſt qui dubitet. Qm̃ aũt dicẽ

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

clara eſt quẽadmodũ nox obſcura: ponit̃ qñqꝫ lux ꝓ die ⁊ nox ꝓ tenebris: Quis prima luce ⁊ primis tenebris: nõ primã partẽ diei ac noctis ſignificet. Prima ꝙo die ꝓ tota nõ pro diei parte. Gel. Alia luce orta auis in paſtũ ꝑfecta eſt. Inuenit̃ etiã luci aduerbialiter poſitũ ſicut Veſpi. Cice. in Anto. Quis eñ audeat luci ⁊ in militari via grecũ eſt. λυξ λυκοσ εν θεν και λυκοσ λεγεται οτι εν τηνυ κτιλμκοσ ουκεν λειται A luce fit lucanus a um ⁊ antelucanus a um. qđ eſt ante lucis tẽpus: ⁊ ſublucanus ſub lucis tempore. Pli. lib. xj. Nec oĩno prius vergiliarũ exortu ſublucanis tẽporibꝰ. Lux autẽ απο τησ λυκυσ dicta eſt λυκυν eñ veteres greci appellãt primã lucem que precedit ſolis exortũ.

Luceo es xi. ſplẽdeo. Cuius cõpoſita ſunt. Alluceo ad aliqđ ſeu iuxta aliquid luceo. Colluceo ſimul ſeu totus luceo. Pli. li. x. Inuſitata genera alitũ accepim quaꝝ plume igniũ modo colluceãt noctibꝰ. Diluceo diſtincte luceo. Gel. lib. ij. Contra ꝙo qui in ſex horis poſterioribꝰ naſcit̃ eo die videri natũ qui poſt eã noctẽ diluxerit. Eluceo extra ſiue multũ luceo. Lactã. li. vij. Quis tã cecus vt exiſtimet ſine cauſa eſſe facta in quibus mira diſpoſitio ꝓuidẽtiſſime rationis elucet. Aug. lib. j. cõfeſ. Hinc ſatis elucet maiorem habere vim ad veſcendũ liberã curioſitatẽ qȝ meticuloſaꝫ neceſſitatẽ. i. claꝝ eſſe. Illuceo lucidꝰ ſum. Sꝫ ad diẽ ꝑtinet. Liui. Ubi illuxit cepere claſſem. Sed hic magis eſt ab illuceſco. Plau. in Cap. At pol te ſi hic ſapiat ſenex atra pix agitet apđ carnificẽ tuo q̃ capiti illuceat. Idẽ in Am. Nunc te inquit q̃ mãſiſti mitto vt cedas diei vt mortalibꝰ illuceſcas clara ⁊ candida. Interdũ illuceſcere eſt illuminare ⁊ ſplendẽtem facere. Lactã. lib. vij. Qui ſolẽ cũ ceteris ſideribus illuxit. Interluceo in medio luceo. Cice. lib. iij. ad Herẽ. Preterea diſſimiles forma atqȝ natura loci cõparãdi ſunt vt diſtincti interlucere poſſint. Sed hic interlucere quaſi internoſci eſt. Pelluceo ꝑ mediũ trãſluceo. Quintil. Sꝫ vt iter ſe victi atqȝ ita coeũtes ne cõmiſſura pelluceat. Huius ſignificationis eſt ꝑluceo: ⁊ tranſluceo. Seneca de tranquillitate. Quid ꝑlucentes ad vnum aquas ⁊ circũfluẽtes cõuiuia? Cice. lib. ij. offi. Quaſi perlucet ex his quas cõmemoraui virtutibus. Colu. lib. v. Ut nullo loco trãſluceat. Polluceo de quo alibi. Preluceo anteluceo. Cice. Ego meis maioribus virtute ꝓluxi. Reluceo. Vir. li. ij. Sigea igni freta late relucẽt. Subluceo aliquantũ luceo. Oui. de meridie. Qualia ſublucẽt fugiẽte crepuſcula phebo: Aut vbi nox abijt nec tamen orta dies.

Luceſcere eſt clarũ fieri. Plau. in Am. Tẽpus eſt exire ex vrbe: priuſqȝ luceſcat volo.

Lucidus a um. qđ eſt claruꝫ ꝑſpicuũ: a quo ꝑlucidus ⁊ trãſlucidus. Quintil. li. viij. Similr̃ illa trãſlucida et verſicolor quorũdã elocutio res ipſas effeminat.

Lucido as: lucidũ facio: illuſtro a quo Dilucido: qđ eſt declaro: ſeu diuerſis modis clarũ facio. Cice. lib. iij. ad Herẽ. Nam qđ in dicẽdo rei dilucidãde ⁊ magnificãde cauſa dolũ appellauimus: id ĩ dicẽdo honeſtiꝰ cõſiliũ appellabimꝰ. Elucido: extra ſeu multũ lucido.

Lucifico as: pe. cor. idẽ qđ lucido: a quo Elucifico. Nonius. Elucificare luci dare: dictum a luce. Laberius. Si cito fulgentis ſplendore pecunie volo elucificare exitum etatis mee.

Lucifuga pe. cor. qui fugit lucem.

Lucifer pe. cor. ſtella Veneris cum ante graditur ſolẽ: cũ ſubſequit̃ heſperus.

Lucerna a luceo. Grece Lychnus vocat̃: cuius prima corripit̃ cũ tñ in luceo ꝓducat̃. Iuue. Diſpoſite pinguẽ nebulã vomuere lucerne. Lucernarũ vſum ꝑmi egyptij monſtrauere: vt auctor eſt Euſe. li. x. ꝑparatiõis

Lucernarius qui lucernã fert. Lucernula diminutiuũ.

Lucẽ qđ aliũ de lucẽ habet. Virgi. Lucentẽqȝ globũ lune. Lucibile qđ per ſe lucet.

Lucetiꝰ dictꝰ ẽ Iupit̃ a luce quã ꝑſtare hoĩbꝰ putabat̃.

Lucina pe. pro. que partui preeſt ꝙ partũ ferat in lucẽ. Pli. putat lucinã dici ꝙ oculis preſit ⁊ luci. Sunt q̃ a luco deducãt qui Rome Iunoni ſacer eſt in exquilijs Oui. li. ij. faſ. Gratia lucine dedit hec tibi noĩa lucus. Aut qꝛ principiũ tu dea lucis habes.

Lucius prenomen eius qui primus ita vocatus: qꝛ orit̃ te luce natus eſt. Sic lucia nomen mulieris. pe. cor. proferri debet cõtra cõmunẽ vſum.

Lucilius ⁊ lucullus noĩa ꝓpria a luce deducta.

Lucul̃etus a um: qđ eſt luce plenũ ſplendẽs. Plautꝰ in cur. Pulchrũ ⁊ luculentum hoc nobis hodie euenit preliũ. Sal. Tũ. M. Tullius orationẽ habuit luculẽtam ⁊ vtilem reip. Hinc aduerbiũ Lucul̃eter clare et ſplẽdide. Hiero. De quoꝝ vitiis moribuſqȝ mirificis que luculenter ipſe cõſpexi libellũ ipſe cõpegi.

Lucubro as: pe. cor. vigilo: ⁊ ad lucernã aliquid cõpono. Unde lucubracio vigilia ⁊ opus qđ lucubrando fit. Var. de ori. Nõ ſolũ ad Ariſtophanis lucernam ſed etiã ad cleãtis lucubraui. Liui. li. j. Sed nocte ſeram deditã lane inter lucubrantes ancillas in medio ediũ ſedentẽ inuenit. Hiero. in ꝓlogo Iudith. Huic vnã lucubratiunculã dedi. Sunt ⁊ lucubrationes ruſticane veſꝑtina ⁊ antelucana qñ a veſꝑe ⁊ ante luceꝫ cõficiũt intra villã oꝑa rei villatice cõducibilia. Col. li. xij. Itẽ ad lucubrationẽ veſpertinã palos decẽ: vel ridicas quinqȝ conficere: totidẽqȝ per antelucanã lucubrationem.

Lucus nemus arboribus denſuꝫ deo ſacrũ: a luceo per antiphraſim dictũ eo ꝙ nõ luceat qm̃ cũ nulle illic arbores ꝓpter religioneꝫ cederent̃ opacus ⁊ ſine luce erat. Sunt alij qui nõ ꝑ cõtrariũ deducãt ſed ꝓpter lumina crebra ſacrificioꝝ q̃ ibi nocturno tꝑe fiebãt. Dicitur etiã Lucus us. ꝓ luce. Terẽ. Cũ primo lucu. i. prima luce ⁊ cum primũ ſol illuceſcet. Lucus martis dictus eſt in quo Mars illã veſtalẽ virginẽ cõpreſſit vt eſt apud Iuſtinum ⁊ Plutar. Luculus ⁊ lucellus diminutiua ſunt.

Luco as: licet nõ ſit in vſu: a luco ſiue a luce fieri puto. Cuiꝰ cõpoſita ſũt Colluco: qđ ẽ ramos ſylue decido Interluco idẽ ſignificac ſubluco ſuccidẽdo illumino.

Lucar ꝓciũ qđ ex luc̃ captat̃: vl̃ erogatio q̃ ĩ luc̃ fiebat

Lucaria feſta q̃ in luco romani faciebãt qui permagnꝰ erat inter viã ſalariã ⁊ tyberim ꝓ eo ꝙ victi a gallis fugientes e prelio: ibi ſeſe ocultauerant.

Luceria vrbs Apulie: que ⁊ Auſonũ colonia fuit.

Luceres ſiue Lucerẽſes tertia pars populi romani diſtributa a Tatio ⁊ Romulo ſic appellari a Lucumone ſiue a lucerio ſiue a luco quẽ Aſylũ Romulꝰ vo

Lucerius Ardee rex q̃ auxilio fuit Romulo (cauerat. aduerſus Tatium.

Lucumo propriũ viri nomen: a quo lucomedi appellati: qui poſtea lucerenſes ſunt dicti. Hi fuerũt Tuſci. Var. Dimicantẽ Romulũ contra. T. Taciũ a lucumonibus. i. thuſcis auxilia petijſſe.

Lucrũ a luendo ſi amplius exolueret qȝ quãti eſſet emptũ. A quo lucroſus a um: plenũ lucro. Pli. lib. xviij. Et auctionibus eã adhiberi lucroſum putãt.

Lucellũ: diminutiuũ paruũ lucrum. Hora. in Ser. De ſe ne guſtarit tecũ partita lucellũ.

Luctiones: dicti ſunt qui vndiqꝫ lucrari cupiũt.

Lucrinus pe. pro. lacus cãpanie in ſinu baiano contra puteolos ꝓpinquꝰ Auerno lacui adeo vt ĩ maximis qñqȝ tẽpeſtatibꝰ coniũgi ſoleat. Dictus a lucro ꝓpter multitudinẽ piſciũ q̃ ibi capiebant̃. De vtroqȝ Mar. Dũ modo lucrino modo ſe ꝑmittit auerno.

Lucretilis mons in ſabinis.

Lucta conflictus.

Lucto as. apud antiquos. et Luctoꝛ deponens ſignificat contra aduerſarium om̄i adhibita cura confligo quia in huiuſmodi conatu membꝛa ſoluunt̃. Virg. Luctantes ventos. Ser. hoc eſt egredi laboꝛantes. Aliquā̃do Luctari eſt lucta ludere. Lactā. Ne quā̃do in laqueos ⁊ fraudes illius aduerſarij noſtri cum quo nos deus luctari voluit incideremus. Teren. in ecy. Dicitqꝫ illi annullum ſeſe dum luctat detraxiſſe. Hinc Luctatio ludus quo alius aliū̃ nitit̃ in terram ꝯſternere. Cō̃poſita ſunt Colluctoꝛ. Lactā. de opi. Nam ⁊ ille colluctatoꝛ et aduerſarius noſter ſcis ꝙ ſit aſtutus: idē̃ ipſe violentus. Obluctoꝛ acrius ꝯtra aliquem nitoꝛ. Colu. lib. vij. Sepe etiā̃ vel grauitate longioꝛis: vel cū̃ in ꝓſcindendo aut durioꝛi ſolo: aut obuie radici obluctatus conuellit armos. Reluctoꝛ pꝛo repugno. Idem lib. j. Nam cū̃ veteri aſtruit̃ recens edificium quaſi aſſurgē̃ti reluctans oneri cedit. Quinitil. Cum a me quidā̃ familiariter poſtularent vt aliquid de ratione dicendi componerem diu ſum equidem reluctatus.

Luctitoꝛ frequē̃tatiuū̃. Vñ Priſ. ponit apud vetuſtiſſimos luctito pꝛo luctitoꝛ inueniri.

Lugeo es. xi. ctum. quaſi luce egeo pꝛopter continuū̃ luctū̃. Vel dicitur a luo ꝙ luctus vitam hominis ſoluat. Eſt. n. lugere valde flere. Lac. lib. iiij. Quis tam facundus ⁊ tanta rerū̃ verboꝝqꝫ copia inſtruct⁹ exiſteret: ꝗ oꝛatio tanta affluentie vbertate decurrens: vt illam crucē̃ merito deploꝛet quā̃ mū̃dus ipſe et tota mū̃di elemē̃ta luxerunt? Eſt ⁊ lugere in luctu hoc eſt in lugubꝛi habitu eſſe ex obitu chare neceſſarieqꝫ perſone. Vnde Luctus vt Cice. libꝛo. iiij. Tuſ. inquit eſt egritudo ex eius qui charus fuerat interitu acerbo. Scribit Dionyſius hali. li. v. Romanas matronas Valeriū̃ publicolā̃: Bꝛutū̃qꝫ luxiſſe annuū̃ tē̃pus depoſitione auri ⁊ purpure vt eſt illis luctus conſuetudo in neceſſarioꝝ cognatoꝝqꝫ funeribus. Huius ꝟbi cō̃poſita Prolugeo de quo alibi. Elugeo qꝺ eſt luctum depono. Vñ Agretius. Eluxit qui luctū̃ depoſuit. Illuxit cū̃ lumen apparuit. Liui. Quid aliud in luctu ꝙ purpuram aut aurum deponunt femine? Quid aliud cū̃ eluxerunt: ſumū̃t? Aliquā̃do elugere eſt lugendo deflere. Cice. Patriā̃ eluxi nam ⁊ graui⁹ ⁊ diutius ꝙ vlla mater vnicū̃ filiū̃.

Luctus us. non ſolum ploꝛatio dicitur ſed etiā̃ inſigne indiciū̃qꝫ merentis ſicut eſt veſtitus niger et pullus. Sepe. n. ipſe habitus: vultuſqꝫ ⁊ veſtis luctus dicit̃. Nā̃ in luctu atrati ſū̃t purpura auroqꝫ depoſitis: cū̃ eluxerū̃t nigram veſtē̃ exuunt: purpuramqꝫ reſumū̃t. Antiqui etiā̃ declinabant luctus lucti. Actius. Ceſſo hinc ire ⁊ rapere lucti veſtē̃ in lecto ꝯiugis.

Luctuoſus a. um. luctu plenū̃. Sal. Viroꝝ moꝛe pugnantes cruē̃tā̃ atqꝫ luctuoſam victoꝛiā̃ hoſtib⁹ relinquatis. Et luctuoſus dꝛ qui eſt in luctu.

Luctificus a. um. penul. coꝛ. qꝺ luctū̃ inducit.

Lugubꝛis ⁊ hoc lugubꝛe pe. coꝛ. qꝺ ad luctū̃ ꝑtinet: vt veſtis lugubꝛis ꝗ defert̃ ꝓ moꝛte alicui⁹ chari.

Ludus dicitur in factis: iocus in verbis. Et ludus in ſingulari de pꝛiuatis ⁊ de exercitatione gymnaſtica cū̃ multoꝝ conuentus ab vno eruditur pꝛeceptoꝛe. Vnde ⁊ pꝛo ſchola ⁊ loco ſumit̃ in quo exercent̃ docenturve. Sic dicimus ludum paleſtre: ludum pile: ludū̃ gladiatoꝛiū̃: ludū̃ muſicum: ludū̃ litteraꝝ. Sue. in Ceſa. Foꝛmā̃ qua ludū̃ gladiatoꝛium erat: edificaturus ꝯſiderauit. Aſco. Omnē̃ ſcholā̃ ludum dixere romani. Quintil. Quia diuitē̃ illū̃ pꝛomiſerā̃ patrē̃ in ludū̃ vendiderū̃t tanqꝫ decepti hoc eſt gladiatoꝝ. Cice. de oꝛa. Tū̃ hoc in ludo nō̃ pꝛecipit̃. Faciles. n. cauſe ad pueros deferunt. Et ſtatim poſt. Nec eſt in ludo cauſarū̃ fere foꝛmula. Vbi de grā̃matices ludo locut⁹ eſt. Sene. Dionyſius tyrā̃nus de regno eiectus ludi magiſter factus eſt. De ludo muſices intellexit. Luſus vero et luſio ad voluptatē̃ magis pertinē̃t ſine vlla arte: ⁊ pueroꝝ pꝛopꝛie dicū̃tur. Quint. Nihil me luſus offenderit ⁊ paulopoſt. Sunt etiam nō̃nulli acuē̃dis ingenijs nō̃ tm̃ inutiles luſus. Cice. Ex multis luſionibus nobis ſenibus talos relinquā̃t ⁊ teſſeras. Vbi de voluptate ſenili locut⁹ eſt. Ponit̃ tamē̃ quā̃doqꝫ luſus ꝓ ludo: et ludus pꝛo luſu. Similiter luſus ꝓ ioco opponit̃qꝫ ſerio: quemadmodū̃ et iocus. Pli. junioꝛ Ariſtoni. Quos quā̃toſqꝫ auctoꝛes ſequar facile impetrari poſſe ꝯfido vt errare me ſed cū̃ illis ſinant quoꝝ nō̃ ſeria modo: verum luſus etiā̃ expꝛimere laudabile eſt. Eodē̃ mō̃ ludus. Hoꝛa. Sed tm̃ amoto queramus ſeria ludo. Ludi ꝓ tantū̃ plurali nū̃ero ſpectacula publica ſignificant. Cice. in Ver. Inter binos ludos. Fuerū̃tqꝫ apud grecos ꝗttuoꝛ ludoꝝ genera ꝓcipua: ſcꝫ olympici: phthij: iſthmici: et nemei: de quib⁹ dictū̃ eſt in dictiō̃e certamē̃. Ludi apud romanos etiā̃ ꝗttuoꝛ erā̃t Megalenſes: funebꝛes: plebei: et appollinares.

Ludius ⁊ ludio pꝛo ioculatoꝛe hiſtrione: et ludia pꝛo ioculatrice. Mar. Hermes cura laboꝛqꝫ ludiarum. Liui. Acciti ex ethꝛuria romā̃ ludiō̃es ꝗ ad tibicinis modū̃ ſaltabā̃t. Ouid. Ludius equatā̃ ter pede pulſat humū̃.

Ludo is. ſi. ſum. ludū̃ exerceo et conſtruit̃ cū̃ ablt̃o. Interdū̃ etiā̃ cū̃ accuſatiuo. Sue. de Aug. Aliqñ vt vincat ludit aſſidue aleā̃. Ser. in Adel. Ita vita eſt hoim̃ quaſi cum ludas teſſeris. Interdū̃ Ludere eſt deridere. Plau. in Aſi. Nec me cur ludatis ſcire poſſum. Interdū̃ decipere. Terē̃. in Adel. Cur nō̃ ludo hū̃c aliquantiſꝑ? meli⁹ ē̃ quā̃doꝗdē̃ hoc nū̃qꝫ mihi ipe voluit credere. Interdū̃ iocari vulgo ſcriçare ſolaçare. Plin. ad fabiū̃. Ludere me putas: ſerio peto. Intellexit. n. ſe nō̃ ioco agere ſed ſerio. Ter. in Adel. Congrū̃ iſtum maximū̃ in aqua ſinito ludere pauliſper. Interdū̃ canere pulſare. Gel. Is optime ludere a magiſtro eius didicerat. Interdū̃ verſibus ſcribere. Virg. Ludere que vellem calamo permiſit agreſti. Interdū̃ amittere. Ter. in phoꝛ. In illis fructus eſt in illis opera luditur. Vbi notā̃dū̃ ludo modo actiuum: modo neutrum eſſe vt ex ijs que ſcripta ſunt intelligi licet. Compoſita ſū̃t Alludo. Colludo. Vnde Colluſoꝛ ſocius in ludo. Cice. Lenticulam de alea condē̃natū̃ colluſoꝛem ſuū̃ reſtituit. Virg. lib. j. Geoꝛ. poſuit ꝓ ſimul mouere. Sepe leuē̃ paleam ⁊ frondes volitare caducas. Aut ſumma nantes in aqua colludere plumas. Jurecō̃ſulti Colludere dicū̃t aliquos: cum diuerſam partem adiuuant: pꝛodita cauſa ſua. Sic em̄ clientem ſuum ſimul cū̃ aduerſario ludū̃t. i. fallunt ac decipiū̃t. Deludo / derideo / decipio. Plau. in Aſi. Furcifer etiā̃ me deluſiſti. Idē̃. Quid me deludit? ⁊ nocte excluditis foꝛas? Eludo. Illudo. Pꝛeludo. Auteludo. Amb. lib. j. offi. Qui diſciplinā̃ bellicā̃ vult aſſequi quotidie exercet̃ armis ⁊ tanqꝫ in pꝛocinctu poſitus pꝛeludit pꝛeliū̃. Hinc pꝛeludiū̃ qꝺ ꝓpꝛie ſignificat ꝓcentionē̃: hoc eſt qꝺ ante inchoationē̃ cantus ꝓmitti ſolet fauoꝛis emerendi gratia: et hec habent penul. pꝛo.

Ludifico as. derideo ſeu per iocū̃ ⁊ ludū̃ fallo. Plaut. in Caſ. Iā̃ hic ē̃ lepide ludificat⁹. Inuenit̃ etiā̃ ludificoꝛ deponē̃s. Ter. i phoꝛ. Ergo ſic me ludificamini.

Ludibꝛiū̃ ꝓpꝛie vbi ludimus deridemuſqꝫ et qꝺ ludē̃di cauſa expetimus. Virg. Ne turbata volent rapidis ludibꝛia ventis. Vñ haberi aliqd ludibꝛio dicim⁹: id eſt deriſui ⁊ cō̃tē̃ptui. Terē̃. in Ecy. Nō̃ ſic ludibꝛio tuis factis habitus eſſem. Amb. de agnete ꝓ coitus peccato poſuit cū̃ ait. Cū̃ quib⁹ libidinis ſue ſe poſſe credebat ludibꝛiū̃ exercere.

Ludicrum ſubſtantiuū̃ dici poteſt quodcū̃qꝫ luſoꝛiū̃ ac ioculare. Liui. lib. j. Excū̃ his creſcē̃te in dies grege

Poeta inquit optimus ē lusus qui fit cum virgine nuda

Ludus sumitur pro exercitatione gymnastica, cum multorum conventus ab uno eruditur praeceptore. et Lusus ad voluptatem senilem &c.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

iuuenū ſeria ac iocos celebrare iam tum in palatino
mōte lupercal hoc fuiſſe ludicrū: ferunt ⁊ a palanteo
vrbe archadica palatiū: deinde palatinū mōtē appel/
latū. Ibi euandrū ex eo genere archadē qui mſtis añ
tēpeſtatibus tenuerūt loca ſolēne allatū ex archadia
inſtituiſſe vt nudi iuuenes lyceū pana venerantes ꝑ
luxū atq̧ laſciuiā currerent: quē romani demū voca/
uerūt Innium: huic deditis ludicro ⁊c.

Ludicrus a. um. luſorius/iocularis/leuis. Virgi. Ne/
q̧ leuia aut ludicra petūt ꝑmia. Vñ ars ludicra: ars
hiſtrionica et ſcenica dicit̄. Priſ. Hic ⁊ hec ludicris
et hoc ludicre declinat: cum tñ ſic declinādo ludicria
non ludicra faceret.

Lues dicit̄ cū in vrbe aut i agro febris aliud ve morbi
genus hoies vel pecora ſiue vtrunq̧ corripit: inerdū
arbores ⁊ ſata. Peſtis quę aut cito occidit: aut cito
abit ab eo quem inuaſit.

Lugdunū ciuitas gallię apud aquitaniā quā Plācus
cū galliā comatā regeret traditur condidiſſe. In ea
fluuij Liger ⁊ Garumna.

Luma genus ſpinę quę in pratis naſcitur ⁊ locis vligi/
noſis: ſic dicta ꝙ agricole eam e terra luunt: id eſt ſol
uunt. Hinc lumeta loca lumis plena et lumaria falx
qua lumeta ſecantur.

Lumbrici vermes terreni a lubricitate dicti.

Lumbus pars corporis qua libido deſignat̄. Sūt eñ
lumbi a cinctura ad nates: a quib⁹ venereus liquor
defluit. Vñ et apud poetas ſumit̄ qñq̧ ꝓ mēbro pu/
dendo. Plautus. Exporgite lumbos extollite. Et in
Pria. Criſſabit tibi fluctuāte lūbo. Dicit̄ etiā lūbus
de brutis. Hor. li. j. Ser. Curto ire lȝ mulo vl' ſi libet
vſq̧ tarētū Mātica cui lūbos onere vlceret ac equeſ
armos. Hinc fiūt elūbus vel elumbis ⁊ delūbe.

Lumbare: tegmē quo pudēda tegunt̄: vt apud Hiere.
Sicut tu poſuiſti lumbare iſtud ad lumbos tuos.

Lumbago: vitiū ⁊ debilitas lumborū.

Lumen quaſi lucimen: a quo Luminoſus a. um. quod
eſt clarū. Cice. Cū ſint maxime luminoſe partes duę
⁊ q̄ſi actuoſe. Hinc etiā lumino: a quo Illumino as.
et Relumino qđ eſt lumen reddo.

Luminare quod lumen habet. Hierony. in Gñ. Fecit
deus duo luminaria magna: vnū vt ꝑeſſet diei: alte/
rum: vt ꝑeſſet nocti.

Luna a lucendo dicta ꝙ noctu ſola luceat. Aliū lunam
quaſi lucē alienā dicūt ꝙ lumen a ſole recipiat. Cice.
Tum illa quę luce lucet aliena. Vel luna đr ꝙ ſit lu/
minū vna: vtcūq̧ ē per grecoꝝ imitationē eſt ελλη/
νεσ γάρ φασι λεγεσθαιοτι σελασ το φωσ
καὶ αρω ο[illegible]τι υπο ηλιου λῦκα λαμβάνει σε/
ληνη. Hinc pleniluniū qđ eſt cū luna q̄ntadecima ⁊
rotunda eſt. Vel pleniluniū đr lunę oppoſitio. Pli.
lib. xviij. Cū ꝟo occidēte ſole oriet̄. ſ. luna ex aduerſo:
ita vt pariter aſpiciant̄ tunc erit pleniluniū. Interdū
cum appere deſierit: et noua fit: et coeunte vel ſilenti
luna vnde lunę ꝯiunctio dicit̄ dies ſilentis lunę. Di/
minutiuū a luna eſt Lunula.

Lunaris ⁊ hoc lunare: quod ad lunā ꝑtinet: vt lunaris
ratio: lunaris annus qui mēſe vno ſuū efficit curſum.

Lunaticus morbus dictus eſt ꝙ eū qui interlunio nat⁹
eſt hunc morbū fere pati cōpertū eſt. Qui et Comi/
tialis a q̄buſdā etiā appellat̄. Sed diuerſuȝ eſſe oſtē
dit firmicus lib. iiij. mat. cū inquit Et ſi luna malę fu/
erit collocata: aut ſpaticos: aut lunaticos: aut cadu/
cos facit. Eſt autē ꝓprie lunaticus: qui aut ab inſania
vexat̄ certis lunę tēporib⁹ aut grauat̄ morbo.

Lunatus a. um. quod eſt ad lunę ſimilitudinē factū: vel
qđ habet ſpeciē lunę. Tres eñ ſunt figure creſcentis
lunę. Nā modo curuat̄ in cornua: modo in orbē cir/
cunacta: vt cū eſt plena ⁊ ſoli aduerſa. Modo dimi/
dio orbe ceſa: hoc eſt cū equa ꝓportiōe diuidit̄. Et ob
id a noſtris diuidua vocatur.

Luo is. lui: ſignificat perſoluo. Liui. Vt tandē debito
ſupplicio ſcelus lueret. i. ſolueret ſeu purgaret. Tra
ctū a pecunia: q2 apud antiquos pene pecuniarie fue
runt: ſed grecum λυω λυεισλυει. Interdū luere
ē ſuſtinere/pati. Juſtin. lib. j. Quicūq̧ capi potuerūt
ſupplicia crucibus luerunt. Dicimus etiā luo capite
ſicut mulcto: et punio. Liui. lib. ix. Obſides etiā ſex/
cēti impati capite luerūt. Hic cōponit̄ reluo ꝓ ſoluo
ſeu repignero. Nā in alia ſignificatione cōponitur a
lauo ſicut deluo ⁊ proluo.

Lupus grece λυκοσ animal rapax: cuius fę. eſt lupa.
Et lupus genus piſcis ꝑcioſi qui variolus a q̄buſdā
Sturio dicitur. Et ſub hoſtia fluuiorū captus etiam
laneus: lanatuſ ve appellat̄. Mar. Laneus euganei
lupus excipit ora timaui Aequoreo dulces cum ſale
paſt⁹ aquas. Sūt illi cū mugili naturales inimicitię.
Itē lupus genus ē freni aſperrimi: a lupinis dentib⁹
dicti q2 ineq̄les ſūt ſiue: q2 duriciā hñt lupini dentes:
et ꝓpterea morſus eoꝝ aſperrim⁹. His frenis vte/
bant̄ galli. Ouiđ. li. de triſ. Et placido duros accipit
ore lupos. Itē lupus ē inſtrumētū aduncū quo vaſa q̄
in puteum forte ceciderunt extrahunt̄ harpax greco
vocabulo ⁊ harpago noiat̄. Itē lupus Aranei gen⁹
quo noie etiā dicta eſt herba q̄ aſparagi vice mandi
ſolet: q̄ ⁊ lupus ſalictarius ꝙ ſalices ad ſimilitudinē
vitis aſcendat. Item lupus: vt Palladius auctor eſt
ferula manubriata vocatur.

Lupus eſt in fabula ꝓuerbiū natū ē ꝙ phyſici affirmāt
eū a voce deſeri quē prior lupus viderit. Quod eſſe
fertur cū ille ſuꝑuenit de quo loquimur et nobis ſua
ꝑſentia amputat facultatē loquēdi. Virgi. Vox q̄q̧
merim Iā fugit ipſa: lupi merim videre priores. Lu
pū aurib⁹ tenere ꝓuerbiū eſt qđ in re ancipiti pericu
loſaq̧ dici ſolet. Nā q̄ aurib⁹ lupū tenet: nec eū dimit
tere audet nec retinere pōt ſine ꝑiculo. Hiero. cōtra
Jo. origeniſtā. Nūc ꝟo quaſi aurib⁹ lupū apprehē/
deris: nec tenere potes: nec audes dimittere. Suet.
in Tibe. Cunctandi cauſa erat metus vndiq̧ immi/
nētiū diſcriminū vt ſępe lupū ſe aurib⁹ tenere diceret

Lupa cum ſit femi. a lupus: ponitur tamen quādoq̧ ꝓ
meretrice: ꝙ vt illa cibi: ita hęc vel libidinis vel que/
ſtus appetens ſit.

Lupanar penultima pro. ſumitur pro turpi meretricū
loco. Aug. li. xviij. de ci. dei. Meretrices aūt lupas
vocabant. Vñ etiā nunc turpia loca earū lupanaria
nūcupant̄. Amb. adiectiuū poſuit cū ait. Cū meretri
cibus ſcortaberis in cōtubernio lupanari. Dicitur et
lupanariū. Vlp. de petitione hereditatis: licet a lu/
panario ꝑcepte ſunt: nā ⁊ in multorū honeſtoꝝ viro/
rum ꝑdijs lupanaria exercentur.

Lupari/ſcortari/meretricari. Accius. Qui cū meretri/
ce per vias habitu noſtro lupantur.

Lupatū idē qđ lupus ꝓ freno aſperrimo. Virg. Preſ
ſiq̧ negabūt verbera dura pati ⁊ dur' parere lupa/
tis. Dicta lupata vt Ser. inquit a lupinis dentib⁹ q̄
inequales ſūt. Vñ ⁊ eoꝝ morſus vehementer obeſt.

Lupinus a. um. qđ eſt lupi. Pli. Maſſurius palmā lu/
pino adipi dediſſe antiquos tradit. Lupin⁹ ſubſtan/
tiuum genus leguminis qđ nō mitius terrā appetat
voraxq̧ illius ſit q̄ȝ lupus: et tellurem adeo amat vt
q̄uis frutetoſo ſolo coniectū inter folia vepreſq̧ ad
terrā tamē radice perueniat.

Lupercal a lupa đr locus ſub palatino monte ſacratus
ab euādro Pani deo archadię q̄ lyceus vocat̄ q̄uis
quidā ita appellatum velint: ꝙ lupa ibi remū et Ro
mulum nutriuerit. Ouiđ. in faſt. Illa loco nomen fe/
cit: locus ille lupercal Magna data nutrix ꝑmia la/
ctis habet. Vel đr a luendo: ꝙ ibi ꝑ caprū luebatur:
hoc eſt ſacrificabat̄: vt ſit dictio ex tribus orationis

partibus cõpoſita quaſi luere ꝑ caprum.

Lupercalia etiã ſacra q̃ in eo loco fiebant menſe februario: greci lycea vocant.

Luperci: dicti ſunt quaſi ex illorũ miſteriorum ſemine exorti ſiue: vt Var. putat ꝙ lupercalibuſ in lupercali ſacra facerent nudi in honorẽ Panos. Cice. inſectat̃ M. Antoni. ꝙ in lupercalibꝰ in q̃bꝰ ſedebat Ceſar amictus toga purpurea in ſella aurea coronatus ſe lupercum exhibuerit. Nam nudi ſacerdotes luperci currendo luſtrabant ciuitatem et verberabant pregnantium manus mulierũ vt faciliores eſſent partus zona ex corio capri. de his Ouid. Quis vetat archadico dictos a monte lupercos Faunus in archadia templa lyceus habet.

Lura os culei ſiue vtris ab antiquis dicta eſt.

Lurcones dicti ſunt guloſi ⁊ bonoꝝ ſuorum ꝯſumptores. Plau. in perſ. Perẽnis herbe lurco edax/ furax: fugax. Lucil. Edite lurcones comedones viuite ven(tres.

Lurco as. cibũ cũ auiditate nimia ſumo. Pompo. Lardũ lurcabat lubens.

Luridus a. um. penul. cor. qđ eſt ſupramodũ pallidum quaſi loridũ: quaſi loro ꝑcuſſum ⁊ liuidũ factũ. Hor. lib. car. Doletq; partus fulmine luridũ miſſos ad orchũ. Hiero. ad Oceanũ. Lurida ora: ſparſum crinẽ: ſquallidas manus: ſordida colla ſummittere.

Luſcinia auis dicta ꝙ lugens canat. Hanc philomelã greci vocant: que peruigil cuſtos cũ oua quodã ſinu corporis ⁊ gremio fouet inſomnẽ longe noctis laborem cãtilene ſuauitate ſolat̃. Hec auis a poetis quãdoq; dr̃ atthis: q̃ſi attica. Mar. Sic vbi multiſona feruet ſacer atthide lucus.

Luſcus ꝓprie qui altero captus eſt oculo: qualis fuit hãnibal: de quo Iuue. Portaret belua luſcũ. Quñq; tñ dicit̃ qui ẽ hebetioris viſus. A luſcus fit eluſco as. qđ eſt luſcũ facio: ⁊ oculũ eruo: ſcribit Julianus iureconſultus aquilia lege teneri eũ qui eluſcauerit diſcipulum in diſciplina.

Luſcitus penulti. pro. qui hebeti viſu eſt: et qui melius noctu q̃ʒ die videt.

Luſcioſus ſiue luſcitioſus ⁊ luſcicroſus dicit̃ qui ꝓpter vitiũ oculoꝝ parũ videt: ꝙ ſcʒ luſcos imitet̃ qui clarius veſperi q̃ʒ meridie cernit: vt inquit Feſ. Plau. in mili. Aedepol tu quidẽ cecus nõ luſcioſus es. Plin. Sãguine hirci ſanari luſcioſos putat: hos greci myopes ⁊ nyctolopas vocant: morbꝰ ipſe luſcio vocat̃. Sunt qui ita diſcernant: vt luſcioſi dicant̃: qui ad lucernã nõ vidẽt myopes qui minutius cernũt.

Luſitania pars vlterioris hiſpanie quã nũc portugalliam appellãt. Scribit Pli. Luſum liberi patris ac lyſam cum eo bacchantem nomen dediſſe luſitanie. Hec oceano occidẽtali alluit̃: in qua eſt ciuitas emerita: et portugallie regnũ luſitanũ littus pollet gemma ceraunio: qđ indicis ꝓferunt aduerſus vim fulgurum creditur opitulari.

Luſito as. pe. cor. frequẽ. eſt verbi ludo. Plau. in cap. Nã vbi illo adueni q̃ſi patricijs pueris: aut monedule: aut anates: aut cothurnices dant̃ quibꝰ cũ luſitẽt.

Luſorius a. um. quod ad ludum ſpectat: vt tabula luſoria qua teſſeris luditur.

Luſtrum ferarum habitaculum in ſyluis a luto ꝙ ſit lutoſa lacuna. Virg. Non abſunt illis ſaltus ac luſtra ferarũ. A qua ſimilitudine ij qui in locis abditis ac ſordidis deſidie et ventri indulgent in luſtris vitam agere dicunt̃: propter quod ⁊ luſtra dicunt̃ popine ⁊ lupanaria vbi habitant lupe. i. meretrices. Cic. li. ij. phil. Cũ omes impuritates impudica in domo quotidie ſuſceperis vino luſtriſq; confectus. Idẽ Caſio. Que autem in luſtris et in vino cõmendatio potuit eſſe? Et luſtrum dicit̃ ſpatium quinq; annorũ: a luendo. Hoc eſt ſoluendo: ꝙ quinto quoq; anno vectigalia ⁊ tributa ſoluebantur ⁊ vrbs luſtrabatur. i. ſacris purgabatur q̃ purgatio vrbis etiam luſtrũ dicebat̃. Liui. lib. ij. Omes centurie ⁊ equites in campũ martiũ ꝯuocati ſue oue tauro ceſis immolarũt: qđ luſtrũ eſt dictũ: ſicq; a ſacrificio illo cenſus obtinuit nomen luſtri. Quia vero cenſus ipe ſiue luſtrũ ſinglis quinq; annis habebat̃ cenſoꝝ magiſtratus inualuit ꝯſuetudo: vt luſtri appellatione ſpatia quinq; annoꝝ appellent̃. Hinc armiluſtrũ.

Luſtro as. circundo. Lactã. lib. ij. Sed luna que orbem illum ſigniferũ. xxx. dierũ ſpatio luſtrat. Interdum luſtrare ſignificat expiare. Liui. lib. iij. Ibi inſtructũ exercitum oue/ ſue/ tauris tribus luſtrauit. Interdũ aſpicere agnoſcere. Cice. lib. iij. offi. Sed cum omia ratiõe atq; animo luſtraueris. Interdũ ſequi. Virg. At mecum raucis tua dum veſtigia luſtro. Interdũ patefacere clarificare: vt idem. Poſtera phebea luſtrabat lampade terras. Interdum inumbrare. Unde luſtra ferarum cubilia: et lupanaria per contrariũ dicimus quia parum illuſtrantur. Interdum circunſpicere. Virg. lib. iij. Omia colluſtrans hanc primũ ab littore claſſem Conſpexi venientem. Et luſtrare quod vulgo dicitur monſtram facere. Cuius ſententie duo ſunt verba recognoſco: ſcilicet et recenſeo. Huius verbi compoſita ſunt colluſtro: quod eſt circunſpicio. Cic. lib. v. tuſ. Ego autem cum omnia colluſtrarem oculis animaduerti columnellã. Illuſtro: perluſtro: quod eſt perfecte circũreuideo. Liui. lib. j. Hercules ad primã auroram excitus cum gregem perluſtraſſet oculis.

Luſtror aris. deponens ſignificat ſcortor a luſtris abditis locis. Plaut. in pſeu. Luſtrant̃ luxantur comedunt quod habent.

Luſtralis ⁊ hoc luſtrale: qđ ad luſtrũ ꝑtinet. Liui. lib. j. Sacrificiũ luſtrale in diẽ poſterũ parat. Luſtralia exta veteres dixerũt ꝑpinguia eo ꝙ luſtralis. i. quinquẽnalis bos dr̃ eſſe ꝑfecte etatis.

Luſtricus a. um. Unde luſtrici dies infantiũ appellãt̃. puellarũ octauus: pueroꝝ nonus: quia his infantes luſtrant̃: et noĩa eis imponuntur. Et qui eos luſtrant luſtratores vocant̃: et femine luſtratrices: et qui luſtrant̃ luſtrati nominant̃.

Luter vas in quo vinũ diluit̃. i. aqua miſcetur. Nã et luto ⁊ loto ꝓ diluo a veteribus vſurpatũ eſt.

Lutum cenum ſiue ſordes: habet primam correptam. Iuue. Compoſitiq; luto nullos habuere parentes. Hinc luteus a. um. quod eſt ex luto. Tibul. Sed nimius luteo corpora tingit amor. Fit autem lutum a luo is. αλλα απαρΤαΤαυΤα απο Του λυειρωσ αρω λελεχαρ μεν.

Luto as. luto inficio. Uñ lutatus luto infectus. A luto fiunt cõpoſita deluto: ⁊ eluto: de quibꝰ ſup̃ in dictiõe deluo dictum eſt.

Luteſcere ſignificat lutum fieri.

Luteus color rubeus ſanguinolentus: nam ẽ ſangnine conſimilis: a λυθρου: qui eſt crucor. Gellius latinũ putat: et a luce deduci. Aut eñ luteꝰ q̃ʒ ruffum color eſt dilutior. Uñ nomen q̃q; fact videt̃. Alij a luo ꝙ ſit q̃ſi dilutus: hocẽ ſolutus ⁊ decoloratꝰ ruffus. Eſt eñ luteꝰ color dilutior: rutilus q̃ſi eſt color auri. Uñ viole eius color̃ luteole dicunt̃. Et lutea herba qua chryſocolla tingitur: que naturã lini ſeu lane habet ad ſuccum bibendum. Et vitellum in ouo ouiluteũ vocamus. Idem color cerinus appellatur a cere colore. Idẽ et flammeus dicit̃. Pli. Lutei video honorẽ antiquiſſimũ in nuptialibꝰ flammeis totũ feminis ꝯceſſum. Hinc flãmea appellabãt veſtimẽta lutei color̃: q̃bꝰ flãminica vtebat̃. Luc. Lutea demiſſos vellarũt flãmea vultus. Huius nois prima producitur. Perſius. Iam chlamydes regũ iam lutea gauſape

captis. Juue. vero primã corripuit. Incude ⁊ luteo vulcano ad rhetora miſit.

Luteolus diminutiuũ. Virg. Mollia luteola pingit vaccinia calta.

Luxo as. ſoluo. Plini. libro. xvij. Aut circunfoſſor: vel etiam ſubarator imprudens luxauit radices. Unde luxa ſiue luxata membra dicuntur locis ſuis mota et ſoluta. Et luxati dicũtur quorum membra ſuis locis mota ſunt. Idem. Althee radix decocta luxatis prodeſt. Hinc luxurioſi dicti ſunt: qui in re familiari profuſi atq̃ ſoluti ſunt.

Luxus us. luxuria ⁊ luxuries nõ ſolum pro re venerea ſed etiã ⁊ fere ſemꝑ ꝓprieq̃ pro omni ſuperfluitate et nimia profuſione ⁊ ſumptuoſiore cibi veſtitus et aliarum rerũ cura dici ſolent. Cice. lib. j. offi. Intelligimus ꝙ ſit turpe defluere luxuria delicate ac molliter viuere. Idem in Ver. acti. j. Quas res luxuries in flagitijs: crudelitas in ſupplicijs: auaritia i rapinis ⁊c. Virg. lib. j. geor. Luxuriẽ ſegetũ tenera depaſcit in herba. Idem. At domus interior regali ſplendida luxu Inſtruit. Luxus etiã ꝓ ſplendore ponit. Clau. lib. ij. Sub tua purpurei venient veſtigia reges Depoſito luxu.

Luxurioſus ſa. ſum. ponitur pro nimiũ abundanti. Cicero de ora. Gemmare ſitire agros letas ſegetes: luxurioſa frumenta. Tunc eñ in ſegetes ſolent immitti oues vt eas paſcant.

Luxurio rias. et luxurior aris. (ſi Diomedi credimus) hanc habent diſtantiam: ꝙ luxurio ſit in laude: luxurior in crimine. Significat luxurio non laſciuiã mentis: ſed habitudinem corporis. Virg. lib. iij. georgi. Luxuriatq̃ thoris animoſum pectus. Cornel. Seuerus. Luxuriantur opes: atq̃ odia longa grauãtur. Utrunq̃ tamẽ pro ſuperabundare: profundere ⁊ laſciuire ſmorbieçare ponitur. Pli. lib. xviij. Aliqui in frigidis ab equinoctio autumni: in calidis ſerius ne ante hyemẽ luxurient. Tibul. Luxuriãt animi rebus plerumq̃ ſecundis. Liuius libro. j. Poſitis externorum periculorum curis ne luxuriarentur ocio animi: quos metus hoſtium diſciplinaq̃ militaris cõtinuerat. Colu. libro. iij. Cacumina virgarum ne luxurientur dimutilato. A luxurior fit compoſitũ Eluxurior quod eſt extra luxurior. Idem in eodem. Qui ſi pingui agro validis vites depoſueris pampinis magis eluxuriabuntur.

L Ante Y

Lyeus cum diph. dictus eſt bacchus. λυω ſoluo eo ꝙ mentẽ ⁊ mẽbra vinũ diſſoluat. Vñ ſequit paralyſis. Virg. Regales inter menſas laticẽq̃ lyeum.

Lycus nomẽ ꝓprium viri quo noie multi vocati ſunt. Unus troianus: de quo Virg. Fata lyci. Alter thebanus ignobilis: qui regem thebanũ occupauit. Itẽ alius thebanus rex. Alius pandionis filius: qui a ſe lyciam nominauit. Alius lychaon Calliſtos pater: archadie rex: qui cuꝫ ſolitus eſſet hoſpites necare: in lupum a Joue cõuerſus eſt. Fuit ⁊ alius Lycus priami filius. Itẽ lycus fluuius aſſyriorũ qui Tygri immiſceẗ. Ouid. li. iiij. de pon. Huc lycus huc ſagaris peneuſq̃ hypaniſq̃ cratiſq̃. Et lycus grece: lupus latine diciẗ ab λυκοσ. i. a prima luce: ꝙ id tẽpus maxime aptũ ſit rapiendo pecori.

Lychaonia regio aſie: que totius aſie mediũ quodammodo locuꝫ ⁊ arcem occupat. Sunt qui ſcribant lychaoniã eſſe partẽ archadie q̃ in peloponneſo ſita ẽ: a lychaõe rege archadie cognominatã. A lychaonia fit lychaonius lychaonia lychaoniũ. Ouid. de triſt. Queq̃ lychaonio terra ſub axe iacet.

Lychaones populi ſunt in Aſia minore prope lyciam: vt Ptol. lib. v. ſcribit.

Lycius apollo dictus eſt a lyco lupo: ꝙ ſicut lupi pecora rapiunt: ita ipſe humorẽ haurit radijs. Priſci. grecorum primã lucẽ que precedit ſolis ortum λυκην appellarũt απο τησ λυκοσ. Idẽq̃ temporis hodieq̃ lycophos cognominãt lycij appollinis oraculum: quia in lycia maxime claritatis fuit ob luporum interfectionem.

Lyceus cũ diph. mons archadie qui pani deo ſacer eſt et vbi templũ bicornis fauni: a quo lycea ludicra illi ſacrata: a nobis lupercalia ſunt dicta a lupis que ad expiandos manes fiebant. Ouid. li. ij. faſt. Faunus in archadia tẽpla lyceus habet. Dictus lyceus απο των λυκων: id eſt a lupis quibus ꝓpter frequẽtiã pecudum abundabat.

Lyceum fuit athenis ſchola Ariſtotelis: ſicut Academia Platonis: in qua περιπατον. i. deambulans philoſophabatur. Unde peripateticorũ nomẽ effulſit. Fuit ⁊ lyceum gymnaſium Ciceronis in Tuſculano a noie ſchole ariſtotelice: de quo lib. j. de diuiſic refert. Nuper cum omen cũ. Q. fratre in tuſculano diſputatum eſt. Nam cum ambulandi cauſa in lyceum veniſſemus. Id eñ ſuperiori gymnaſio nomẽ eſt. Huius nominis penultima producitur a Cicerone in illo verſu. Inq̃ academia vmbrifera nitidoq̃ lyceo. Fuderũt claras fecundi pectoris artes. Quis dichrona eſt.

Lycea prouincia ſeu regio in minori aſia: finis panphilie: ex parte orientali ſic cognominata a lyco pandionis filio. Hec Termile pͥmũ dicebaẗ ſicut herod. lib. j. ſcribit. In ea patera vrbs Xanthus fluuius ⁊ chimera mons. Ibi regnauit Rhadamantus Jouis ex Europa filius. Hinc lycius a. um. Virg. Unam que lycios fidumq̃ vehebat orontem.

Lycon: nomen philoſophi pythagorici. Fuit et alius lycon ſocraticus: ſiue peripateticus eloquẽs ⁊ in dicendo ſuauis adeo vt ꝓ lycon glycon nominaretur: quod ſignificat dulcedinem. Hic fuit cultu et veſtiũ mollicie nitidiſſimus: Lucta ⁊ pilari luſione exercebaẗ. periũt podagre morbo annos natꝰ. lxxiiij. Tertius lycon fuit poeta. Quartꝰ epigrãmatũ ſcriptor.

Lycaſtus vrbs crete: a luporum mltitudine que ibi eſſe perhibetur.

Lychnus latine lucerna. Varro. Lucerna a luce dicta eſt aut ab eo quod vocant greci λυχνον. Plaut. Lychnum emũge parumper vt videat anus vbi pedes ponat. Hinc Ellichnium quod lucernis adhibetur ad lumẽ preſtandum. Eſt enim funiculus ille qui incenſus flammam nutrit. Lychnus penſilis eſt: quã vulgo lampadẽ vocãt. Unde ſcribit Pli. lib. xxxiiij. Lychnos penſiles in delubris placuiſſe: q̃uis et de candelabris orichalceis dici poſſit lacunaribꝰ appenſis: ſicut veteres lychnũ penſilẽ dixerũt. Diciẗ etiam hec lychnia. Ser. vero oſtendit lychinus dici non lychnus cũ primã corripi dicat: qđ fieri non poſſet: niſi poſt ch. ſequereẗ i. ⁊ triſyllabũ fieret. Virg. Dependent lychini laquearibꝰ aureis.

Lychnites pe. prod. marmor albũ quod in paro inſula effodiebatur ſic cognominatũ ꝙ ad lucernã in cuniculis crederetur: ſicut Plin. libro. xxxvj. teſtatur. Eſt etiã hoc nomine gemma ardens a lucernarũ accenſarum precipua gratia.

Lychnuchi greci nominant quicq̃d lucernas ſuſtinet: quaſi lucernifer.

Lychnobij dicti ſunt qui loco dierũ noctibus vtuntur: et ad lucernas viunut quaſi lucernarij: vt Seneca in vltima epiſtola. Nihil ↄſumebat niſi noctem. Itaq̃ credo dicentibꝰ illũ quibuſdã auarũ ⁊ ſordidũ. Vos inquit ⁊ lychnobiũ dicetis.

Lyciſca canis natus ex lupo et cane: hunc Plini. Crocutam vocat.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Lyciſſa: canis eſt nomen a lyco lupo: vel quaſi laceſſa .i. ex laconia quia inde veniũt optimi canes.

Lycophos quod nos primũ tẽpus lucis nominamus.

Lycophron periandri corinthiorũ tyranni filius. Eſt ⁊ nomen poetę greci. Suidas. λυκοφρων χαλκιδευσ απεβοιασ υιοσ σοκλεουσ θεσει δε λυκου του ριγιπου γραμματικοσ και ποιητησ τραγωδιων.

Lycopolis vrbs ęgypti: a lupis dicta: ꝙ ęthiopes ęgyptũ incurſantes lupi facta acie vſqꝫ ad vrbẽ elephantinã reppulerunt. Ibi ęgyptij lycopolim cõdiderũt a beſtijs illis ei nomẽ imponentes.

Lycomedes Creontis filius.

Lyctos oppidũ cretę ſub Idomenei imperio. A quo idomeneus lictius eſt appellatus.

Lycurgus nomen proprium lacedemonum regis qui fuit philoſophus et lacedemonijs leges ſãctiſſimas condidit. Aſtrictiſqꝫ ciuibus iuramento: ꝙ tam diu eas intemerate obſeruarent donec ipſe rediret e patria nũqꝫ rediturus emigrauit. Vide plutar ⁊c̃. Fuit ⁊ alius Nemeę regionis rex: et alius rex trachum.

Lychaon Caliſtonis pater ⁊ titani ⁊ terrę filius archadię rex qui vt in fabulis fertur a Ioue in lupũ cõuerſus fuit ꝙ Iouẽ hoſpitẽ necare moliretur.

Lydus herculis filius ex Iole: alter filius athys ⁊ frater tyrrheni. A quo lydia regio eſt appellata. Nam cum ꝓpter terrę ſterilitatem fratres ſimul ferre non poſſet Tyrrhenus ſorte iacta diſcedens cum ingenti multitudine ad Italiam veniens eam tenuit partem: quę ad mare inferũ verſus eſt: et a ſe Tyrrheniam nominauit: lydus vero remanens Meoniam de ſuo nomine vocitauit.

Lydia regio in maiori aſia a lydo athys meonie regis filio et Tyrrheni fratre coguominata: quę flexuoſis Meandri amnis recurſibus perfuſa ſup Ioniã procedit: phrygię ab exortu ſolis vicina: ad ſeptentrionẽ Miſię: meridiana parte cariã amplectẽs: hęc antea meonia vocabat̃: in hac ſunt vrbes Epheſus: Colophon: Claçomene: et Phara.

Lyenteria inteſtinorũ diſſolutio λυω enim diſſoluo εντερον inteſtinũ hãc nr̃i leuitatẽ inteſtinorũ vocãt cũ cibus non ꝑficit̃: ſed incoctus egerit̃.

Lympha a noſtris aqua per mutationẽ n. in l. q̃ſi nympha. Nam ꝓprie dicit̃ nympha.

Lymphare furore vexare: vt apud Val. Flaccũ. Lymphauerat vrbem. Sta. It lymphante deo. Vñ lymphati ſiue lymphatici dicunt̃ furioſi/veſani/bacchabundi qui vitiũ ex aqua ↄtraxerũt: quod eſt huc atqꝫ illuc diſcurrere. Plini. Medetur inſaniẽtibus lymphaticis. Nam creditũ eſt ab antiquis: qui in fonte imaginẽ nymphę vidiſſet furore percipi: quos gręci νυμφοληπτοσ: latini lymphatos vocant. Hora. lib. j. car. Mentẽqꝫ lymphatã Mareotico redigit in veros timores. a Virg. dicit̃ lymphata regina ꝓ mente cõmota et furiata. A lympha etiã vt Priſci. inquit fit lymphor aris.

Lympidus a. um. penul. cor. planus: politus: clarus. Hiero. in lib. Re. Elegit ſibi quinqꝫ lympidiſſimos lapides de torrente.

Linx proprium nomen regis ſcythię: qui cum cogitaſſet occidere Triptolemum a cerere in lyncem anial conuerſus fuit. Eſt antem lynx ſeu lynca ex luporum ceruariorum genere vario collo ⁊ maculoſo tergore et acutiſſimo viſu. Virg. Maculoſe tegmine lyncis. Huius vrina in calculi duriciem vertitur et ea fit gemma.

Lyncuriũ gẽma quę e lynceis vrina coacta eſt. Ouid. E quibus vt memorãt quicq̃d veſica remiſit. Vertit̃ in lapides ⁊ congelat aere tacta.

Lynceus a. um. adiectiuũ a lynce. Vñ qui acute vidẽt lynceos oculos habere dicunt̃. Hora. in ſermo. Ne corporis optima lynceis contẽplare oculis.

Lynceus nomẽ ꝓpriũ eius qui fuit vnus ex argonautis acutiſſima oculoꝝ acie preditus qui dicebat̃ videre vltra parietẽ. Et vt hiſtorici tradũt conſpexit nouiſſimã lunam primamqꝫ eodẽ die in ſigno arietꝭ: qđ paucis mortaliũ contigit vidiſſe. vñ Horati. Solus nubila lynceus.

Lyndus ciuitas rhodi vbi ſacra herculis maledictis ⁊ execratiõibus ſolebant celebrari. A qua lyndij dicti ſunt. Fuit ⁊ altera lyndus in dorica regione.

Lynter generis fęmi. genus paruę nauiculę e cauata arbore factę: ab λουτρον: teſte Priſ. ꝑma diph. abiecta o. et n. interpoſita. Conſtant aũt lyntres ex ſingulis arboribus quę vulgo caue dicuntur ad traijciendas flumine trabes. Virg. lib. j. Geor. Cauat arbore lyntres. Hę enim non in pelago: ſed in fluuijs ſtagniſqꝫ palo aut conto aguntur. Ponitur etiã quãdoqꝫ pro quodam dolij genere: vt oſtendit Cato. Tibul. pro nauia quę eſt lignum cauatum: vt nauis poſuit: qua in vindemijs ruſtici vti ſolent. Aut mihi ſeruabit plenis in lyntribus vuas. Preſſaqꝫ veloci candida muſta pede.

Lyptote dici poteſt apud nos defectiua. Nam ab λειπω quod deficio eſt deducit̃. Figura eſt cũ minus dicitur: ⁊ plus intelligitur: vt apud Virgiliũ. Quid prodeſt ꝙ me ipſe animo nõ ſpernis amyntha: id eſt libentiſſime amas.

Lyra inſtrumentum muſicum: vbi quot ſunt fides tot reſonant voces. απο του λυρειν quod eſt canere. Hinc poetę lyrici dicti ꝙ ad lyrã ſua carmina cantabant: ſtatuebaturqꝫ eis chorus quinquaginta virorum ac tauro donabantur. Et carmẽ ipſum lyricum. Hanc eandẽ poete chelim vocãt. Et lyra ſignum cęleſte eſt. Varro libro ſecundo de re ruſti. Hoc ſcd̃m aſtri exortum facio: quod gręci vocant lyram fidem noſtri. Lyra cedit quarto nonas februarij: vel ſm̃ aliquos Calendis februarijs et noctu quãdo occidunt terga leonis: vt Higinius ait. Ouid. Illa nocte aliquis tollens ad ſydera vultum. Dicet vbi eſt hodie quę lyra fulſit heri. Hanc lyram effecit Mercurius in mityleno monte archadię: inde orpheo traditam dicunt. Alij autumant conceſſo orpheo ab apolline poſt repertam citharam interfecto orpheo muſę in cęlo lyram collocauere. Alij dicunt eſſe lyram Arionis citharedi qui fuit tempore Cipſelli tyranni corinthiaci qui primus fuit omnium cithariſtarum. A lyra etiã cuius prima corripitur fit delyrus a. um. penultima correpta.

Lyricen penul. cor. qui lyra canit: cuius ſignificationis eſt etiam lyriſtes. Sido. Alceo potior lyriſtes ipſo. Sic eñ dicit̃ lyriſtes: vt pſaltes.

Lyſander lacedemon homo factioſus qui odiũ totius gręcie in lacedemonios concitauit: et a thebanis occiſus fuit: qui lychaonẽ regno expulit.

Lyſanias orator grecus: alter fuit archas qui lycaonẽ regno expulit.

Lyſias orator iucundiſſimus. De quo Quintil.

Lyſius arcadię fluuius: ad cuius radices eſculapij eſt tumulus.

Lyſimachus macedo clarus Calliſtenis diſcipulus: alter fuit vnus ex Alexandri principibus.

Lyſimachia vrbs helleſponti quę terremotu corruit.

Lyſippus clariſſim⁹ ſtatuarius qui ad ſexcenta decem opera feciſſe traditur: quę ſingula arti claritatem dare potuiſſent. Hic teſte Quintil. ad veritatẽ optime acceſſit. Prop. Gloria Lyſippo ẽ aĩoſe fingere ſigna.

Lytta genus vermiculi: qui naſcitur in lingua canum. Hic ſi infantibus catulis eximitur: nec rabidi fiunt: nec faſtidium ſentiunt.